3

De puerili Græcarū literarum doctrina liber.

Lodoico Enoco authore.

L. ENOCVS ADOLESCENTULIS Geneuenſibus reliquíſque ſuis diſcipulis S. D. P.

NIhil ego malui vnquã, ſuauiſſimi adoleſcentes, quàm vos optimis ſtatim ac breuiſſimis vtriuſque linguæ præceptionibus inſtitui, ea tamen lege vt à breuitate nũquam ſeiuncta eſſet facilitas. Propterea ante quinque annos hoc in ludo vobis, tãquam è tabulis quibuſdã, prima Græcæ linguæ elementa tradidi, in quibus ne otioſa eſſet literarũ nuda appellatio, vnà cõiuncta fuit facilis numerorum ratio. Deinde in earum partitione fuerunt etiam coniugationum characteres notati. In nominũ inflexionibus, primæ ex altera parte ſecunda reſpondet, & Tertiæ Quarta: verſui itẽ verſus, tanta facilitate vt qui vtranuis rectè norit, ambas nouerit. In verbis, paucis tradita tẽporũ neceſſaria cognitione, duas

BIBLIOTEKA ELBLĄSKA
Ob. 6. II. 3440

fecimus συζυγίας, quarum altera continet præsens & imperfectum, imperfectóque simile secundum indefinitum cum suo secundo futuro: altera futurum primum, & ab eo deducta, indefinitum prius & perfectum. Quæ temporũ collocatio dici non potest quàm certam, quàm perspicuã, quámque facilem reddat verborum inflexionem. Deinde omniũ coniugationũ Paradigmata ordine descripsimus κατὰ τὸν κλίσιν ἐγκλιτικὸν: sic vt omnibus semper modis idem verbum retineatur priusquã ad Indicandi modum redeas. Tãdem ἡ προσωπικὴ tabella proposita est, terminationibus tantùm notatis, vt ἐκ ταύτης τῆς ἀναλογίας, sine vllo negotio verba quælibet inflectantur. Id quod in Passiuis etiam & Mediis obseruatũ est. Nam Circũflexa & quæ in μι desinũt, aliis omnibus, vt tradimus, erunt multò faciliora. In reliquis persequendis, ab ea facili methodo ne discedere-

mus, ſumma fuit cautio. Eam verò rationem inſtituendi, quia reipſa vobis vtiliſſimam facilimámque eſſe deprehendi, viſum eſt in lucem proferre: vt & vos labore toties deſcribendi liberem, & cum cæteris æqualibus veſtris certare videam, vtri vberiores fructus ex hoc fundo percipiant, illíne qui ab eius vſu à vobis non excluduntur, an vos potius quorũ ea res eſt etiã mãcipi. In eo ego certamine cupio ſic Chriſtũ veſtras ingenii contẽtiones ſuo Spiritu bene fortunare, vt de victoria iſta, & veſtra linguarũ præſtantiore cognitione cum Euangelii ſtudio cõiuncta ſic ſemper laudetur, vt Geneuẽſis Eccleſiæ integritas incredibili parentum veſtrorum erga Numen pietate iam celeberrima, fiat hinc etiam multò celebrior. Valete. Idib. Maii. M. D. L V.

LITERAE GRAE

corũ ſunt XXIIII, quibus etiam numeros ſuos notant.

Figura.	Nume.
Monas.	
Α α	1
Β β ϐ	2
Γ γ ⌐ ſ	3
Δ δ ∂	4
Ε ε	5
ϛ	6
Ζ ζ ʒ	7
Η ι ɯ	8
Θ θ ϑ	9
Decas	
Ι ι	10
Κ κ	20
Λ λ	30
Μ μ	40
Ν ν	50
Ξ ξ	60
Ο ο •	70
Π Γ ϖ π	80
ϟ	90

Figura.	Nume.
Centum.	
Ρ ρ ῥ	100
Σ σ ς ς ς	200
Τ τ ⅂	300
Υ υ ⌣	400
Φ φ ϕ	500
Χ χ	600
Ψ ϯ ⊥	700
Ω ω ѡ	800
ϡ	900
Mille.	
͵α	1000
͵β	2000
͵γ	3000
͵δ	4000
͵ε	5000
͵ϛ	6000
͵ζ	7000

& ſic in reliquis.

͵αφνε 1555

Literæ vel sunt Vocales, vel Consonantes.

Vocales septem.

C. α ι υ
B. ε ο.
L. η ω.

Harũ tres mutabiles: α ε ο in η ι ω

Sic etiam mutabiles Diphthongi tres: αι αυ οι in ηι ηυ ωι

Sic enim initio præteritorũ mutãtur.

Quæ tres priores cũ ει, αι & ου immutabilibus Propriæ sunt.
Tres posteriores cum ι ſ & υ, Impropriæ. λ α

Consonantes XVII, quarum

Mutæ IX.

Tenues Mediæ Aspiratæ.

π	β	φ	Characteres Coniugationis.	1
κ	γ	χ		2
τ	δ	θ		3

Semiuocales VIII, quarum

Tres duplices: ζ ↓ ξ ρ

δσ quæ vt ϡ, ϟ charact. est cõ. 4

πσ βσ φσ / κσ γσ χσ — Nota Fut. cõiug. 1 / 2 & 4 / 3 4 & 6

Σ nec duplex nec liquida.

Liquidæ IIII, λ μ ν ρ. Charact. 5 coniug. 6

Ω purum.

Spiritus vel tenuis est᾽ vel densus ῾. Appingitúrque semper vocali initio dictionis positæ alter è spiritibus, vt ἀνὴρ ἄνδρες, ὁ διδάσκαλος, ἡ ῥωμη. Nam principio dictionum semper sic pingendũ est ὑ & ῥ̓. Sed quoties geminatum erit ρ, pinges ῥ̓῾ῥ, vt πόῤῥω.

De Sonis vocum siue Accentu.

Soni vocũ quot sunt? Tres. Qui? Acutus ´ Grauis ` Circũflexus ex vtroq; ῀

Circunflexus nũquam ponitur nisi in longa syllaba, eáque vel vltima, vt ποιῶ: vel penultima sequente breui, vt μοῦσα, μοῦσαι, δοῦλοι. Nam αι & οι, consonante nulla addita in fine dictionis, habentur breues in ratione accẽtuum.

Acutus nunquam ponitur in tertia à fine, nisi extrema sit breuis, vt ἄνθρωπος. Sed in secunda si notetur, necesse est vtrãque postremã vel breuem esse, vt λόγος: vel lõgam, vt μούσας: vel cer-

tè posteriorem, vt παμφίλου.

In fine dictionis Acutus si ponatur, necesse est sentētiæ extremam dictionem illam esse, vt πόλις φίλων κοινά. Alioqui si post extremam acutam in eadem oratione sine distinctione vox aliqua sequatur, ex acuto fiet tonus grauis, cuius nullus alius est vsus, vt κοινὰ φίλων πόλις.

De Apostropho.

Apostrophus nota est reiectæ à fine dictionis vel vocalis α ε ι ο, vel diphthongi αι & οι, ob sequentem in altera dictione vocalem, vt βάσι' ἴθι pro βάσιε ἴθι.

Obseruatio.

Si vocalis sequatur aspirata, vbi reiecta fuerit præcedens vocalis, tenuis consonās si affuerit, mutabitur in aspiratam, id est π in φ, κ in χ, τ in θ, vt ἀφ' ἡμῶν pro ἀπ' ἡμῶν, καθ' ἡμῶν pro κατ' ἡμῶν, νύχθ' ὅλην pro νύκτ' ὅλην, vbi vides non solùm τ in θ, sed κ in χ mu-

tari: quia tenuis ante aliam aſpiratam nunquam ponitur apud Græcos in eadem dictione, ſed ante ſuam poteſt, vt βάκχος, σαπφώ: nam eadem aſpirata non poteſt nullis interpoſitis literis geminari.

Ex literis coaleſcũt ſyllabæ, è ſyllabis dictiones, ex quibus oratio efficitur.

ORationis partes ſunt octo, eædem quæ Latinorũ, ſi Latinis eſſet Articulus, aut Græcis Interiectio quam ſub Aduerbio comprehendunt.

Partes orationis quæ declinantur cũ caſu, ſunt quatuor: Articulus, Nomen, Pronomen, & Participium. Articulus præpoſitus cæteris vocibus, earum genus indicat vt ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, τὸ ξύλον, ὁ ἢ ἡ ἄνθρωπος, ὁ ἢ ἡ καὶ τὸ ἅρπαξ.

Atque hæ voces flectuntur quinque Caſibus: & Numeris tribus: Dualem enim habent Græci.

Præpositiuus. Subiunctiuus.

		M.	N.	F.	M.	N.	F.
S.	N.	ὁ	τὸ	ἡ	οἱ	οἱ	αἱ
	G.	τοῦ		τῆς	οὗ		ἧς
	D.	τῷ		τῇ	ᾧ		ᾗ
	A.	τὸν	τὸ	τὴν	οἱ	οἱ	ἣν
D.	N. & AC.	τὼ		τὰ	ὦ		ἃ
	G. & D.	τοῖν		ταῖν	οἶν		αἷν
P.	N.	οἱ	τὰ	αἱ	οἱ	αἱ	αἱ
	G.	τῶν		τῶν	ὧν		ὧν
	D.	τοῖς		ταῖς	οἷς		αἷς
	A.	τοὺς	τὰ	τὰς	οὓς	αἱ	ἃς

Articuli nō habent Vocatiuum, neque omnino Ablatiuum Græci.

Nominatiuus & Accusatiuus duales sunt similes, vt Genitiuus & Datiuus.

QVot sunt declinationes Græcorum nominum? Quinque: quatuor Parisyllabicæ, & vna Imparisyllabica.

PRIMA.	SECVNDA.
Quæ nomina ſunt primæ decli. Maſcul. in ας, ης	Quæ nomina ſunt ſecundæ decli. Fœm. in α, η
Quorũ G. in ου.	Quorũ G. in ης.
vt ὁ Αινείας, τοῦ Αινείου; ὁ Αγχίσης, τοῦ Αγχίσου	vt ἡ μοῦσα, τῆς μούσης; ἡ ζωὴ, τῆς τιμῆς.

Quæ ſic declinantur.

	S.		D.	P.	S.		
N.	ας	ης	α	αι	α	η	Duale & Plura le vt in prima.
G.	ου		αιν	ῶν	ης		
D.	ᾳ	ῃ		αις	ᾳ	ῃ	
A.	αν	ην		ας	αν	ην	
V.	α	η		αι	α	η	

Quædã Primæ genitiuũ habent per α, vt ὁ Θωμαῖς, τοῦ Θωμᾶ. Sic Λούκας τοῦ Λούκα. In της finita vocatiuũ habẽt per α, vt ὁ ἀποστόλης ὦ ἀπόστολα.

Finita in δα, εα, ζα & α purũ, habent genitiuũ in ας, & datiuum in ᾳ, vt ἡ σφαῖρα τῆς σφαίρας τῇ σφαίρᾳ. Sic & μνᾶ μνᾶς μνᾷ.

Quæ eſt tertia? Eſt maſcul. fœm. cõm. in ος, & neut. in ον, quorũ genitiuus in ου, vt

ὁ Μενέλαος.
ἡ ὁδός
ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος
Τὸ ξύλον.

Quæ eſt quarta? Eſt maſcul. fœm. cõm. in ως, & neut. in ων, quorũ genitiuus in ω, vt

ὁ Μενέλεως.
ἡ ἠχώ
ὁ καὶ ἡ βύβλεως
Τὸ βύβλεων.

Quæ ſic declinantur.

	M.	N.	M.	N.	M.	N.	M.	N.
	S.		D.	P.	S.		D.	P.
N.	ος	ον	ω	οι α	ως	ων	ω	ῳ ω
G.	ου		οιν	ων	ω		ῳν	ων
D.	ῳ			οις	ῳ			ως
A.	ον			ους α	ων			ως ω
V.	ε	ον		οι α	ως	ων		ῳ ω

Hæc declinatur vt Articulus maſculinus & neuter.

Quarta fit à tertia mutato ο in ω, οι in ῳ, ου in ω. Neutrorũ etiam ο mutatur in ω abiecto ν, & α in ω.

Neutrorũ in ον quædam Attico more abiiciunt ν, vt ἄστυ, τοῖχος, τοσοῦτο. Sic &

Pronomina, τοῦτο, ἐκεῖνο αὐτό.

Quinque Accusatiuũ etiam habent fine ν, ἄγως ἄγω, ἔως ἔω, κέως κέω, κῶς κῶ, λαγώς λαγώ.

Vnicum in ως est neutrum, τὸ χρεών, τοῦ χρεῶ.

QVINTA.

Quæ nomina sunt quintæ declinationis? Imparisyllabica, quorũ genitiuus in ος, vt ὁ πάν, τοῦ πάνος.

Quæ sic declinantur,

	S.	D.	P.
N.	varius est.	ε	ες
G.	ος	οιν	ων
D.	ι		σι
A.	α		ας
V.	similis Nom.		ες

DE ACCVSATIVO.

Formant Accusatiuũ per ν finita in ις vel υς, quorum genitiuus est in ιος vel υος, vt γένεσις γενέσιος γένεσιν, Ελλην̃ς Ελλην̃ος Ελλην̃ι. Et finita in αυς vel ους, vt ναῦς νεὸς νηῒ, βοῦς βοὸς βοῒ.

Accusatiuum habēt tam per α quàm per ν Barytona in ις vel υς, quorum genitiuus in δος: vt Πάρις Πάριδος, τὸν Πάριδα καὶ Πάριν: Νέηλυς Νεήλυδος τὸν Νεήλυδα καὶ Νέηλυν.

DE VOCATIVO.

Nomina quorum genitiuus per νος, formant vocatiuum à genitiuo, ablato ος, vt λέων, λέοντος, ὦ λέον.

In quibus ς diphthongon sequitur, fit vocatiuus auferendo σ à nominatiuo, vt βασιλεύς ὦ βασιλεῦ, παῖς ὦ παῖ.

Vocatiuū habēt in ερ acuta quatuor in ηρ, πατήρ, δαήρ, σωτήρ, αἰθήρ: ὦ πάτερ, δάερ, σῶτερ, αἰθέρ. Sic & grauitona in ηρ, vt μήτηρ ὦ μῆτερ, quæ datiuum habent in ᾶσι, vt πατράσι.

DE DATIVO PLVRALI.

Datiuus pluralis quintæ declinationis formatur à datiuo singulari, σ posito ante ι, vt τῷ δημοσθένει, τοῖς δημοσθένεσι.

Literæ datiui singularis à datiuo plurali semper reiiciēdæ, ν τ δ θ. vt τῇ λαμ-

πάσι τοῖς λαμπάσι, ὁ λέων τῷ λέοντι τοῖς λέουσι.

Cur λέουσι potius dicendum quàm λέοσι? Quia quum datiuus singularis, ν reiectis, in secunda à fine ε habet, in plurali eius loco ponitur ει, & ου pro ο. Nam α remanet solum, sed in plurali longum censetur, vt ἰχθύντι ἰχθῦσι.

Quæ nomina pluralem datiuũ formãt à singulari nominatiuo, adiiciendo ι? Finita in δς, ξ vel ψ, vt ὁ βασιλεύς τοῖς βασιλεῦσι. ἄναξ, ἄνακτι. ἄρραξ, ἄρραψι.

QVINQVE DECLINATIONES Contractorum.

Pri- ma c.	M. F.	in ης	
	N.	in ες & ος	
Genit.		εος in ους	
vt ὁ Δημοσθένης.			
τοῦ Δημοσθένεος		νους	
τῷ Δημοσθένει		νῖ.	

Se- cunda	M. F.	in ις
	N.	in ι
Genit.		in ιος
ὁ ὄφις		
τοῦ ὄφιος		?
τῷ ὄφιι		ὄφι.

Earum declinatio.

		Primæ				Secundæ			
S.	N.	ης		ες	ος	ις	ι		
	G.	εος	ους			ιος			
	D.	ϊ	ῃ			ι	ι		
	A.	εα	η	ες	ος	ιν	ι		
	V.	ες		ες	ος	ι	ι		
D.	N.	εε	η			ιε			
	G.	εοιν	οιν			ιοιν			
P.	N.	εες	εις	εα	η	ιες	ις	ια	ι
	G.	εων	ων			ιων			
	D.	εσι				ισι			
	A.	εας	εις	εα	η	ιας	ις	ια	ι

IN PRIMAM CONTRACT.

Vocatiuus desinit in ες vt Δημόσθενες, accentu in tertia à fine.

Obseruatio 1.

Accusatiuus εα cõtrahitur in η, vt βῦφυής, τὸν βῦφυέα, βῦφυῆ, & Atticè τὸν βῦφυᾶ. Atticis enim quorum nominatiuus est in ης purum, accusatiuus εα cõtrahitur in α.

Obſeruatio 11.

Propria in ης certis caſibus etiam pariſyllabicè declinantur.

.ὁ Ἀριστοφάνης,
τοῦ Ἀριστοφάνεος, Ἀριστοφάνους.
τῷ Ἀριστοφάνεϊ, Ἀριστοφάνῃ.
τὸν Ἀριστοφάνη,
ὦ ἀριστόφανες,
P.οἱ ἀριστοφάναι,
τοὺς ἀριστοφάνας.

Nam ἀριστοφάνεας, ῆς diceremus imparisyllabicé.

Sic composita ab ἔπος, vt

ὁ ἐπαέτης, τοῦ ἐπαέτεος.
οἱ ἐπαέται, τοὺς ἐπαέτας.

A κλέος cōposita, ferè sic cōtrahūtur,

ὁ Ἡρακλέης, ἡρακλῆς.
τοῦ ἡρακλέεος, ἡρακλέους.
ᾧ ἡρακλέεϊ, ἡρακλῇ.
τὸν ἡρακλέεα, ἡρακλέα.
ὦ ἡράκλεες, ἡράκλῆς.

Obſeruatio in Secundam.

Frequentius tamen Secunda habet

obliquos per ε purũ quàm per ι, & tum εῖ in ῆς contrahitur, & εα in η, εες & εας in ῆς, vt in prima: sed hîc nullus genit. cõtrahitur, vt πόλεος, πόλεῖ πόλῆ, πόλεες, πόλεας, πόλῆς, τ̃ πολέων. σινήπεα σινήπη, σινηπέων. Nam genitiuus si singulariter nõ cõtrahitur, nusquã contrahetur.

Tertia est masc. in εὺς, quorum genit. in έος, vt ὀβελεύς

Quarta est fœm. in ώ & ώς, quorum genit. in όος cõtrahitur in οῦς, vt δηδώ.

S.	εὺς,	εῦς.	ώ,	ώς.	
	έος.	ῆος.	όος,	οῦς.	
	εῖ, ῆ.	ῆι.	όϊ	οῖ.	
	έα.	ῆα.	όα,	ώ.	
	εῦ.	ῆυ.		οῖ.	
D.	έε.	ῆε.	ώ.		Contracta
	έοιν.	ήοιν.	οῖν.		Quartæ in
P.	έες, ῆς.	ῆες.	οί.		Duali & Plu
	έων.	ήων.	ῶν.		rali flectun-
	εῦσι.	εῦσι.	οῖς.		tur vt λόγω & λόγοι.
	έας, ῆς.	ῆας.	οὺς.		
	έες, ῆς.	ῆες.	οί.		

vel Ionicῶς sine cõtractione ε per η.

Quinta est neu {ας purũ, / ερας} trorũ tantũ in {ας vt κρέας. / ερας χέρας.}

Quorum genitiuus in ᾶος, αος, ως.

S.	ας, ερας,			Neutrorum nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus vbique similes, sed in plurali semper finiũt in α
	ᾶος,	αος,	ως.	
	απι,	αϊ,	α.	
D.	ατε,	αε,	α.	
	ᾶοιν,	αοιν	ῷν.	
P.	ᾶα,	αα,	α.	
	ᾶτων,	ἄων,	ῶν.	
	ασι.			

Vsitatissimi sunt genitiui Attici per ω purum, vt τῦ Δημοσθένεως, τῷ Δημοσθένεων, τῆς πόλεως, τῶ πόλεων, accentu in tertia à fine.

Quæ nomina Græcis sunt ὀλιγοπάθη? Primùm adiectiua in ύς acutum, per εος declinata: vt ἡδύς, ἡδέος. Contrahuntur enim tantũ per ε in Datiuo Singulari, Nominatiuo, Vocatiuo & Accusatiuo Plurali, vt in prima Declinatione Contractorum. Deinde Subſtãtiua in ις tam acutũ quàm barytonum (id est

nullo accentu notatũ) inflexa per υος: quæ plural. illis solùm casibus cõtrahunt υες & υας in ῦς: vt ὁ ἰχθὺς, ἰχθύος: βότρυς, βότρυος. Postremò Comparatiua cõmunia in ων, accusatiuo etiam singulari, & plurali neutro contrahuntur in ω, & plurali masculino in ους.

Declina ἡδὺς ὀλιγόπαθος adiectiuum.

Mascul. & Neutrum,

N.	ἡδύς, ἡδύ,	ἡδέε, ἡδέοιν.	ἡδέες, ἡδεῖς. ἡδέα.
G.	ἡδέος,		ἡδέων,
D.	ἡδεῖ, ἡδεῖ,		ἡδέσι,
A.	ἡδέα, ἡδύ		ἡδέας, ἡδεῖς. ἡδέα.
V.	ἡδύ.		

Fœmininum.

N.	ἡδεῖα,	ἡδεία,	ἡδεῖαι,
G.	ἡδείας,	ἡδείαιν.	ἡδειῶν,
D.	ἡδείᾳ,		ἡδείαις,
A.	ἡδεῖαν,		ἡδείας,
V.	ἡδεῖα.		ἡδεῖαι.

Adiectiua quorum vox tertia est in

υ, ſecundam habent in ϛα.

Sic maſc. & neutr.

N. ἥμισυς, ἥμισυ, D. ἡμίσει, σϕ. A. ἡμίσεως, ἥμισυ.
G. ἡμίσεος,

Fœmininum,

N. ἡμίσϕα, D. ἡμισείᾳ,
G. ἡμισείας. A. ἡμίσϕαν.

Declina ὁ ἰχθὺς ſubſtantiuum.

S. ὁ ἰχθύς, τοῦ ἰχθύος, τῷ ἰχθύϊ, τὸν ἰχθύν, ὦ ἰχθύ.
D. τὼ ἰχθύε. τοῖν ἰχθύοιν.
P. οἱ ἰχθύες, τῶν ἰχθύων. τοῖς ἰχθύσι. τοὺς ἰχθύας, ὦ ἰχθύες, ϑῦς.

Declina ὁ βόϑυς ſubſtantiuū baryt.

S. ὁ βόϑυς, τοῦ βόϑυος, τῷ βόϑυϊ, τὸν βόϑυν, ὦ βόϑυ.
D. τὼ βόϑυε, τοῖν βοϑύοιν.
P. οἱ βόϑυες, τῶν βοϑύων, τοῖς βόϑυσι, τοὺς βόϑυας, ὦ βόϑυες.

Declina Comparatiuum in ων.

S. ὁ καὶ ἡ μείζων. D. ὦ καὶ τὼ μείζονε. P. οἱ καὶ αἱ μείζονες, οες, ορς.

τῦ καὶ τῆς μείζονος.	τοῖν καὶ τοῖν μειζόνοιν.	τῶ μειζώνων.
τῳ καὶ τῇ μείζονι.		τοῖς καὶ ταῖς μείζοσι.
τὸν καὶ τὴν μείζονα.		τοὺς καὶ τὰς μείζονας, οας, ους.
ὦ μείζων.		ὦ μείζονες, οες, ους.

Neutr.

τὸ μεῖζον, τὼ μείζονα, οα, ω, &c.

Quæ nomina cõtrahuntur tantùm in plurali per οῦς? Imparisyl. in ους, vt,

S.	D.	P.
N. ὁ βοῦς,	βόε,	βόες, βοῦς.
G. τῦ βοός,	βοοῖν.	βοῶν,
D. τῳ βοΐ,		βουσί,
A. τὸν βοῦν καὶ βόα,		βόας, βοῦς.
		βόες, βοῦς.
V. ὦ βοῦ.		

Quæ nomina appellãtur ὀλιγοπάθης? Quæ aut in omnibus, aut certè in plurimis casibus contrahuntur, siue parisyllabica ea sint, siue imparisyllabica: vt νόος, νοῦς, σπόγγος, σπόγγους.

Flecte ὁ νόος, νοῦς.

S.

νόος,	νόου,	νόῳ,	νόον,	νόε,
νοῦς,	νοός,	νῷ.	νοῦν,	νοός,
νοῦς,	νοός,	νοΐ,	νοῦν,	νοός.

D.

νόω,	νόοιν,
νώ,	νοῖν.

P.

νόοι,	νόων,	νόοις,	νόους,	νόοι.
νοῖ,	νῶν,	νοῖς,	νοῦς,	νοῖ.

Sic,

ῥόος,	πλόος,	ἁπλόος,	διπλόος.
ῥοῦς,	πλοῦς,	ἁπλοῦς,	διπλοῦς.

Flecte adiectiuum Masc. & neut.

	S.	D.	P.
N.	ἁπλόος οῦς, ἁπλόον οῦν,	ἁπλόω ώ, ἁπλόοιν οῖν,	ἁπλόοι οῖ, ἁπλόα ᾶ.
G.	ἁπλόου οῦ,		ἁπλόων ῶν.
D.	ἁπλόῳ ῷ,		ἁπλόοις οῖς.
A.	ἁπλόον οῦν,		ἁπλόους ούς, ἁπλόα, ᾶ,
V.	ἁπλόε οῦ, ἁπλόον οῦν.		ἁπλόοι οῖ, ἁπλόα ᾶ.

Fœmininum.

N. ἁπλόη, ῆ.	ἁπλόα, ᾶ.	ἁπλόαι, αῖ.
G. ἁπλόης, ῆς.	ἁπλόαιν, αῖν.	ἁπλόων, ῶν.
D. ἁπλόῃ, ῇ.		ἁπλόαις, αῖς
A. ἁπλόην, ῆν		ἁπλόας, ᾶς.
V. ἁπλόη, ῆ.		ἁπλόαι, αῖ.

Sic,

πεπλόος,	πεπλοῦς,
πεπλόον,	πεπλοῦν.
πεπλόη,	πεπλῆ.

Sic,

ἀργυρόος,	ἀργυροῦς.
ἀργυρόον,	ἀργυροῦν.
ἀργυρόα,	ἀργυρᾶ.

Sic,

χρυσόος,	χρυσοῦς.
χρυσόον,	χρυσοῦν
χρυσόη,	χρυσῆ.

Sic,

χαλκόος,	χαλκοῦς.
χαλκόον,	χαλκοῦν.
χαλκόη,	χαλκῆ.

Hæc poſtrema pleriſque omnibus

placet contrahi à primitiuis in εος, εα vel εη & εου: sed analogia magis poscit ab όος όα, vel όη όου formari.

Sed in sequente fit syncope.

ἀ᾽Ιδέος, ἀ᾽Ιδέος.
ἀ᾽Ιδόου, ἀ᾽Ιδόυ & ἀ᾽Ιδεῶ.
ἀ᾽Ιδόα.

Declina ἡ ὄϊς.

ὄϊς in omnibus casibus cõtrahit ὄϊ in οι.

S.	D.	P.
ἡ ὄϊς, οἷς,	ὄϊε, οἷε,	ὄϊες, οἷες, οἷς.
ὄϊος, οἷος,	ὄϊοιν, οἷοιν.	ὄϊων, οἷων,
ὄϊι, οἷι,		ὄϊσι, οἷσι,
ὄϊν, οἷν.		ὄϊας, οἷας, οἷς.

Declina ἡ ναῦς.

S.	D.	P.
ἡ ναῦς,	νᾶε,	νᾶες, νέες,
νεός, νεώς,	ναοῖν.	ναῶν, νεῶν,
νηΐ,		ναυσὶ, νηυσὶ,
ναῦ,		νέας, ναῦς,
ναῦς, ναῦ.		νᾶες, νέες.

Vel loco α prioris syllabæ ponendo η, νηῦς, νηός, νηΐ, νῆα, νῆε, νῆες, Ionicè, &c.

Flecte ἡ χρᾶις.

S.	D.	P.
ἡ χρᾶις,	χρᾶε,	χρᾶις,
χρᾶος,	χρᾶοιν.	χρᾶων, χρεῶν.
χρᾶϊ,		χρᾶισι,
χρᾶιν,		χρᾶις,
χρᾶ.		χρᾶις,

Flecte ἀνήρ.

ὁ ἀνήρ,	ἀνέρε,	ἀνέρες,
ἀνέρος,	ἀνέροιν.	ἀνέρων,
ἀνέρι,		ἀνδράσι,
ἀνέρα,		ἀνέρας,
ἄνερ.		ἀνέρες.

Sed in omnibus obliquis ε mutatur Oratoribus in η, vt ἀνδρός, pro ἀνέρος.

Flecte πατήρ & μήτηρ.

S.	D.	P.
πατήρ μήτηρ,	τέρε, τρέ,	τέρες, τρές,
τέρος, τρός,	τέροιν, τροῖν.	τέρων solùm.
τέρι, τρί,		τράσι,
τέρα solùm.		τέρας tantùm.
τερ.		τέρες, τρές.

Sic θυγάτηρ, quod etiã habet θυγατέρα,

& θύγαζα, τέρες, ρές, τέρας, ρας. Sic γαστήρ.

Declina ἡ γυνή.

ἡ γυνή,	ὦ γύναικε,	γυναῖκες,
pro γύαιξ.		
γυναικός,	γυναίκοιν.	γυναικῶν,
γυναικί,		γυαιξί,
γυναῖκα.		γυναῖκας,
ὦ γύαι.		γυναῖκες.

Declina τὸ ὕδωρ.

τὸ ὕδωρ,	ὕδατε,	ὕδαζα.
pro ὕδας,		
ὕδατος,	ὑδάτοιν.	ὑδάτων,
ὕδατι.		ὕδασι.

Declina τὸ δόρυ & τὸ γόνυ.

τὸ δόρυ,	τὸ γόνυ,
δόρυος,	γόνυος,
δόρυϊ, &c.	γόνυϊ, &c.

Vel κτῦ πλὼ μεταθέσιν,

τὸ δόρυ,	vel	δούρας,	δόρεος,
δῶρεος,		δούρατος.	δόρεος, εως,
			δόρειϊ, ρϕ.

τὸ γόνυ	vel	γόνας	
γοινός,		γόναζος.	

τὸ δάκρυ,

δάκρυος,	δάκρεος.	
δάκρυϊ,	δάκρεϊ,	κῤφ.
τὸ δάκρυον,	δακρύου.	

vel

Obſeruatio.

Neutra in υ ſi ſecundam à fine longam habent etiam poſitione, flectuntur per εος, vt,

ἄστυ, ἄστεος. πῶυ, πώεος.

Sin breuem, retinent ſuum υ, vt,

γόνυ, γόνυος. δώρυ, δώρυος.

Sic δάκρυ, quia α penultimã habet breuem, habet δάκρυος per υ. Rurſus ob id quòd α etiam longum eſt poſitu, υ mutabitur in ε, vt δάκρυ, δάκρεος vel δάκρυος, &c.

Declina ὁ σιμόῆς.

S.

ὁ σιμόῆς,	σιμοῦς,	ὁέντος,	οωῦντος,	ὁέντι,	οωῦντι,	ὁέντα,	οωῦντα,	ὦ σιμοῦ

D.

τὼ	σιμόεντε,	οέντοιν.
τὼ	σιμοωῦντε,	οωῦντοιν.

S.

οἱ ὁ {σιμόεντες, οέντων, όσι, όεντας.
ὦ {σιμοῶντες, οώντων, οῶσι, οώντας.

Sic Partic. in έων verborū contract.

S.

ὁ ἡ {ποιέων, έοντος, έοντι έοντα,
ὦ {ποιῶν, οῶντος, οῶντί, οῶντα.
τὸ {ποιέον, ποιέον,
ὦ {ποιοῦν, ποιοῦν.

D.

τὼ ἁ {ποιέοντε, εόντοιν,
ὦ {ποιοῦντε, οώντοιν.

P.

οἱ ὁ {ποιέοντες, έόντων, έοισι, έοντας,
ὦ {ποιοῦντες, οώντων, οῦσι, οῶντας.
τὰ ἁ {ποιέοντα, έοντα,
ὦ {ποιοῦντα, οῶντα.

S.

ἡ ὁ {ποιέουσα, εύσης, εούσῃ, έουσαν,
ὦ {ποιοῦσα, ύσης, ούσῃ, οῦσαν.

D.

τὰ ἁ {ποιεύσα, εύσαιν,
ὦ {ποιύσα, ύσαιν.

P.

αἱ καὶ ὦ ποιέσσαι, εσσῶν, εσσαις, εσσας.
ποιῆσσαι, ησσῶν, ησσαις, ησσας.

Sic participia in άων.

S.

ὁ καὶ ὦ βοάων, άοντος, άοντι, άοντα.
βοῶν, ῶντος ῶντι ῶντα.
τὸ καὶ ὦ βοάον, βοάον.
βοῶν, βοῶν.

Sic participia in όων.

ὁ καὶ ὦ χρυσόων, όοντος, όοντι, όοντα,
χρυσῶν, οῶντος, οῶντι, οῶντα.
τὸ καὶ ὦ χρυσόον, χρυσόον,
χρυσοῦν, χρυσοῦν.

Flecte χείρ.

	S	D.	P.
N.	ἡ χείρ	τὼ χεῖρε,	αἱ χεῖρες,
G.	τῆς χειρός,	τοῖν χερσῖν.	τῶν χερῶν,
D.	τῇ χειρί,		ταῖς χερσί,
A.	τὴν χεῖρα,		τὰς χεῖρας,
V.	ὦ χείρ.	ὦ χεῖρε.	ὦ χεῖρες.

Declina ὁ ἄρπης.

N. ὁ ἅρπης,

G. τῦ ἀ῾ρητος, ἀ῾ρητος & ἀ῾ρεως
D. τῳ̃ ἀ῾ρητι, ἀ῾ρητι, ἀ῾ρεϊ, ἀ῾ρῃ,
A. τὸν ἀ῾ρητα, ἀ῾ρητα, ἀ῾ρεα, ἀ῾ρη.
V. ὦ ἀ῾ρητος.

Declina ὁ ὖις in quinta declinatione.

S.	D.	P.	
N. ὁ ὖις,	ὑ῾ιε, ὗε,	ὑ῾ιες,	ὗες,
G. ὑ῾ιος, ὕος,	ὑ῾ιοιν, ὑ῾οιν,	ὑ῾ίων,	ὑ῾ων,
D. ὑ῾ι, ὒι		ὑ῾ισι καὶ ὑ῾άσι,	
A. ὑ῾ια, ὗα,		ὑ῾ίας,	ὗας,
V. ὖις.	ὑ῾ιε, ὗε.	ὑ῾ιες,	ὗες.

In tertia contract.

N. ὁ ὑ῾ός,	ὑ῾ιέε,	ὑ῾ιέες,	ὑ῾ῖς,
G. ὑ῾έος,	ὑ῾ιέοιν.	ὑ῾ιέων,	
D. ὑ῾έϊ ὑ῾ῖ,		ὑ῾ιοῦσι,	
A. ὑ῾ιέα,		ὑ῾έας,	ὑ῾ῖς,
V. ὑ῾ιεῦ.	ὑ῾ιέε.	ὑ῾ιέες,	ὑ῾ῖς.

Est etiã tertiæ parisyllabicæ ὑ῾ιός ὑ῾ιᾶ.

Declina ζεύς. Decl. ἰησοῦς. Decl. μώσης.

S.	S.	S.
ὁ ζεύς,	ὁ ἰησοῦς,	ὁ μωσῆς,
ζηνός, διός,	ἰησοῦ,	μωσοῦ,

ζωΐ, δί,	ἰησοῦ,	μωσῇ,
ζωΐα, δία,	ἰησοῖν,	μωσῆν,
ζεῦ.	ἰησοῦ.	μωσῆ.

vel ὁ μωσεύς, έος, vel dicitur μωϋσεύς.

DE HETEROCLITIS.

Quæ nomina Græca in ſingulari, maſculina ſunt, & in plurali neutra?

ὁ δεσμός,	τὰ δεσμά,
ἐρετμόϛ,	ἐρετμά,
ζυγόϛ,	ζυγά,
κύκλος,	κύκλα,
λύχνος,	λύχνα,
μοχλός,	μοχλά,
νῶτος,	νῶτα,
ϛαθμός,	ϛαθμά,
ζάχηλος.	ζάχηλα.

Quæ nomina ſunt ſingulariter fœminina, & neutra pluraliter?

ἡ δίφρος,	τὰ δίφρα.
κέλευθος,	κέλευθα.

Quot fœminina, in nominatiuo duali ſunt maſculina? Quatuor.

ἡ γυνή,	τὼ γυναῖκε.
ὁδός,	ὁδώ.
πόλις,	πόλιε.
χείρ,	χεῖρε.

Quæ ſunt neutra in αρ, quæ obliquos habent nominatiuorum in ας obſoletorũ: ἦπαρ, δέλεαρ, εἶδαρ, ὄνειαρ, τέαρ, φρέαρ, & quædam alia.

De Motione ſiue declinatione adiectiuorum.

Adiectiua Græcorum quomodo variãtur? Vel duabus vocibus, vel tribus. Nã adiectiua vnius vocis Græcis ſunt pauciſſima: vt ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ ἄπαξ, δεῖνα, & μάκαρ.

Quæ adiectiua tantùm duabus vocibus variantur? In ος compoſita tertiæ declinationis: vt ὁ καὶ ἡ ἀγνώμων καὶ τὸ ἀγνώμον. Et in ως quartæ: vt ὁ καὶ ἡ εὔγεως καὶ τὸ εὔγεων. Item adiectiua in ις εις βαρύτονον, eáque ferè compoſita, & in υς, ης, ων, quintæ omnino declinationis. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, καὶ τὸ εὔχαρι.

BIBLIOTEKA ELBLĄSKA

ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς καὶ τὸ ἄδακρυ,
τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἀδάκρυος.
ὁ δὲ ἡ δύλωπις, καὶ τὸ δύλωπες,
τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ δυλώπεος οἷς.
ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, δὲ τὸ εὔδαιμον,
τοῦ δὲ τῆς δὲ τοῦ εὐδαίμονος.

Quæ adiectiua variantur tribus vocibus? Finita in ας, ης, ος, υς, & ων ſimplicia.

Quot ſunt adiectiua Græcis in ας? Tria, eáque anomala, πᾶς, μέγας, μέλας.

Quomodo flectitur πᾶς & πολύς.

S.	D.	P.
ὁ πᾶς	τὼ πάντε,	οἱ πάντες
καὶ τὸ παντός,	καὶ τοῖν παντοῖν.	καὶ τὰ πάντα,
τοῦ παντός,		τῶν πάντων,
τῷ παντί,		τοῖς πᾶσι,
τὸν πάντα		τοὺς πάντας
καὶ τὸ πᾶν,		καὶ τὰ πάντα,
ὦ πᾶς		ὦ πάντες
δὲ ὦ παῖ.		δὲ ὦ πάντα.

Semper genitiui & datiui neutrorum ſunt ſimiles maſculinorum.

Quomodo declinatur μέγας?

S.	D.	P.
ὁ μέγας	τὼ μεγάλω	οἱ μεγάλοι
καὶ τὸ μέγα,	τοῖν μεγάλοιν,	καὶ τὰ μεγάλα,
τοῦ μεγάλου,		τῶν μεγάλων,
τῷ μεγάλῳ,		τοῖς μεγάλοις,
τὸν μέγαν		τοὺς μεγάλους
καὶ τὸ μέγα,		καὶ τὰ μεγάλα,
ὦ μέγας		ὦ μεγάλοι,
καὶ ὦ μέγα.		καὶ ὦ μεγάλα.

Flecte eorum fœminina.

S.	
ἡ πᾶσα,	ἡ μεγάλη,
τῆς πάσης,	τῆς μεγάλης,
τῇ πάσῃ,	τῇ μεγάλῃ,
τὴν πᾶσαν,	τὴν μεγάλην,
ὦ πᾶσα,	ὦ μεγάλη.
D.	
τὰ πάσα,	τὰ μεγάλα,
ταῖν πάσαιν,	ταῖν μεγάλαιν.
P.	
αἱ πᾶσαι,	αἱ μεγάλαι,
τῶν πασῶν,	τῶν μεγάλων,

τοῖς πάσαις, τοῖς μεγάλαις,
τὰς πάσας, τὰς μεγάλας,
ὦ πᾶσαι. ὦ μεγάλαι.

Sic,

ὁ μέλας, ἡ μέλαινα,
τὸ μέλαν,
τοῦ μέλανος, τῆς μελαίνης.

Adiectiuum fœmininum, genitiui pluralis extremã circunflectit, si masculinũ habeat quintæ declinationis.

ὁ μέλας, τὸ μέλαν,
τοῦ μέλανος,
τῶν μελαίνων,
ἡ μέλαινα, τῶν μελαινῶν,
ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος,
τῶν τυπτόντων.
ἡ τύπτουσα, τῶν τυπτουσῶν.
ὁ ἡδύς, ἡδέως, τῶν ἡδέων.
ἡ ἡδεῖα, τῶν ἡδειῶν.

Flecte adiectiuum in ης & ων cũ suo neutro.

ὁ χαείης, ὁ τέρων,
τὸ χαείεν, τὸ τέρεν,

τῦ χαεἰεντος. τῦ τέρενος,&c.

Dic fœmininum masculini

χαεἰδς; τέρλω;

ἡ χαείεσα, ἡ τέρενα vel τέρφνα,

τῆς χαειέσης, τῆς τερένης,&c.

Adiectiua in ος purũ,vel in ϱος,quomodo finiunt fœmininũ? Per α, præter ὄϝδοος, ὀϝδόη,per η:reliqua,id est quæ desinunt in ος impurum,exeunt in η.

ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία,

τὸ ἅγιον,

τῦ ἁγίυ. τῆς ἁγίας.

ὁ φοβερός, ἡ φοβερά,

τὸ φοβερόν. τ̃ φοβερᾶς.

ὁ λθυκός, ἡ λθυκή,

τὸ λθυκόν, τ̃ λθυκῆς.

Adiectiuorum secũdæ & tertiæ declinationis genitiuus pluralis idem est in omni genere, vt ὁ ἅγιος, τὸ ἅγιον, ἡ ἁγία, genitiuus pluralis τ̃ ἁγίων, sanctorum,sanctarũ,sanctorum.Sic τ̃ λθυκ̃ν.

Dic quatuor præcipuas deriuatiuo-

rũ nominũ ſpecies. Denominatiuũ, Verbale, Participiale & Aduerbiale.

Quæ ſunt denominatiua? Quæ à nominibus deducũtur, vt à σοφὸς σοφὸ δαῖος.

Denominatiua in quot genera diui duntur? In quinque, comparatiuum, ſuperlatiuum, diminutiuum, poſſeſſiuum & patronymicum.

DE COMPARATIVIS ET SVperlatiuis.

Adiectiua in ος quomodo formant comparatiuum? Mutando σ in τερος, vt ἔνδοξος ἐνδοξότερος, δίκαιος δικαιότερος.

Quînam ſuperlatiua? σ commutata in τατος, vt ἔνδοξος, ἐνδοξότατος, δίκαιος, δικαιότατος. Cur à χαλεπὸς dicendum χαλεπώτερος & χαλεπώτατος? Quia adiectiuorum penultimã contrahentium comparatiua & ſuperlatiua mutant ος in ώτερος & ώτατος per ω.

Quot poſitiua excipiuntur? Duo, τε-

νός & κενός: nam formāt κενότερος κενότατος, κενότερος, κενότατος, vtrunque per ο.

Quæ adiectiua faciunt comparatiuum & ſuperlatiuum in τερος & τατος? Adiectiua in οῦς, vt ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος: & in ης, ſed à neutris, vt ὁ ἡ ἀληθής, καὶ τὸ ἀληθές, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος. Nam ab ὁ χαρίεις reiecto ι, fit χαριέστερος, χαριέστατος: ὁ καὶ ἡ τέρην, οἱ τέρενες, τερένεστερος, τερενέστατος. ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, καὶ τὸ εὐδαιμον, εὐδαίμονες, εὐδαιμονέστερος, νέστατος.

Adiectiua in ας & in ις, vnde formāt comparatiuum & ſuperlatiuū? A Neutris, addendo τερος & τατος, vt ὁ μέλας, ἡ μέλαινα, τὸ μέλαν, μελάντερος, μελάντατος. ὁ ἡδύς, ἡ ἡδεῖα, τὸ ἡδύ, ἡδύτερος, ἡδύτατος, vel ἥδιων, ἥδιστος. Nam ſex in ύς, βαθύς, βραδύς, γλυκύς, ἡδύς, παχύς habent ύτερος & ύταλος, & ίων, & ιστος: ſic ταχύς, quod etiam habet θάσσων vel θᾶττων.

Quot nomina in ος δυσμάλως comparantur? Vndecim ferè à Grammaticis numerata.

ἀγαθός,	ἀμείνων.	
	βελτίων,	βέλτιστος.
ἐσθλός,	κρείττων,	κράτιστος.
	ἀρείων,	ἄριστος.
μικρός,	μικρότερος,	μικρότατος.
	ἐλάττων,	ἐλάχιστος.
	ἧττων vel	ἥκιστα.
καλός,	καλλίων,	κάλλιστος.
κακός,	κακίων,	κάκιστος.
	χείρων,	χείριστος.
ἀγαθός,	ἀμείνων,	ἄριστος.
ἐχθρός,	ἐχθίων,	ἔχθιστος.
ῥᾴδιος,	ῥᾴων,	ῥᾷστος.
λαλός,	λαλίστερος,	λαλίστατος.
μέγας,	μείζων,	μέγιστος.
πολύς,	πλείων,	πλῆστος.
φίλος,	φίλτερος,	φίλτατος, per syncopē, pro φιλώτερος, φιλώτατος.

Sic etiam proficiscuntur gradus cōparationis è verbis.

βάλλω,	βέλτερος,	βέλτιστος.
φέρω,	φέρτερος,	φέρτατος.

Ex aduerbiis,

δήω, δηώτερος, δηώτατος.
μάλα, μᾶλλον, μάλιστα.
πέρα, περαίτερος, περαίτατος.
ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος.
κάτω, κατώτερος, κατώτατος.
πόρρω, πορρώτερος, πορρώτατος.
ἐγγύς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος.
vel, ἔγγιον, ἔγγιστος.

Ex præpositionibus,

ὑπέρ, ὑπέρτερος ὑπέρτατος.
πρό, πρότερος, πρότατος. & elisa litera τ, πράτος, vnde πρῶτος.

Ex vnico participio,

ἐρρωμένος, ἐρρωμενέστερος, έστατος.

DE POSSESSIVIS.

Possessiua quæ sunt? Quæ propriè significant possessionem, vt πλατωνικὴ ἀκαδημία, academia Platonis. Multa tamen sunt quæ possessionem non significant sic finita, sed affectionem quandam, alia copiam, alia materiam, vt ὀφθαλμικὸς ἰατρός, qui oculis mede-

tur: ξυλικὰ δαίδαλα, simulachra è ligno: πυθώδης, qui ad dolii magnitudinẽ accedit. Tres ferè sunt possessiuorum terminationes, ώδης & ικός ferè acutum, atque ος purum plurimùm barytonum, vt χρύσεος, aureus, ῥωμαῖος, Romanus, πατρῷος, paternus.

DIMINVTIVORVM FINES.

Masculinorum,

ων	μωρίων,		μωρός,	morio.
αξ	λείμαξ,		λιμών,	pratulum.
σκος	ὀβελίσκος,	à	ὀβελός,	veruculum.
	ἀστερίσκος,		ἀστήρ,	stellula.
λος	ναυτίλος,		ναύτης,	nauta paruus.

Fœmininorum,

ις	θεραπαινίς,	à	θεράπαινα,	ancillula.
σκη	κορίσκη,		κόρη,	puellula.

Neutrorum,

αριον	γυναρίον,		γυνή,	muliercula, vel vxorcula.
κιον	μειράκιον,		μείραξ,	adolescentulus.
διον	ἰχθύδιον,	à	ἰχθύς,	piscículus.
λιον	βιβλίον,		βίβλος,	libellus,
νιον	χιτώνιον,		χιτών,	tunicula.

ειον	τυείον,		τυεύς,	caſeolus.
σιον	χρυσίον,		χρυσός,	
πιον	σωμάτιον,	à	σῶμα	corpuſculum.
φιον	κερδύφιον,		κέρδος,	lucellum.

DE PATRONYMICIS.

Omne patronymicum aut eſt maſculinum aut fœmininum: maſculina finiunt vel in άδης vel in ίδης, penultima breui: fœminina deſinunt in άς vel in ίς, extrema contracta.

Patronymica in άδης vnde formãtur?

A nominibus { i. declinationis. / iii. in ος purũ. } vt { αἰνείας, αἰνειάδης. / μδμοίτιος, μδμοιτιάδης. }

Patronymica in ίδης vnde fiunt? Partim à nominibus tertiæ in ος impurũ deſinentibus, vt πρίαμος, πριαμίδης: partim à nominibus quintæ declinationis. Quomodo? Mutando ος genitiui in ίδης, vt πέλοψ, πέλοπος, πελοπίδης. Sic πηλεύς, πηλέος, πηλείδης, & contractum πηλείδης: quanquã etiã poetæ ſolẽt interſerere α, & ε in η vertere, vt πηληϊάδης

Sunt etiam duplicia patronymica, vt κρονίδης & κρονίων, ſed poſterius hoc eſt

Ionicum.

Vnde fiũt patronymica fœminina? A ſuis maſculinis, expũcta δη ſyllaba, vt πριαμίδης, πριαμίς: ἰλιάδης, ἰλιάς.

Sed addita eſt etiam terminatio fœmininorum ίνη, vt ab ἄδραστος, ἀδραστίνη: νηρεύς, νηρείνη: ἰκάριος, ἰκαρίνη.

DE NVMERALIBVS.

	M.		F.
S.	εἷς,	ἕν,	μία,
	ἑνός,		μιᾶς,
	ἑνί,		μιᾷ,
	ἕνα.	ἕν	μίαν.
D.	δύο, & Atticè δύω,		δύο,
	δυοῖν,		δυοῖν,
	δυοῖν,	P.	δυσί, poeticé.
	δύο.		δύο.

Δύο eſt omnis generis, omnium etiam caſuum.

τρεῖς, τρία,		τέτταρες, ρα.
τριῶν,		τεττάρων,
τρισί,	Sic,	τέτταρσι,
τρεῖς, τρία.		τέτταρες, ρα.

Numeralia ad quatuor vſque declinantur: deinceps vſque ad centũ non flectuntur: rurſum ſupra centum tribus finibus variantur, vt,

οἱ δϝακόσιοι, αἱ δϝακόσιαι, τὰ δϝακόσια.
οἱ τειακόσιοι, αἱ τειακόσιαι, τὰ τειακόσια.

Sic,

τϝρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι.
ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι ἐννεακόσιοι.
χίλιοι, δισχίλιοι, μύριοι.

DE PRONOMINIBVS.

TRia ſunt pronomina primitiua, ἐγώ, σύ, ὅ, quæ ſic declinantur,

S.	ἐγώ,		σύ,	
	ἐμοῦ,	μοῦ,	σοῦ,	οὗ,
	ἐμοί, vel	μοί,	σοί,	οἷ,
	ἐμέ.	μέ.	σέ.	ἕ.
D.	νώ		σφώ,	σφέ,
	νῷν,		σφῷν,	σφίν.

P.
ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς,
ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν,
ἡμῖν, ὑμῖν, σφίσι,
ἡμᾶς. ὑμᾶς. σφᾶς.

E quorum ſingulis numeris ſingula fiunt poſſeſſiua.

Ab
ἐμοῦ, ἐμός, ἐμή, ἐμόν,
νῶϊ, νῶϊτερος, ἑρὰ, ερον,
ἡμεῖς, ἡμέτερος, ἑρὰ, ερον,
σοῦ, σός, σή, σόν,
σφῶϊ, σφῶϊτερος, ἑρὰ, ερον,
ὑμεῖς, ὑμέτερος, ἑρὰ, ερον,
οὗ, οὗς, οἵ, οὗν,
σφέ, σφέτερος, ἑρὰ, ερον.

Demonſtratiua duo, ὅκεινος, ὅκείνη, ἐκεῖνο, ὅδε, αὕτη, τοῦτο. Poſterius hoc in obliquis præponit ſibi τ.

Vnum eſt relatiuum, αὐτὸς αὐτή, αὐτό, cuius tria ſunt compoſita,

Meiipſius.			Tuiipſius.		
ἐμαυτοῦ,	ῷ,	όν.	σαυτοῦ,	ῷ,	όν.
ἐμαυτῆς,	ῆ,	ῇ.	σαυτῆς,	ῆ,	ῇ.
ἐμαυτοῦ,	ῷ,	ό.	σαυτοῦ,	ῷ,	ό.

Hæc duo tantùm habent Singulare. Clenard.

Suiipſius.

Hoc vero declinatur plurativo, & quidem communiter & diuerſim.

ἑαυτοῦ,	οῦ,	οῦν.
ἑαυτῆς,	ῆς,	ῆν.
ἑαυτοῦ,	οῦ,	οῦν.

Plurale in οῖς quibuvis personis

Suiipſorum.

Masculi.	Foem.	Neu.
ἑαυτῶν	ἑαυτῶν	ἑαυτῶν
σφῶν αὐτῶν,	σφῶν αὐτῶν,	σφῶν αὐτῶν,
ἑαυτοῖς,	ἑαυταῖς	ἑαυτοῖς
σφίσιν αὐτοῖς,	σφίσιν αὐταῖς,	σφίσιν αὐτοῖς,
ἑαυτοῖς	ἑαυταῖς	ἑαυτά
σφᾶς αὐτούς.	σφᾶς αὐτάς.	σφᾶς αὐτά.

Declina δεῖνα.

N. δεῖνα,
G. δεῖνος,
D. δεῖνι,
A. δεῖνα.

Eſt etiam δεῖνα indeclinabile.

DE VERBO.

VErba apud Græcos quomodo finiunt?

Vel in ω nullo accentu notatum. ω circunflexum. μι

vt τύπτω. ποιῶ. τίθημι.

Primi generis appellantur Barytona, secundi Circũflexa, tertii Verba in μι. atque sic finita sunt actiuæ vocis: quæ in μαι finiunt, passiuæ, aut mediæ.

Verbum quibus instrumentis coniugatur? Numero, Persona, Modo, & Tempore.

Numeri verborum quot sunt?

Tres, { Singularis, Dualis, Pluralis, } vt { τύπτω, τύπτετον, τύπτομεν. }

Quot personæ?

Totidẽ, { Prima, Secunda, Tertia, } vt { τύπτω, τύπτεις, τύπτει. }

Numerus dualis in voce actiua habétne primam personam? Non, nec par est, ne in passiuo quidem imperfecto, vtroque indefinito, & plusquamperfecto, neque omnino in imperatiuo & optatiuo.

Modi quot sunt? Quinque, Indicatiuus in ω, à quo cæteri omnes fiũt mo

di eodem ſemper tempore, vt τύπτω, ψεις,

Vnde	Imperat.	ε	vt	τύπτε.
	Optat.	οιμι		τύπτοιμι.
	Subiunct.	ω ῃς		τύπτω, ῃς.
	Infinit.	ειν		τύπτειν.
	Particip.	ων		τύπτων.

Quot ſunt tempora in inflexione verbi actiui? Octo, hoc ordine collocanda,

Præſens, vt τύπτω,

Vnde
- Imperf. ἔτυπτον,
- Indef. 6. ἔτυπον, à quo Futurũ β. τυπῶ.
- Fut. α. τύψω, vnde
  - Indef. α. ἔτυψα,
  - Perf. τέτυφα, híncque
  - Pluſquãper. ἐτετύφειν.

Hîc obſeruabis extremã verborum ſyllabam, & temporum geminam συζυγίαν.

Quibus in modis nunquam reperitur futurũ? In imperatiuo & ſubiunct.

Separatúrne præſens & imperfectũ extra indicatiuũ? Minimé. quin & per-

fectū extra indicatiuum ſemper cum ſuo pluſquamperfecto cōiungitur vna eadémque voce.

Quot ſunt coniugationes verborū? Sex, quæ è literarum partitione ſatis notæ ſunt.

Quæ ſunt verba coniugationis primæ? Quæ finiunt in πω, βω, φω, & πτω: quorum futurū in ψω, & præteritum in φα, vt τέρπω, τέρψω, τέτερφα.

Quæ ſunt ſecundæ? Verba in κω, γω, χω & κτω: quorū fut. in ξω, & perfect. in χα: vt λέγω, λέξω, λέλεχα.

Quæ ſunt tertiæ? Quæ deſinunt in τω, δω, θω: & formant futurū α. in σω, & perfectum in κα: vt ἄδω, ἄσω, ἧκα.

Quæ ſunt quartæ? Quæ finiunt vel in ζω, vnde futurum ferè in σω, & perfectum in κα: vt φράζω, φράσω, πέφρακα: vel in αττω vel in πτω ἀπικῶς: quorum futurum α. ſæpius in ξω, & præteritum in χα: vt πλάττω, πλάξω, πέπλαχα.

Quæ ſunt quintæ? Quæ exeūt in λω,

μω, νω, ρω: quorum futurum in λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ, penultima semper breui: & præteritum in κα, ut ἀπείρω, ἀπερῶ, ἤπαρκα.

Quæ sunt sextæ? Quæ desinunt in ω purum, habéntque futurum in σω, & præteritum in κα, vt πλάω, πλάσω, πέπλακα: πλέω, πλέσω, πέπλεκα.

Sed ex præsenti in άω & έω quomodo fit futurum? In ήσω, & præteritum in ηκα. Sic ex όω futurum in ώσω, & præteritum in ωκα.

Verba quæ desinunt in ω purũ, quot & quæ tempora non habẽt? Tria hæc, Indefinitũ ς, futurum ς, & perfectum medium, quæ tria tamen ἀχθω habet.

ADMONITIO.

E Diagrammatis proximè insequẽtibus primas vnius eiusdémque in modis omnib⁹ tẽporis voces discat puer: quas ex alia pòst Tabula numeris trib⁹ totidémque personis, iisdem semper omniũ modorum tẽporibus variabit.

VERBVM I. CONIVGAT.

per primas tantùm voces

	INDICAT.	IMPER.	OPTAT.
Præſens,	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι
Imperf.	ἔτυπτον		
Indef.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι
Futur. β.	τυπτῶ		τυποῖμι
Futu. α.	τύψω		τύψοιμι
Indef. α.	ἔτυψα	τύψον ἀτω	τύψαιμι
Perfe.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι
Pluſq.	ἐτετύφειν		

SIC VERBVM

Præſ.	λέγω	λέγε	λέγοιμι
Imperf.	ἔλεγον		
Indef. β.	ἔλεγον	λέγε	λέγοιμι
Fut. β.	λεγῶ		λεγοῖμι
Fut. α.	λέξω		λέξοιμι
Indef. α.	ἔλεξα	λέξον ἀτω	λέξαιμι
Præt.	λέλεχα	λέλεχε	λελέχοιμι
Pluſqu.	ἐλελέχειν		

SIC INFLECTITVR,

SVBIVN.	IVFIN.	PARTICIPIVM.
τύπτω	τύπτῃν	ὁ τύπτων οντος.
τύπτω	τυπτεῖν	ὁ τυπτὼν όντος.
	τυπτεῖν	ὁ τυπτῶν οιῶντος.
	τύψῃν	ὁ τύψων οντος.
τύψω	τύψαι	ὁ τύψας αντος.
τετύφω	τετυφέναι	ὁ τετυφὼς ότος.

SECVNDAE.

λέγω	λέγῃν	ὁ λέγων οντος.
λέγω	λεγεῖν	ὁ λεγὼν όντος.
	λεγεῖν	ὁ λεγῶν οιῶντος.
	λέξῃν	ὁ λέξων οντος.
λέξω	λέξαι	ὁ λέξας αντος.
λελέχω	λελεχέναι	ὁ λελεχὼς ὁτος.

SIC VERBVM

MOD. INDICA.	IMPER.	OPTAT.
Præſ. πείθω	πεῖθε	πείθοιμι
Imperf. ἔπειθον		

Indefinitum β. præſentis diſſillabi ea

Indef. 6. ἔπιθον	πίθε	πίθοιμι
Fut. 6. πιθῶ		πιθοῖμι
FVT. I. πείσω		πείσοιμι
Indef. α. ἔπεισα	πεῖσον	πείσαιμι
Perfect. πέπεικα	πέπεικε	πεπείκοιμι
Pluſqu. ἐπεπείκειν		

SIC VERBVM

Præſ. φράζω	φράζε	φράζοιμι
Imper. ἔφραζον		
Indef. 6. ἔφραδον	φράδε	φράδοιμι
Fut. β. φραδῶ		φραδοῖμι
FVT. I. φράσω		φράσοιμι
Indef. α. ἔφρασα	φράσον ἀτω.	φράσαιμι
Perfect. πέφρακα	πέφρακε	πεφράκοιμι
Pluſq. ἐπεφράκειν		

TERTIAE,

SVBIVN.	INFIN.	PARTICIP.
πείθω	πείθειν	ὁ πείθων ὄντος.

mutat in ι.

πίθω	πιθεῖν	ὁ πιθών ὄντος.
	πιθεῖν	ὁ πιθῶν ὄντων.
	πείσειν	ὁ πείσων σοντος.
πείσω	πεῖσαι	ὁ πείσας σαντος.
πεπείκω	πεπεικέναι	ὁ πεπεικώς κότος.

QVARTAE,

φράζω	φράζειν	ὁ φράζων ζοντος.
φράδω	φραδεῖν	ὁ φραδών δοντος.
	φραδεῖν	ὁ φραδῶν δοντων.
	φράσειν	ὁ φράσων σοντος.
φράσω	φράσαι	ὁ φράσας σαντος.
πεφράκω	πεφρακέναι	ὁ πεφρακώς κότος.

SIC VERBVM

MOD. INDIC.	IMPER.	OPTAT.
Præſ. ἀχθύω	ἄχθυε	ἀχθύοιμι
Imper. ἤχθυον		

Indef. β. ϑ præſentis mutat in ο.

Indef. ϛ. ἤκοον	ἄκε	ἀκόοιμι
Fut. ϛ. ἀκοῶ		ἀκοῖμι
Fut. α. ἀχθύσω		ἀχθύσοιμι
Indef. α. ἤχθυσα	ἄχθυσον ἁτω	ἀχθύσαιμι
Perfect. ἤχθυκα	ἤχθυκε	ἠχθύκοιμι
Pluſqu. ἠχθύκειν		

SIC VERBVM

Præſ. ἀπείρω	ἀπείρε	ἀπειρέοιμι
Imperf. ἠπείρεον		

Indef. β. quintæ coniugationis

Indef. ϛ. ἔπαρον	πάρε	πάροιμι
Fut. β. πάρω		παροῖμι
Fut. α. περῶ		περοῖμι
Indef. α. ἔπειρα	πεῖρον ἁτω	πείραιμι.
Perfect. ἔπαρκα	ἔπαρκε	ἐπάρκοιμι
Pluſqu. ἐπάρκειν		

SEXTAE,

SVBIVN.	INFIN.	PARTICIP.	
ἀκηύω	ἀκηύειν	ἀκηύων	ουντος.
ἀκηόω	ἀκηοῦν	ἀκηοῶν	όωντος.
	ἀκηοῦν	ἀκηοῶν	οωῦντος.
	ἀκηύσειν	ἀκηύσων	ουντος.
ἀκηύσω	ἀκηῦσαι	ἀκηύσας	αντος.
ἠκηύκω	ἠκηυκέναι	ἠκηυκώς	ότος.

QVINTAE,

ααπείρω	ααπείρειν	ααπείρων	οντος.

mutat ει penultimam præsentis in α.

ααπάρω	ααπαρεῖν	ααπαρών	όντος.
	ααπαρεῖν	ααπαρῶν	οωῦντος.
	ααπερεῖν	ααπερῶν	οωῦντος.
ααπείρω	ααπεῖραι	ααπείρας	αντος.
ἐααπάρκω	ἐααπαρκέναι	ἐααπαρκώς	ότος.

MOD. INDIC.	IMPER.	OPTAT.
pſ. 1 2 3.		Præſens &
S. ω, ϛς, ϛ.	ε, έτω.	οιμι, οις, οι.
D. ετον, ετον.	ετον, έτων.	οιτον, οίτην.
P. ομεν, ετε, ουσι.	ετε, έτωσαν.	οιμεν, οιτε, οιεν.
		Imperf. &
S. ον, ες, ε.		
D. εϛον, έτην.		
P. ομεν, ετε, ον.		
		Futur. II.
S. ϛω, ϛις, ϛι.		
D. ϛιτον, ϛιτον.		
P. ϛιμεν, ϛιτε, ϛιεν.		
		Indef. I.
S. α, ας, ε.	ον, άτω.	αμι, αις, αι.
D. ατον, άτην.	ατον, άτων.	αιτον, αίτην.
P. αμεν, ατε, αν.	ατε, άτωσαν.	αιμεν, αιτε, αιεν.
S. α, ας, ε.		Perfectum,
D. ατον, ατον.		&
P. αμεν, ατε, ασι.		Pluſquamperf.
S. ϛν, ϛς, ϛ,	D. ϛτον,	είτην.

Futurum prius vbique ſui xionē: ſed in quinta coniu- vt poſterius omniū coniu- poribus imperat. & ſubiun ro ſubiunctiui actiui eadē inflexio.

ΣΩΠΙΚΗ,

SVBIVNCT. INFIN. PARTICIP.

Futurum I.

ω, ῃς, ῃ.		ων, οντος.
ητον, ητον,	ϕν.	ουσα, ὑσης.
ωμεν, ητε, ωσι.		ον, οντος.

Indef. II.

præsentis retinet inflegatione circūflectitur, gat. quibus duobus tē- ctiuus destituūtur. Por- omnium temporum est

		ών, όντος.
	ϕν.	οῦσα, ὑσης.
		όν, όντος.
		ών, οιῶντος.
	ϕν.	οῦσα, ὑσης.
		οιῶν, οιῶντος.
		ας, αντος.
	αϕ.	ασα, άσης.
		αν, αντος.
		ώς, όρος.
	έναϕ.	ᾶ, ᾶς.
		ός, όρος.

P. ϕμεν, ϕτε, ϕσϕι.

indicatiui actiui.

Quot tempora eundem habet characterem cum præsenti? Tria, imperfectum, indefinitum β, & futurum β, vt τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον, τυπτῶ.

Quæ verba nō habent in indefinito β & futuro β eandem characteristicā cum præsenti? Verba quartæ coniugationis in αω vel πτω: quia indefinitum β. habent ιν, vt ῥεῖπτω, ῥεῖψω, ἔῤῥειψιν: finita in ζω, quæ ferè eadē tempora finiunt in δν & δῶ, vt φράζω, ἔφραδον, φραδῶ. Præter pauca quædā, vt κράζω, τενάζω, οἰμώζω, παίζω, σάζω, & nōnulla alia ī quibus ιν est pro δν, & γα pro δα.

Quodnā tēpus retinet perfecti characterē? Plusquamp. vt τέτυφα, ἐτετύφειν

Quod tempus sic est futuro priori affine, vt eius characterem nō mutet? Indefinitum prius: vt τύψω, ἔτυψα.

Quæ verba futuri prioris characteristicam nō retinēt in indefinito priore? Hæc quinque,

ἔπω	ἕψω	εἶπα.
ἐνέγκω	ἐνέγξω	ἤνεγκα.
ἕω	ἥσω	εἷκα.
ἥω	ἥσω	ἔηκα.
δόω	δώσω	ἔδωκα.

Quorum duo prima etiam in reliquis modis vſurpãtur: tria vltima minimé.

DE AVGMENTO SIVE PRIMA ſyllaba præteritorum

Præterita omnia verborum, etiam ſi indefinita ſint, in principio creſcúntne? Creſcunt, vt λύπλω, ἐτυπτόμην, τέτυφα.

Quomodo eiuſmodi acceſſio appellatur Grammaticis? Augmentum.

Quotuplex eſt augmentum præteritorum? Duplex: Syllabicum, quũ ſyllaba initio verbi additur: & Temporale, quũ ſyllaba anceps aut breuis, quæ vnicum habet tempus, cõmutatur in longam, quæ gemini temporis ſpatio pronuntiatur, vt ἀκούω, ἤκουον.

Cur igitur initio vocis dicẽdum eſt

per ε

ἔτυπτον; ἔτυπον; ἔτυψα; ἔψαλκα; ἐψάλκειν; } Quia { Imperfect. primæ / Indefinit. ε. præſ. li / Indefinit. α. teræ, ſi / Perfectum ſit cõſ. / Pluſquamp. præpo-

At cur initio perfecti dicimus (nit ε.

τέτυφα, γέγραφα, } non { ἔτυφα; ἔγραφα;

Quia, ſi prima thematis fuerit conſonans, vel vnica, eáque non duplex, vel muta cũ liquida, ea in præterito præfigenda erit πρ̃ ε augmento ſyllabico. Sed γρηγορέω ἐγρηγόρηκα habet, non γεγρηγόρηκα.

Rurſus ſi perfectum incipiat à conſonante, in pluſquamperfecto, ei conſonanti præponetur ε, vt,

τέτυφα, ἐτετύφην.
γέγραφα, ἐγεγράφην.

Quid? verba quorum prima ſyllaba μν, κτ, & πτ, in perfecto repetúntne primas præſ. cõſonantes ante ε? Repetũt.

Vt { μιμάομαι, μέμιμημαι. / κτάομαι, κέκτημαι. / πιάομαι, πέπιαμαι. / πιόω, πέπιωκα. }

Sed cur in præteritis dicendum eſt

Ab { ἀκούω, ἐλεύθω, ὀπάζω, / αἴρω, αὐλίζω, οἰκίζω, }

ἤκουον; ἤλυθον; ὤπασα; ἦρκα; ἠυλιζον; ὠκίκειν;

Quia in præteritis omnibus mutatur præſentis prima litera

α ε ο αι αω οι } in { η η ω η ηυ ω

Obſeruatio in augmentum.

Verba quorum prima litera eſt ρ, habéntne augmentum præteritorũ tantùm per ε? Non, ſed per ἐρ ante ῥ thematis: vt ῥίπτω, ἔρριπτον. Quinetiam in cõpoſito præſenti geminatur ρ, vt ῥέω, κατάῤῥεω, vnde κατέῤῥεον.

Reliqua autem verba in quibus prima litera non eſt vel vocalis vel

diphthongus mutabilis, quod habent initium præteritorū? Idem planè cum præsenti, vt εἰκάζω εἴκαζον. Sed Attici ου in νυ etiam vertūt: vt οὔχομαι ὐνχόμην, οὔδω ὖνδον.

Quot verba α primam literā in præteritis non mutant? Quatuor,

ἀάω	ἄασα.
ἀηδάζομαι	ἀηδάζόμην.
ἀΐω	ἄϊον.
ἀηθέω	ἀήθεσα.

Quæ verba nō mutant vocalem ε in η initio præteritorum, sed augent aduocato ι, per ξ? Hæc,

ἔχω	εἶχον.	ἑλκύω	εἵλκυσα.
ἕπω	εἷπον.	ἐρπίζω	εἵρπιζον.
ἕλω	εἷλον.	ἑζήκω	εἱζήκειν.
ἕλκω	εἷλκον.	ἕπομαι	εἱπόμην.
ἕρπω	εἷρπον.	ἐρέω	εἴρηκα, εἴρημαι,
ἕω	εἷμαι.	εἰρήθην & ἐρήθην.	
ἕδω	εἴωθα.	ἐρύω	εἵρυον.
ἑάω	εἴασα.	ἑΐζω	εἵϊζον.
ἑσιάω	εἱσίασα.	ἐργάζομαι	εἰργαζόμην.

Quæ verba diphthongũ οι non mutant in præteritis? Hæc,

		Sic,
οἰῶμαι,	οἰώμην.	οἰωνοσκοπέω.
οἰμάω,	οἴμεον.	οἰωνοπολέω.
οἰνάω,	οἴνεον.	οἰακονομέω.
οἰνίζω,	οἴνιζον.	οἰακοστροφέω.
οἰστρόω,	οἴστροον.	οἰδάνω.
οἰονίζομαι,	οἰονίζόμην.	οἰχουρέω.
οἰαχίζω,	οἰάχιζον.	

Vtrum dicendũ à μέλλω, ἔμελλον, an ἤμελλον? Vtrunque rectè dicetur. Posterius autem est Atticorum, qui solent mutare in multis ε augmentum syllabicum in η temporale.

Sic à { δυάομαι, ἐδυαάμην, & ἠδυαάμην. / βούλομαι, ἐβουλόμην, & ἠβουλόμην.

Sic ab εἴδω imperfect. εἴδον, pluſquamperfect. εἰδήν, & ἤδην vſitatius.

Quid familiare eſt Atticis præponere præteritis cõmunibus præſentium ab ο vel ω incipientium? ε, ſpiritu thematis notatũ: vt ὀφάω, ἐώφων, ἐώφηκα, ὠνέομαι, ὠνημαι, ἐωνήμην.

Attici, quibus præteritis cõmunibus præponunt duas primas literas præsenti: Præteritis verborum quæ ab ε, ο, & α breui incipiunt: vt

ἐελίζω, ἤελικα, ἐρήελικα.
ὄλλω, ὤλα medi. ὄλωλα.
ἀτείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα.

Quæ perfecta Attica tertiam syllabam cõtrahunt? In quibus plures fuerint tribus syllabis.

Quomodo fit hæc contractio? η cõtrahitur in ε, ω in ο, ϕ & θ abiiciunt ε: οι & ου, subiunctiuam: vt,

ἀγήθω, ἤληκα, ἀγήλεκα.
ἐρωτάω, ἠρώτηκα ἐρηρώτηκα.
ἀγείφω, ἤλφα, ἀγήλιφα.
ἐλθύθω, ἤλθυθα, ἐλήλυθα.
ἐτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα.
ἀκηύω, ἤκευα, ἀκήκεα.

Pro augmento λε & με quam syllabam reponunt Attici? ϕ, vt,

λήβω, λέληφα, εἴληφα.
μείρομαι, μέμῳρμαι, εἵμῳρμαι.

DE Augmento Compoſitorum.

Quæ verba compoſita habẽt initio cõpoſitionis augmentũ? Cõpoſita cũ Nomine: cũ verbo obſoleto, cũ ſimplice ſuo idem nihilque amplius ſignificante: cum particula ὁμῶς, & cum α, τερητικῷ, vt,

φιλοσοφέω,	ἐφιλοσόφεον.
ἐνέγκω, ab ἔγκω inuſit.	ἐνῆγκον.
ἐνέπω,	ἐνῆπον.
ὁμολογέω,	ὡμολόγεον.
ἀφεψέω,	ἠφέψεον.

Quæ compoſita partis poſterioris, id eſt ſimplicis, initiũ augent? Quæ amplius quiddã quã ſimplicia ipſa ſignificant: & compoſita ab εὖ & δυς, vt

εὐδαιμονέω,	εὐδαιμόνουν.
εὐαγγελίζομαι,	εὐηγγελιζόμην.
δυσαπιστέω,	δυσηπίστησα.
ἐγκωμιάζω,	ἐνεγκωμίαζον.

Hæc tamen vtrinque augentur, ἐνοχλέω, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν. ἀνέχομαι, ἠνειχόμην.

Sed præpositiones si desinant in vocalem, & verbum simplex incipiat etiam à vocali, in compositione vtra vocalis elidetur, extremáne præpositionis, an prima verbi? Extrema præpositionis, vt προ cũ ἀκούω, προακούω, παρήκουον, non προήκουον.

Quæ præpositiones præfixæ vocalibus, extremam suam vocalẽ non perdunt? Duæ, περὶ & πρὸ, vt,

περιάγω, περιῆγον.
πρόειμι, πρόειχον.

Tenuis item præpositionũ consonãs, mutabitur in suam aspiratam, si verbum incipiat à vocali aspirata: vt καθεύδω, ex κατὰ & εὕδω.

DE temporum formatione, qua extrema & penultima syllaba in singulis quæ sit, facilè cognoscitur.

IMPerfectum & IN Definitum secundum vnde fiunt? A præsenti, ω in ον mutato: vt à τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον, penultima breui: atque illa mutare solet per α

ε, η, ω, αι, αυ	Præsentis, vt	δέρω,	ἔδαρον.
		λήθω,	ἔλαθον.
		τρώγω,	ἔτραγον
		κλίνω,	ἔκλινον
		παύω,	ἔπαυον.

Et

ου, θυ, ξ, ξ dissyl. ξ trissyl.	per ς.	ο, υ, ι, α, ε	vt	ἀκούω, ἤκουσα.
				φεύγω, ἔφυγον.
				λείπω, ἔλιπον.
				σπείρω, ἔσπαρον.
				ὀφείλω, ὤφελον.

FVTVRVM secundū vnde fit? Ab indefinito secundo, ον in ω vertendo, vt ab ἔτυπον, τυπῶ.

FVTVRVM primū vnde formatur? A præsenti, σ interpositio ante ω: vt,

τύπτω,	τύφω,	quasi	τύπσω.
λέγω,	λέξω,		λέγσω.
ἀκούω,	ἀκούσω.		

Sed in tertia coniugat. & quarta, mutādo χαρακτῆρα præsen. in σ vel ξ, vt ab

ἄδω,	ἄσω.	πορεύω,	πορεύσω.
φράζω,	φράσω.		

In quinta futurum primum mutat tantùm ω in ῶ circunflexũ, sed penultimam semper vult breuem: ob ídque secundam consonantem & secundam vocalem diphthongi elidit, vt à φαίνω, φανῶ, à πείρω, περῶ, à ψάλλω, ψαλῶ, à τέμνω, τεμῶ.

INDEFINITVM primũ à quo tẽpore fit? A futuro primo, ω mutato in α: vt à τύψω, ἔτυψα: ἀκούσω, ἤκουσα, penultima ferè longa. Propterea in quinta coniugatione ε, penultima futuri mutabitur in ῃ, vt περῶ, ἔπρᾳ: & α in η, vt ψαλῶ, ἔψηλα. Sed finita in αίνω, vt μαίνω, μανῶ, variãt penultimam indefiniti: ἐμίλω α Atticè, & ἐμίανα cõmuniter.

PERFECTVM vnde formatur? A futuro primo, mutando ψω in φα, vt τύπω, τύψω, τέτυφα: ξω in χα, vt λέγω λέξω, λέλεχα: ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα: σω in κα, vt φράζω, σω, πέφρακα: ἀκούω, σω, ἤκουκα.

PERFECTVM indicat. in quinta cõ-

iugatione quomodo fit? Ex ρσ &, λσ, σ futuri mutato in κα, & ε penultima dissyllabi futuri in α, vt απερῶ, ἤπαρκα: ψαλῶ, ἔψαλκα. Nam μῶ vertitur in μηκα: vt νεμῶ, νενέμηκα. At dissyllaba in ίνω, είνω, ώω, mutant νσ in κα, κρίνω, κρινῶ, κέκρικα: κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα.

Quæ verba in νω in perf. mutãt σ futu. in κα, & ν in γ? Omnia præter dissyl. in ίνω, είνω, ώω, vt φαίνω, φανῶ, πέφασκα.

Quare φαίνω mutat in πέφασκα, ν, in σ? Quia ante κ, γ, χ, semper ν, vertitur in γ, quod sonat vt ν, & κ postpositũ vt ς.

Quæ verba non flectuntur vltra imperfectum?

βω { liquida } præcedente, vt		σπεύδω.	
		φέρω.	
δάω,	λαμβάνω,	ἐλάμβανον.	
σκω,	ἀρέσκω,	ἤρεσκον.	
λδω,	μέλδω,	ἔμελδον.	
νδω,	πτίνδω,	ἔπτινδον.	
Finita in είνω,	φαείνω,	ἐφαείνον.	
άθω,	ἐργάθω,	εἴργαθον.	
έθω,	φλεγέθω,	ἐφλέγεθον.	
ύθω,	φθινύθω,	ἐφθίνυθον.	
χθω,	ἄχθομαι,	ἠχθόμην.	
κτω,	τίκτω,	ἔτεκτον.	
νμι,	ζεύγνυμι,	ἐζεύγνυν.	
σω meditatiua,	πολεμησίω,	ἐπολεμησίσον.	

Et quæ præsentia fiunt tam è futuris quàm è præteritis, vt à δύω fut. δύσω, præsens δύσω σῆς ἔδυσον.

Ab indicatiuo

Τύπτω, Præsens in ομαι:
ἔτυπον, Indef. 6. in ιω, ης:

τέτυφα, λέλεχα, πέπεικα } Perfect. μμαι, φαι; γμαι, ξαι; σμαι, σαι;

Pluſquamperfectum μμιν, φο; γμιν, ξο; σμιν, 6;

Quot tempora paſſiua formãtur ab actiuo? Tria, præſ. indef. 6. & perfectũ.

Quot igitur ſunt tempora in inflexione verbi paſſiui? Nouem. Recẽſe quo ſint ordine collocãda.

Ab indica. paſſiui iiſdem ſemper tẽporibus reliquorum modorum tempora formantur.

VERBI PASSIVI,

vnde impefectum in ὁμίλω.

ex quo futurum β. in ἠσομαι.

Indefinit. α. à quo futurum α.

πλαι,	φθίω,	ης,	φθήσομαι.
κται,	χθίω,	ης,	χθήσομαι.
σται,	σθίω,	ης,	σθήσομαι.
πλο.			ψαι, ψομαι.
κτ.	Paulopoſtfut. fit		ξαι, ξομαι.
στ.	à 2. perfecti		σαι, σομαι.

Præſ.				τύπτομαι.
Imperf.	in	ὁμαι, ὁμίλω,	vt	ἐτυπτόμιλω.
Indef. ε.		ίω,		ἐτύπην.
Fut. β.		ἠσομαι,		τυπτήσομαι.

Quæ prior eſt συζυγία.

Altera incipit à Perfecto, ſic,

Perfect.	in	μαι, μίλω,	vt	τέτυμμαι.
Pluſq.				ἐτετύμμην.
Paulopoſtfut.		ομαι,		τετύψομαι.
Indef. α.		ίω,		ἐτύφθίω.
Futurũ α.		ήσομαι,		τυφθήσομαι

PASSIVA PRIMAE CON
flectuntur per pri-

MOD. INDICAT.	IMPER.	OPTAT.
Præſ. Τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην
Imperf. ἐτυπτόμην		
Indef. β. ἐτύπην	τύπηθι	τυπείην
Futur. 6. τυπήσομαι		τυπησοίμην
Perfect. τέτυμμαι	τέτυφο	τετυμμένος εἴην
Pluſq. ἐτετύμμην		
Paulopoſtfu. τετύφομαι		τετυφοίμην
Indef. α. ἐτύφθην	τύφθητι	τυφθείην
Futur. α. τυφθήσομαι		τυφθησοίμην,

SIC VERBVM

Præſ. λέγομαι	λέγου	λεγοίμην
Imperf. ἐλεγόμην		
Indef. β. ἐλέγην	λέγηθι	λεγείην
Fut. 6. λεγήσομαι		λεγησίμην
Perfect. λέλεγμαι	λέλεξο	λελεγμένος, εἴην
Pluſqu. ἐλελέγμην.		
Paulopoſtfu. λελέξομαι		λελεξοίμην
Indef. α. ἐλέχθην	λέχθητι	λεχθείην
Fut. α. λεχθήσομαι		λεχθησίμην.

IVGATIONIS SIC IN-
mas voces,

SVBIVN.	INFIN.	PARTICIPIVM.
τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος ου.
τυπτῶ	τυπτῆναι	τυπτεὶς, έντος.
	τυπτήσεσθαι	τυπτησόμενος ου.
τετυμμένος ὦ	τετύφθαι	τετυμμένος ου.
	τετύψεσθαι	τετυψόμενος ου.
τυφθῶ	τυφθῆναι	τυφθεὶς έντος.
	τυφθήσεσθαι	τυφθησόμενος ου.

SECVNDAE.

λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος ου.
λεγῶ	λεγῆναι	λεγεὶς έντος.
	λεγήσεσθαι	λεγησόμενος ου.
λελεγμένος ὦ	λελέχθαι	λελεγμένος ου.
	λελέξεσθαι	λελεξόμενος ου.
λεχθῶ	λεχθῆναι	λεχθεὶς έντος.
	λεχθήσεσθαι	λεχθησόμενος ου.

SIC VERBVM

MOD.	INDIC.	IMPER.	OPTAT.
Præsens,	Πείθομαι	πείθου	πειθοίμην
Imperf.	ἐπειθόμην		
Indef. β.	ἔπιθόμην	πίθηται	πιθείην
Fut. β.	πιθήσομαι		πιθησοίμην
Perfect.	πέπεισμαι	πέπεισο	πεπεισμένος εἴην
Pluſqu.	ἐπεπείσμην		
Paulopoſtfut.	πεπείσομαι		πεπεισοίμην
Indef. α.	ἐπείσθην	πείσθητι	πεισθείην
Fut. α.	πεισθήσομαι		πεισθησοίμην

SIC VERBVM

Præsens,	Φράζομαι	Φράζου	Φραζοίμην
Imperf.	ἐφραζόμην		
Indef. β.	ἐφράδόμην	Φράδηθι	Φραδείην
Fut. α.	Φραδήσομαι		Φραδησοίμην
Perfect.	πέφρασμαι	πέφρασο	πεφρασμένος εἴην
Pluſq.	ἐπεφράσμην		
Paulopoſtfut.	πεφράσομαι		πεφρασοίμην
Indef. α.	ἐφράσθην	Φράσθητι	Φρασθείην
Fut. α.	Φρασθήσομαι		Φρασθησοίμην

TERTIAE,

SVBIVN. INFIN. PARTICIP.

πείθωμαι	πείθεσθαι	πειθόμενος	ου.
πιθῶ	πιθῶμαι	πιθεὶς	έντος.
	πιθήσεαι	πιθησόμενος	ου.
πεπεισμένος ὦ	πεπεῖσαι	πεπεισμένος	ου.
	πεπείσεαι	πεπεισόμενος	ου.
πειαθῶ	πειαθῶμαι	πειαθεὶς	έντος.
	πειαθήσεαι	πειαθησόμενος	ου.

QVARTAE,

Φράζωμαι	Φράζεσθαι	Φραζόμενος	ου.
Φραδῶ	Φραδῶμαι	Φραδεὶς	έντος.
	Φραδήσεαι	Φραδησόμενος	ου.
πεΦρασμένος ὦ	πεΦράσθαι	πεΦρασμένος	ου.
	πεΦράσεσθαι	πεΦρασόμενος	ου.
Φραδῶ	Φραδῶμαι	Φραδεὶς	έντος.
	Φραδήσεαι	Φραδησόμενος	ου.

SIC VERBVM

MOD.	INDICA.	IMPER.	OPTAT.
Præſ.	Ακούομαι	ἀκοῦ	ἀκουοίμην
Imperf.	ἠκουόμην.		
Indef.ς.	ἠκούσθην	ἀκούσθητι	ἀκουσθείην
Fut.β.	ἀκουσθήσομαι		ἀκουσθησοίμην
Perfect.	ἤκουσμαι	ἤκουσο	ἠκουσμένος εἴην
Pluſq.	ἠκούσμην.		
Paulopoſtfut.	ἠκούσομαι		ἠκουσοίμην
Indef.α.	ἠκούσθην	ἀκούσθητι	ἀκουσθείην
Fut.α.	ἀκουσθήσομαι		ἀκουσθησοίμην

SIC VERBVM

Præſ.	ἀπείρομαι	ἀπείρου	ἀπειροίμην
Imperf.	ἐπειρόμην.		
Indef.ς.	ἐπάρην	ἀπάρηθι	ἀπαρείην
Fut.ς.	ἀπαρήσομαι		ἀπαρησοίμην.
Perfect.	ἔπαρμαι	ἔπαρσο	ἐπαρμένος εἴην
Pluſq.	ἐπάρμην.		
Paulopoſtfut.	ἐπάρσομαι		ἐπαρσοίμην
Indef.α.	ἐπάρθην	ἀπάρθηθι	ἀπαρθείην
Fut.α.	ἀπαρθήσομαι		ἀπαρθησοίμην

SEXTAE,

SVBIVNCT.	INFIN.	PARTICIP.	
ἀκηύωμαι	ἀκηυέσθαι	ἀκηυόμενος	ου.
ἀκηδῶ	ἀκηδιῶσαι	ἀκοεὶς	έντος.
	ἀκηδήσεσθαι	ἀκηδησόμενος	ου.
ἠκουσμένος ὦ	ἠκοῦσαι	ἠκουσμένος	ου.
	ἠκούσεσθαι	ἠκουσόμενος	ου.
ἀκουσθῶ	ἀκουσθιῶσαι	ἀκουσθεὶς	έντος.
	ἀκουσθήσεσθαι	ἀκουσθησόμενος	ου.

QVINTAE,

ἀπείρωμαι	ἀπείρεσθαι	ἀπειρόμενος	ου.
ἀπαρῶ	ἀπαριῶσαι	ἀπαρεὶς	έντος.
	ἀπαρήσεσθαι	ἀπαρησόμενος	ου.
ἐξαπαρμένος ὦ	ἐξαπάρσαι	ἐξπαρμένος	ου.
	ἐξπάρσεσθαι	ἐξπαρσόμενος	ου.
ξπαρθῶ	ξπαρθιῶσαι	ξπαρθεὶς	έντος.
	ξπαρθήσεσθαι	ξπαρθησόμενος	ου.

MOD. INDICA. IMPER. OPTAT.

Præsens &

ομαι, η, εται. | ου, έσθω. | οίμην, οιο, οιτο.
όμεθον, εσθον, εσθον | εσθον, έσθων | οίμεθον, οισθον, οίσθην
όμεθα, εσθε, ονται. | εσθε, έσθωσ. | οίμεθα, οισθε, οιντο.

Imperfectum,

όμην, ου, ετο.
όμεθον, εσθον, έσθην. Dictũ est imperat.
όμεθα, εσθε, οντο.

Vtrunque

ην, ης, η, ητι, ήτω. είην, είης, είη.
ητον, ήτην. ήτον, ήτων. είητον, είήτην.
ημεν, ητε, ησαν. ητε, ήτωσ. είημεν, είητε, είησ.

Indef. ε·ηδι, ήτω.

Aτέτυφα,

μμαι, φαι, πται. φο, φθω. μεμύκω, είην, είης, είη
μμεθον, φθον, φθον. φθον, φθων. μεμύκετον, είήτην, είήτην
μμεθα, φθε, μμένοι φθε, φθωσ. μεμύκοτες, είημεν, είη
νοι εἰσί. τε, είησαν.

Plusquam-

μμην, φο, φθο. μμεθον, φθον, φθην. μμεθα, φθε,

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ. VER. PAS.

SVBIVNCT. INFIN. PARTICIP.

tria futura,

ωμαι, ῃ, ηται. ὀμενος, ου.
ώμεθον, ησθον, ησθον. εαζ. ομενη, ης.
ώμεθα, ησθε, ωνται. ὀμενον, ν.

& ſubiunctiuo nulla eſſe futura.

Indefinitum,

ῶ, ῇς, ῇ. εἰς, ἐντος.
ῆτον, ῆτον. ἰῶαι. ξσα, εἰσης.
ῶμεν, ῆτε, ῶσι. ἐν, ἐντος.

perfectum primæ,

μμένος ὦ, ἦς, ἦ. μμένος, ου.
μμένω, ἦτον, ἦτον. φαι. μμενη, ης.
μμένοι ἦτε, ὦσι. μμενον, ου.
ὦμεν,

perfectum,

μενοι ἦσαν.

F.i.

Perfectum ſecundæ

γμαι, ξαι, κται.
γμεθον, χθον, χθον.
γμεθα, χθε, γμένοι εἰσί.

Pluſquam-

γμην, ξο, κτο. ξο, χθω. γμένος, εἴην.
γμεθον, χθον, χθην. χθον, χθων. γμένω, εἴητον.
γμεθα, χθε, γμένοι ἦσθμ. χθε, χθωσθμ. γμένοι, εἴημθμ.

Perfectum tertiæ

σμαι, σαι, ται.
σμεθον, σθον, σθον.
σμεθα, σθε, σμένοι εἰσί.

Pluſquam-

σμην, σο, το. ϑ, σθω. σμένος, εἴην.
σμεθον, σθον, σθην. σθον, σθων. σμένω, εἴητον.
σμεθα, σθε, σμένοι ἦσθμ. σθε, σθωσθμ. σμένοι, εἴημθμ.

Perfectum quintæ

λμαι, λσαι, λται.
λμεθον, λθον, λθον.
λμεθα, λθε, λμθύοι εἰσί.

Præteritũ quintæ

ἔαασαρκα, ἔϛπαρμαι: σαι, πέφανται: nã ex ante μαι, ν, rurſus θον duale & θε plur.

à λέλεχα,

Verba quartæ quorum futurū ξω, & perfectum χα, vt ὀρύττω, ὀρύξω, ὤρυχα, habent præteritum passiuum vt verba secundæ: vt ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, &c.

perfectum,

γμένος ὦ, ῆς, ῆ. γμένος, ὄ.
γμένω ἦτον, ἦτον. γμένη ης.
γμένοι ὦμὲν, ἦτε, ὦσι. ἆθαι. γμένον, ου.

à πέπεικα,

tæ quorum futurum in σω, & præteritum in σω, πέφρακα, habent præteritum passiuum in πέφρασμαι, πέφρασσαι, πέφρασται, &c.

perfectum,

σμένος ὦ. σμένος, ὄ.
σμένω ἦτον. ᾶζ. σμένη, ης.
σμένοι ὦμὲν. σμένον, ὄ.

ab ἔψαλκα,

cõiug. mutat κα in μαι: vt ἔψαλκα, ἔψαλμαι, νενέμηκα, νενέμημαι: πέφαγκα πέφαμμαι, πέφαν φαίνω, ν, in πέφαγκα ante κ mutatũ fuit in γ, & vertitur in alterũ μ, sed ante σαι & ται, & ante feruatur ν.

Pluſquam-

μλω, σο, το. ϛ, σθω. μλύος εἴλω.
μεθον, θον, σθων. θον, σθων. μλύω εἴητον.
μεθα, σθε, μλύοι ἦσθμ. σθε, σθωσθμ. μλύοι εἴημλυ.

Perfectum ſextæ

σμαι, σαι, ϛαι. Præteritũ v 1. aliquan-
σμεθον σθον, σθον. ἤκουσμαι, ἤκυσαι, ἤκουϛαι. A-
σμεθα, σθε, σμένοι εἰσί.

Pluſquamperfectum,

σμίω, σο, ϛο. σο, σθω. σμένος εἴλω.
σμεθον, σθον, σθων. σθον, σθων. σμένω εἴητον.
σμεθα, σθε, σμένοι ἦσθμ. σθε, σθωϛ. σμένοι εἴημλυ.

Cur perfectum ἴστευμαι & pluſquamperpluralem alterũ in νται, alterum in ντο? Quia rum, ob ídque in duali ante τον & τω, & plu ratiuo, vt ἴστον ἴστευτον ἴστευτον ἴστευ ptatiui paſſiui & ſubiunctiui quomodo de- ἴστυμλύος εἴλω, ἴστυμλύος, ῶ, &c.

SVBIVN.		INFIN. PARTICIP.	
perfectum,			
λθύος ὦ.		λθύος,	ὐ.
λθύω ἦτον.	θαι.	λθύη,	ης.
λθύοι ὦλθω		λθύον,	ὐ.

ab ἴἰκγυκα.

do mutat κα in σμαι: vt ἀκγύω, ἀκγύσω, ἤκγυκα liquando in μαι ſine σ, vt ἱππεύω, ἵππευκα.

ἵππευμαι, ἵππευσαι, ἵππευται.
ἱππεύμεθον, ἱππευσθον, ἵππευσθον.
ἱππεύμεθα, ἱππευσθε, ἵππειυται.

σμένος ὦ.		σμένος,	ὐ.
σμένω ἦτον.	σθαι.	σμένη,	ης.
σμένοι ὦλθω.		σμένον,	ὐ.

fectum ἱππεύμην habent tertiam perſonam tertiam ſingularem habent in ται & το purali ante θε, ponendum erit σ, & toto impeσθον: ἵππεσθε, ἱππεύσθωσαν. Perfectum obet efferri? Semper per circunlocutionem

Quid est verbum medium? Quod desinit in ομαι vt passiuum, & significat non passiuè tantùm, sed etiam actiuè, vt,

βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum,

βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico.

Verba media quot temporibus variãtur? Octo, vt actiua: sed tantùm perfecta habent in α, & plusquamperfectum in ειν, terminationes actiuorum.

Quodnam igitur est præsens & imperfectum medium? Non aliud quàm passiuorũ.

Quænã terminatio est futuri medii? Secundi οῦμαι, ῆ, prioris ομαι, η.

Quinam sunt fines indefinitorum verbi medii? Secundi ὁμὴν, ν, prioris, άμὴν, ω.

Horum itaque quatuor temporum inflexio περισπωμένη est planè passiua, non actiua.

PERFECTVM medium quem habet charactérem ante α extremum finem? Charactérem præsentis actiui: vt τύπτω, τύπτομαι, τέτυπται: atque penultima futuri prioris actiui & perfecti medii, semper est eadem.

Quæ penultima præsentis actiui mutatur in medio perfecto?

ϛ, αι, α } in { οι, η, ν } vt { πείθω, πέποιθα. / φαίνω, πέφηνα. / θάλλω, τέθηλα.

In nonnullis perfectis mediis α futuri seruatur, vt ϝαλῶ, ἔϝαλα.

Quæ verba mutant ε penultimam futuri per ο in perfecto medio. Dissyllaba, vt λέγω, λέξω, λέλογα.

Fururum quartæ cõiugationis in ξω quomodo habet præteritum medium. In γα, vt πλήσω, πλήξω, πέπληγα: sed perfectum medium erit in δα, si futurum actiuum quartæ coniugationis desinit in σω, vt φράζω, φράσω, πέφραδα.

Med. prior. Præs. τύπτομαι
Imperf. ἐτυπτόμην
Ind. β. ἐτυπόμην
Fut. β. τυποῦμαι
Perfect. τέτυπα
Plusqu. ἐτετύπειν

Posterior. Fut. α. τυφθήσομαι
In. α. ἐτύφθην

VERBVM MEDIVM PRI-

Sic inflectitur per primas

MOD.	INDIC.	IMPER.	OPTAT.
Præsens,	Τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην
Imperf.	ἐτυπτόμην		
Indef. β.	ἐτυπόμην	τυποῦ	τυποίμην
Fut. β.	τυποῦμαι		τυποίμην
Perfect.	τέτυπται	τέτυπτε	τετύποιμι
Pluſq.	ἐτετύπτειν.		
Fut. α.	τύψομαι		τυψοίμην
Indef. α.	ἐτυψάμην	τύψαι	τυψαίμην

SIC VERBVM

Præsens,	Λέγομαι	λέγου	λεγοίμην
Imperf.	ἐλεγόμην.		
Indef. β.	ἐλεγόμην	λεγοῦ	λεγοίμην
Fut. β.	λεγοῦμαι		λεγοίμην
Perfect.	λέλεγται	λέλεγθε	λελέγοιμι
Pluſq.	ἐλελέγθην.		
Fut. α.	λέξομαι		λεξοίμην
Indef. α.	ἐλεξάμην	λέξαι	λεξαίμην

MAE CONIVGATIONIS,
voces,

SVBIVN.	INFIN.	PARTIC.	
τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος	η.
τύπτωμαι	τυπτέσθαι	τυπτόμενος	η.
	τυπτεῖσθαι	τυπτύμενος	ου.
τετύπτω	τετυπτέναι	τετυπτώς	ότος.
	τύψεσθαι	τυψόμενος	η.
τύψωμαι	τύψασθαι	τυψάμενος	ου.

SECVNDAE,

λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος	η.
λέγωμαι	λεγέσθαι	λεγόμενος	η.
	λεγεῖσθαι	λεγύμενος	η.
λελόγω	λελογῆναι	λελογώς	ότος
	λέξεσθαι	λεξόμενος	ου.
λέξωμαι	λέξασθαι	λεξάμενος	ου.

SIC VERBVM

MOD. INDICA.	IMPER.	OPTAT.
Præſ. Πείθομαι	πείθου	πειθοίμην
Imperf. ἐπειθόμην		
Indef. β. ἐπιθόμην	πιθοῦ	πιθοίμην
Futur. β. πιθοῦμαι		πιθοίμην
Perfect. πέποιθα	πέποιθε	πεποίθοιμι
Pluſqu. ἐπεποίθειν.		
Fut. α. πείσομαι		πεισοίμην
Indef. α. ἐπεισάμην	πεῖσαι	πεισαίμην

SIC VERBVM

Præſ. Φεύξομαι.	Φεῦξαι	Φευξοίμην
Imperf. ἐφευξόμην.		
Indef. β. ἐφυγόμην	Φύγεσθαι	Φυγοίμην
Fut. β. Φεύξεσθαι		Φυγοίμην
Perfect. πέφευγα	πέφευγε	Φεύγοιμι
Pluſq. ἐπεφεύγειν.		
Futur. α. Φεύσομαι		Φευσοίμην
Indef. α. ἐφευσάμην	Φεῦσαι	Φευσαίμην

TERTIAE,

SVB.	INF.	PARTICIP.
πείθωμαι	πείθεσθαι	πειθόμενος η.
πίθωμαι	πιθέσθαι	πιθόμενος ου.
	πιθεῖσθαι	πιθύμενος ου.
πεποίθω	πεποιθέναι	πεποιθὼς ότος.
	πείσεσθαι	πεισθόμενος ου.
πείσωμαι	πείσασθαι	πεισάμενος ου.

QVARTAE,

φοβέωμαι	φοβέεσθαι	φοβεόμενος ου.
φοβέωμαι	φοβέεσθαι	φοβέόμενος η.
	φοβεῖσθαι	φοβύμενος η.
πεφοβέω	πεφοβέναι	πεφοβὼς ότος.
	φοβέσεσθαι	φοβεσόμενος η.
φοβέσωμαι	φοβέσασθαι	φοβεσάμενος η.

SIC VERBVM

MOD. INDICAT.	IMPER.	OPTAT.
Præſens, Ακούομαι	ἀκοῦ	ἀκουοίμην
Imperf. ἠκουόμην.		
Indef. β. ἠκόμην	ἀκοσ	ἀκοοίμην
Fut. β. ἀκοσθήσομαι		ἀκοοίμην
Perfect. ἤκουα	ἤκουε	ἠκούοιμι
Pluſq. ἠκούφειν.		
Futurũ α. ἀκουσθήσομαι		ἀκουσοίμην
Indef. α. ἠκουσάμην	ἄκουσαι	ἀκουσαίμην

SIC VERBVM

Præſens, παιδεύομαι	παίδευε	παιδευοίμην
Imperfe. ἐπαιδευόμην.		
Indef. β. ἐπαιδευόμην	παιδεσ	παιδοίμην
Fut. β. παιδεσθήσομαι		παιδοίμην
Perfect. πέπαιδευμαι	πέπαιδευσο	πεπαίδευμαι
Pluſq. ἐπεπαίδευτο		
Fut. α. παιδευθήσομαι		παιδευθείμην
Indefin. α. ἐπαιδεύθην	παιδεύθητι	παιδευθείην

SEXTAE,

SVBIVN.	INFIN.	PARTICIP.	
ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκουόμενος	η.
ἀκόωμαι	ἀκοέσθαι	ἀκοόμενος	η.
	ἀκοῆσθαι	ἀκοώμενος	η.
ἠκούω	ἠκούειν	ἠκουώς	ότος
	ἀκούσεσθαι	ἀκουσόμενος	η.
ἀκούσομαι	ἀκούσασθαι	ἀκουσάμενος	η.

QVINTAE,

πείρωμαι	πείρεσθαι	πειρόμενος	ου.
πάρωμαι	παρέσθαι	παρόμενος	η.
	παρῆσθαι	παρούμενος	η.
ἐπώρω	ἐπορέναι	ἐπορώς	ότος.
	περῆσθαι	περούμενος	η.
πείρωμαι	πείρασθαι	πειράμενος	η.

MOD. IN IDC. IMPE. OPTAT.

Præsens &

ομαι, η, εται. ω, έσθω. οίμην, οιο, οιτο.
όμεθον, εσθον, εσθον. εσθον, έσθων. οίμεθον, οισθον, οίσθων.
όμεθα, εσθε, ονται. εσθε, έσθωσαν. οίμεθα, οισθε, οιντο.

Imperfectum &

όμην, ου, ετο. ου, έσθω.
όμεθον εσθον, έσθων. εσθον, έσθων.
όμεθα, εσθε, οντο. εσθε, έσθωσαν.

Optatiuus & subiuntemporibus retinent nem, nisi quod futu- cunflectitur, & inhabet αίμην per αι, vt

Futurum

ήσομαι, ήσῃ, ήσεται. οίμην, οῖο, οῖτο.
ήσεσθον, ήσεσθον, ήσεσθον. οίμεθον, οῖσθον, &c.
ήσεσθα, ήσεσθε, ήσονται.

Indefinitum

άμην, ω, ατο. αι, άσθω. αίμην, αιο, αιτο.
άμεθον, ασθον, άσθων. ασθον, άσθων. αίμεθον, αισθον, αίσθων
άμεθα, ασθε, αντο, &c. αίμεθα, &c.

Perfectum,

, ας, ε. ε, έτω. οιμι, οις, οι.

luſquamperfectum, vt in actiuo

, εις, ει, &c.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ

MEDII.

SVBIVNCT.		INFIN. PARTICIP.
futurum primum,		
ωμαι, ῃ, νται.		όμενος ή.
ώμεθον, νθον, νθον.	εαζ.	ομένη ης.
ωμεθα, νθε, ωνται.		όμενον, ή.
Indefinitum ſecundum.		
Actiuus inomnibus eandem inflexiorũ β. in optat. circdefin. α. pro οίμην in actiuo.		όμενος ή.
	έαζ.	ομένη ης.
		όμενον ή.
ſecundum,		
		ύμενος ή.
	ξαζ.	υμένη ης.
		ύμενον ή.
primum,		
		άμενος ή.
	ααζ.	αμένη, ης.
		άμενον ή.
ω, ῃς, ῃ.	έναι.	ών όντος.

Verba sextæ coniugationis Barytonorum quæ finiunt {έω, άω, όω} communiter contrahuntur in {ῶ, ᾶ, ῶ}

Contractio verborũ quibus fit modis? Ofenti & imperfecto etiam participii. flexa? Indefinito secundo, futuro secundo,

Quænam est contractio verborũ in έω siue primæ coniugationis Circunflexorum? {εε, εο} in {ᾷ, ᾗ} vt {

ACTIVVM PRI-

	MOD. INDIC.	IMPER.	OPTAT.
	Ποιᾶ, ᾷς, ᾷ.	ᾷ, είτω.	οῖμι, οῖς.
Præs.	ᾶτον, ᾶτον.	ᾶτον, είτων.	οῖτον.
	ῶμϑ, ᾶτε, ῶσι.	ᾶτε, είτωσ.	οῖμϑ, οῖτε.
	οεω, ᾷς, ᾷ.		οίεω, οίης.
Imp.	ᾶτον, είτ̃.		οίητον.
	ῶμϑ, ᾶτε, οεω		οίημϑ, οίητε.
Fut. α.	ήσω, ήσᾷς, ήσᾷ.		ήσοιμι, οις.
Inde. α.	ησα, ησας, ησε. ησν.		ήσαμι, ήσαις.
Perfe.	ηκα, ηκας, ηκε. ηκε.		ήκοιμι, ήκοις.
Pluſq.	ήκειν, ήκεις, ήκει.		

VERBORVM CIRCVNFL.

túmque appellãtur Circunflexa { primæ, secundæ, tertiæ } circũflexorum { ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. }

mnibns. Quibus temporibus? Tantùm præ-

Quibus temporibus carent verba circun-

& præterito medio.

ποιέετε ποιῆτε.
ποιέομθ, ποιῶμθ.

Ante omnes alias vel vocales vel diphthongos e absorbetur, vt, vt ποιέω, ποιῶ: ποιέοιμι, ποιοῖμι.

MAE CONIVGATIONIS,

SVBIVN.			INFIN.	PARTICIP.	
οῖ.	ῶ,	ῇς,	ῇ.	ὢν	οιῶντος.
οίτλω.	ῆτον,	ῆτον.	ῆν.	ῶσα	ὥσης
οῖεν.	ῶμθ,	ῆτε,	ῶσι.	οιῶ	οιῶτος.

οίη. Attici solét optatiui præsentis
οιήτλω. iam cõtracti syllabam μι in ω
οίησθω. conuertere, hoc modo,

ήθι.		ήσθν.	ήσων,	οντος.
ήσαν.	ήσω, ήσης, ήση.	ῆσαν.	ήσας	αντος.
ήκθι.	ήκω, ήκης, ήκη.	ηκέναι.	ηκώς	ότος.

MOD. INDIC.			IMPER.		OPTAT.	
Præ-	Ποιῶμαι,	ῆ, ῆται	οῦ, είσθω.		οίμην, οῖο,	
sens,	ὑμεθον,	σθον, σθον	σθον, είσθων		οίμεθον, οῖσθον,	
	ὑμεθα,	σθε, ουῶ)	σθε, είσθωσ		οίμεθα, οῖσθε,	
Im-	ὑμην,	ῦ, σο.				
perf.	ὑμεθον,	σθον, είσθην.				
	ὑμεθα,	σθε, ουῶσο.				
Per-	ημαι,	νται, νται.	νσο, νσθω		ήμην, ῆο,	
fect.	ήμεθον,	νσθον, νσθον	νσθον νσθων		ήμεθον ῆσθον,	
	ήμεθα,	νσθε, ῶνται	νσθε, νσθωσ		ήμεθα, ῆσθε,	
Pluſq.	ήμην,	νσο, νσο.				
Ind. α.	ήσθην,	ήσθης, ήσθη.	ήσθητι, ήσθω.		ησθείην,	είησ,
Fut. α.	ησθήσομαι,	ήσῃ, ήσεται).			ησθησοίμην,	οιο,
Paulopoſt-fut.	ήσομαι,	ήσῃ, ήσεται.			σθείμην,	οιο,

ME-

Præſ.	ποιῶμαι,	ῆ,	ῆται. ῦ,	είσθω.	οίμην,	οῖο,
Imper.	ὑμην,	ῦ,	σο.			
Fut. α.	ήσομαι,	ήσῃ,	ήσεται.		σθείμην	οιο
Indef.	νσάμην,	ω,	ατο.	νσαι, άσθω.	νσαίμην,	αιο,

CONIVGATIONIS.

SVBIVN. INFIN. PARTICIPIVM.

οἶτ. ὦμι, ῇς, ῇται. ὑμνοῖος, ὑ.
οἰάθω. ὠμεθον, ῆσθον, ῆσθον. ϛλζ. ὑμνοίη, ης.
οἶντο. ὠμεθα, ῆσθε, ὦντο. ὑμνοῖον, ὑ.

Perfectum optatiui passiui fit à suis indicatiui perfecto, mutando ημαι in ἡμαι, ῆο & ῆτο: semper η diphthongo seruata tam in prima quàm secũda coniugatione: nam in tertia fit mutato ῶμαι in ᾱμαι, ᾶο, ᾶτο, per ᾱ.

ῆτο. ὦμι, ῇς, ῇται. ημνύοις, ὑ.
ἡάθω. ὠμεθον, ῆσθον, ῆσθον. ῆσθαι. ημνύη, ης.
ῆντο, ὠμεθα, ῆσθε, ὦντο. ημνύοιν, ὑ.

Perfectum subiunctiui mutat ημαι in ὦμαι, ῇ ῆται, & ωμαι in ῶμαι ᾷ ῆται.

εἰη. ηθῶ, ηθῇς, ηθῇ. ηθεῖῶαι. ηθείς, ένος.
οιτο. ηθήσεαλζ. ησόμνυος, ὑ.
οιτο ήσεαλζ. ησόμνυος, ὑ.

DIVM,

οἶτο. ὦμι, ῇς, ῇται. ϛλζ. ὑμνοῖος, ὑ.

οιτο. ήσεαλζ. ησόμνυος, ὑ.
αιτο. ωμι ῃ ηται ήσεαλζ. ησάμνυος, ὑ.

SECVNDA CONIVGATIO

Quænam est contractio secūdæ cōiugationis, siue verborū in άω? Absorbetur α, sequente ω, βοάω, βοῶ / ο, sed ο tunc

(α) præfixū reliquis vel vocalibus vel diphmen, si sequitur, subscripto, præterquam in contractio in ῆν, ex άεν in ᾶν, ex όεν in οῶν. exci

ACTIVVM SECVN-

	MOD. INDIC.	IMPER.	OPTAT.
Præs.	Βοῶ, ᾷς, ᾷ. α, άτω.	ῶμι, ῷς,	
	ᾶτον, ᾶτον. ᾶτον, άτων.	ῶτον,	
	ῶμεν, ᾶτε, ῶσι. ᾶτε, άτωσ.	ῶμεν, ῶτε,	

Præsens optatiui Attici ex

Im- perf.	ων, ας, α.	ῴην, ῴης,	
	ᾶτον, άτην.	ῴητον,	
	ῶμεν, ᾶτε, ων.	ῴημεν, ῴητε,	
Fut. α.	ήσω, ήσεις, ήσει.	ήσοιμι, ήσοις,	
Indef. α.	ησα, ησας, ησε. ησον άτω.	ήσαιμι, ήσαις,	
Perfect.	ηκα, ηκας, ηκε. ηκε, έτω.	ήκοιμι, ήκοις,	
Plusq.	ήκειν, ήκεις, ήκει.		

VERBORVM CIRCVNFL.

mutatur in ω, vt { βοάομεν, βοῶμεν. / βοάουσι, βοῶσι. / βοάοιμι, βοῷμι.

thongis vt ſeruatur, ita illæ abſumũtur, ι, ta- Infinit. vbi prorſus reiicitur, deinde ex ἐεν fit pies ζιῶ pro ζαῶ, & ζῆ pro ζᾶ, à ζῶ.

ſi in prima con, iũga, tiõe.

DAE CONIVGATIONIS.

SVBIVNCT.				INFIN.	PARTICIP.
ῶ.	ῶ,	ᾷς, ᾷ.			ῶν, ῶντος.
ῶτιον.		ᾶτον, ᾶτην.	ᾶν.		ῶσα, ώσης.
ῶεν.	ῶμεν,	ᾶτε, ῶσι.			ῶν, ῶντος.
ῶμι fit in ώιον.					
ώη.					
ώητιον.					
ώησθον.					
ήσοι.				ήσθην.	ήσων, οντος.
ήσαν.	ήσθον,	ήσης, ήση.		ῆσαν.	ήσας, αντος
ήκοι.	ήκω,	ήκης, ήκη.		ηκέναι.	ηκώς, ότος

MOD.	INDICAT.	IMPER.	OPTAT.
Præſ.	βοσμαι, ᾷ, ᾶται. ὠμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον. ὠμεθα, ᾶσθε, ῶνται.	ῶ, ᾶσθω. ᾶσθον, ᾶσθων. ᾶσθε, ᾶσθωσ.	ῷμην, ῷμεθον, ῷμεθα,
Imper.	ώμην, ῶ, ᾶτο. ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθων. ώμεθα, ᾶσθε, ῶντο.		
Perfe.	ημαι, ησαι, νται. ήμεθον, ησθον, ησθον. ήμεθα, ησθε, ῖαται.		ήμην, ήμεθον, ήμεθα,
Pluſq.	ήμην, ησο, ητο.		
Indef. α.	ήθην, ήθης, ήθη.	ήθητι, ήτω.	ηθείην,
Fut. α.	ηθήσομαι, ήσῃ, ήσεται.		ηθησίμην,
Paulopoſtfut.	ησομαι, ήσῃ, ήσεται.		ησίμην,

M E-

Præſ.	βοσμαι, ᾷ, ᾶται.	ῶ, ᾶσθω.	ῷμην,
Imperf.	ώμην, ῶ, ᾶτο.		
Fut. α.	ήσομαι, ήσῃ, ήσεται.		ησίμην,
Indef. α.	ησάμην, ήσω, ήσατο.	ησαι, ᾶσθω.	ησαίμην,

DAE CONIVGATIONIS,

SVBIVN.	INF.	PARTIC.
ῶ, ῶτο. ὦμαι, ᾷ, ᾶται.		ώμενος.
ῶᾰδον, ῴᾰθω. ώμεθον, ᾶᾰθον, ᾶᾰθον. ᾶᾰθαι.		ωμένη.
ῶᾰθε, ῶντο. ώμεθα, ᾶᾰθε, ῶνται.		ώμενον.
ῆο, ῆτο. ῶμαι, ῇ, ῆται.		ημένος.
ῆᾰδον, ῄᾰθω. ώμεθον, ῆᾰδον, ῆᾰδον. ῆᾰσθαι.		ημένη.
ῆᾰθε, ῆντο ώμεθα, ῆᾰθε, ῶνται.		ημένον.
είης, είη. ηθῶ, ηθῇς, ηθῇ.	ηθῆναι.	ηθείς.
οιο, οιτο.	ηθήσεσθαι.	ηθησόμενος
οιο, οιτο.	ήσεσθαι.	ησόμενος.

DIVM.

ῶο, ῶτο. ὦμαι, ᾷ, ᾶται. ᾶᾰθαι.		ώμενος.
οιο, οιτο.	ήσεσθαι.	ησόμενος.
αιο, αιτο. ήσωμαι, ήσῃ, ήσηται.	ήσασθαι.	ησάμενος.

Quænam est contractio tertiæ coniugationis, siue verborum in ὁω? } ο cum vocali { longa / breui }

Sed diphthongi ῳ & ῃ post ο seruatũ perdunt χρυσοῖς: tamen in Infin. ex χρυσόῳν faciendum quales sunt οι, & ς absumitur, vt χρυσόοις, χρυ-

ACTIVVM TERTIAE

	MOD. INDICA.			IMPER.	OPTAT.
Præs.	Χρυσῶ, οῖς,	οῖ.	ου,	ὅτω.	οῖμι,
	ὅτον,	ὅτον.	ὅτον,	ὅτων.	
	ὅμὲν,	ὅτε,	ὅσι.	οὖτε, ὅτωσ̣.	οῖμὲν,

Optat. præsens Atticè οιμι mutatur

Im-	οιω,	οις,	ς.		οίῳν,
perf.		ὅτον,	ὅτίω.		
	ὅμὲν,	ὅτε,	οιω.		οίημὲν,
Fut. α.	ὡσω,	ὡσῆς,	ὡσῆ.		ὡσοιμι,
Indef. α.	ωσα,	ωσας,	ωσε.	ωσον, ά́τω.	ὡσαιμι,
Præt.	ωκα,	ωκας,	ωκε.	ωκε, κέτω.	ὡκοιμι,
Pluſq.	ὡκειν,	ῆς,	ῆ.		

VERBORVM CIRCVNFL.

muta tur in { ω / ου } vt { χρυσόω, χρυσῶ, χρυσόητε, χρυσῶτε. / χρυσόετε, σῶτε: ἐχρύσοον, ἐχρύ(σω. }
altera ε, altera η: vt χρυσόῃς χρυσοῖς, χρυσόῃς, est χρυσοιῶ. Nã ο præfixũ reliquis vocalibus, σοῖς: χρυσόοισι, χρυ(σῦσι.

CONIVGATIONIS.

	SVBIVN.	INFIN.	PARTIC.
οῖς, οῖ.	ῶ, οῖς, οῖ.		ὢν, οὡντος.
οῖτον, οῖτὸν.	ώτον, ώτον οιῶ.		ὅσα, ὅσης.
οῖτε, οῖεν.	ῶμὲν, ῶτε, ώσι.		οιῶ, οιώτος.

in οίω, vt in prima.

οίης, οίη.
οίητον, οιήτὸν.
οίητε, οίησὰν.

οις, οι.		ώσὰν.	ώσων, οντος..
αις, αι.	ώσω, ῃς, ῃ.	ῶσαι.	ώσας, αντος.
οις, οι.	ώκω, ῃς, ῃ,	ωκέναι.	ωκώς, ότος.

MOD.	INDICA.	IMPER.	OPTA-
Præſ.	χρυσῶμαι, οῖ, ῶται.	ῶ, ᾶσθω.	οίμην,
	ᾶσθον, ᾶσθον.	ᾶσθον, ᾶσθων.	οίσθον,
	ᾶσθε, ῶνται.	ᾶσθε, ᾶσθωσ.	οίσθε,
Imper.	ᾶσθον, ᾶσθων.		
	ᾶσθε, ῶντω.		
Perfe.	ωμαι, ωσαι, ωται.	ωσ, ώσθω, ώμην,	
	ώσθον, ωσθον.	ωσθον, ώσθων.	ώσθον,
	ώσθε, ωνται.	ωσθε, ώσθωσ.	ώσθε,
Pluſqu.	ώμην, ωσ, ωτο.		
Indef. α.	ώσθην, θης, θη.	ώθητι, θήτω	ωθείην,
Fut. α.	ωθήσομαι, σῃ, σεται.		θησοίμην,
Paulop.	ώσομαι, σῃ, σεται.		ωσοίμην,

ME-

præſens,	χρυσῶμαι, οῖ, ῶται.	ῶ,	ᾶσθω.	οίμην,
Imperf.	ώμην, ῶ, ῶτο.			
Fut. α.	ώσομαι, ῃ, εται.			ωσοίμην,
Indef. α.	ωσάμην, ω, ατο.	ωσαι, άσθω.	ωσαίμην,

TIAE CONIVGATIONIS,

TIV. SVBIVNCT. INFIN. PARTICIP.

οῖο, οῖτο. ῶμαι, οῖ, ῶνται. ύμενος.
οῖαθον, οίαθων. ώμεθον, ῶαθον, ῶαθον. ῶαθαι. υμένη.
οῖαθε, οῖντο. ώμεθα, ῶαθε, ῶνται. υμενον.

ῷο, ῷτο. ῶμαι, ῷ, ῶνται. ωμένος.
ῷαθον, ῴαθων. ώμεθον, ῶαθον, ῶαθον. ῶασθαι. ωμένη.
ῷαθε, ῷνται. ώμεθα, ῶαθε, ῶνται. ωμενον.

είης, είη. ωθῶ, θῇς, θῇ. ωθῶναι. ωθείς.
οιο, οιτο. ωθήσεασθαι. ωθησόμενος
οιο, οιτο. ώσεασθαι. ωσόμενος.

DIVM,

οῖο, οῖτο. ῶμαι, οῖ, ῶνται. ῶασθαι. ύμενος.

οιο, οιτο. ώσεσθαι. ωσόμενος.
αιο, αιτο. ωμαι, ῃ, νται. ώσασθαι. ωσάμενος.

Quatuor sunt coniugationes verborum in μι à sexta Barytonorũ deductæ, { Prima, Secunda, Tertia, Quarta } à verbis in { έω, άω, όω, ύω } vt à

In verbis in μι quot sunt syllabæ? Tres.

Prima syllaba verborũ in μι quomodo fit? Propria quæ est? Quando conson. prima

Impropria reduplic. quomodo fit? Tãtùm vel à duabus consonantibus cæpto, vt στάω,

Quarta coniugatio non habet reduplica-

Quid? si verbum incipiat à duabus consotra fiet reduplicatio? Propria, vt πλέω, πίμ-

Neutra reduplicatio vltra imperfect. reduplicatione, φημί, δῦμι. Quædam variant,

Secunda syllaba formatur breuibus in lõgas mutatis, hoc est { α, ε, ο, υ } in { η, η, ω, ῡ }

Verba in μι tantùm tria habẽt tempora, propemodũ sequuntur inflexionem indefi barytonis petenda sunt. Quibus tempomedio, & indefinito β. passiuo.

IM MI.

τίθω,	τίθημι	Quare Chara cteri- stica	primæ,	ε
ἵστάω,	ἵστημι		secundæ,	α
δίδωω,	δίδωμι		tertiæ,	ο
ζεύγνύω,	ζεύγνυμι		quartæ,	υ

Per διὰ δύο πλωσιν vel propriã vel impropriã.
cum ι præponitur, } vt τίθω, ἐτίθω.
præpositio ι themati, } vt ἵστάω, ἱστάω.
ἵστημι, vel à vocali, vt ἔω, ἵημι.
tionem, vt à ζεύγνύω, ζεύγνυμι.
nis quarum altera sit muta, altera liquida, v-
πλημι: pleonasmo τὸ μ.
peritur. Quædam reperiuntur sine vlla re-
vt πλῆμι & πέπλημι.

Vltima mutat ω in μ, vt
- τίθημι.
- ἵστημι.
- δίδωμι.
- ζεύγνυμι.

præs. imperf. & indef. 6. quæ duo posteriora
nitorum passiuorum. Reliqua tempora à
ribus carẽt verba in μι? Futuro 6, præterito

ACTIVVM I. CONIVGAT.

MOD. INDIC. IMPE. OPTAT.

Præ-

Τίθ { ημι, ης, ησι. / εον, εον. / εμεν ετε, ασι, } | τίθ { επ, έτω. / εον, έτων. / ετε, έωσ. } | ζιθ { είην, είης, / είη εον, / είημεν, είητε, }

& Ionicè. ἔασι

Imperfectum &

ἐτίθ { ουν, εις, ει. / εον, έτην. / εμεν, ετε, εσαν. }

Futu-

θήσω, σεις, σει. — θήσοιμι, οις,

Indefinitum

ἔθηκα, ας, ε. — θῆκον, άτω. — θήκαιμι, αις,

Perfectum,

τέθηκα, ας, ε. — τέθηκε, έτω. — τεθείκοιμι, οις,

Pluſquam-

ἐτεθείκειν, σεις, σει.

sens,

εἰη.		ῶ,	ῆς,	ῆ.		εἰς.	
φήτω.	ζωθ		ῆτον,	ῆτον.	ζωθ		ζοα.
εἰησαν.	ϑ	ῶμεν,	ῆτε,	ῶσι.	ϑ	ναι.	θ εν.

Indefinitum secundum,

Imperatiui fiunt à prima plurali indicatiui, eiusdem semper temporis, μεν in ϑι versa, sed hîc in τι, vt vitetur concursus aspir. rum,

οι.			φήσαν.	φήσαν.

primum,

αι.	φήκω,	ῃς,	ῃ.	ῆκαι.	φήκας.
οι.	τεφείκω,	ῃς,	ῃ.	τεφήκειναι.	τεφήκώς.

perfectum,

PASSIVA. I. CONIVGAT.

MOD. INDICAT.	IMPER.	OPTAT.
		Præ-
τύπ. ἐμαι, εσαι, εται. / ἐμθον, εσθον, εσθον. / ἐμθα, εσθε, ενται.	εσο, ἐσθω. / εσθον, ἐσθων. / εσθε, ἐσθωσ.	τιθ. εἰμιν, / εἰμθον, / εἰμεθα,
		Imper-
ἐπιθ. ἐμιν, εσο, ετο. / ἐμεθον, εσθον, ἐσθων. / ἐμεθα, εσθε, εντο.		
τέθ		Perfe-
φμαι, φσαι, φται. / εἰμθον, φαθον, φαθον. / εἰμεθα, φασθε, φνται.	φσο, εἰσθω. / τέθ φαθον, εἰσθων. / φασθε, εἰσθωσ.	τεθ εἰμιν, / εἰμεθον, / εἰμεθα,
		Pluſquam-
τεθειμιν, σο, το.		
		Indefinitum
τέθω, ης, η.	τέθητι, ήτω.	τεθείην, ης,
		Futurum
τεθήσομαι, η, εται.		τεθησοίμιν, οις,
		Paulopoſt-
τεθείσομαι, η, εται.		τεθησοίμιν, οις,

VERBORVM IN MI.

SVBIVNCT. INF. PARTI.

sens,

ſο, ſτο. ſαθον, είαθην. ſατε, ſεν.

ſιθ { ῶμαι, ῆ ῆται. ὠμεθον, ῆσθον, ῆσθον. ὠμεθα, ῆσθε, ῶνται. } ſθαι. ſιθ { έλμενος ελμένη. έλμενον }

fectum,

ctum,

ſο, ſτο. ſσθον, είσθην. ſθε, είσ.

τεθ { ῶμαι, ῆ, ῆται. ὠμεθον, ῆσθον, ῆσθον. ὠμεθα, ῆσθε, ῶνται } τεθαι. τεθ { λμένος. λμένη λμένον. }

perfectum,

primum,

η. τεθῶ ῆς ῆ. τεθῶμεν. τεθῆτε. τεθείς.

primum,

οις. τεθησόμενος.

futurum,

οις. τεθεισόμενος.

MEDIVM I. CONIVGAT.

MOD. INDICAT.	IMPER.	OPTAT.
		Indefinitum
ἐθέμην, σο, το.	θέσο, ἐσθω.	θείμην, ῖο,
		Futurum
θήσομαι, ῃ,		θησίμην, οιο,
		Indefinitum
ἐτηκάμην, ω, ατο.	θῆκαι ἄσθω.	θηκαίμην, αιο,

ACTIVVM II. CONIVGAT.

Præsens,

ἵς	ημι, ης, ησι.	ῆ, τω.	ίω, ης,
	ατον, ασον.	ἵστα ῶν, των	ἱστάς ῆον,
	αμεν, ατε, ᾶσι.	ῶτε, τωσ.	ῆμεν, ητε,

Indefinitum

ἔς	ίω, ης, η.	Imperfectum
	ηον, ήτην.	In du. ασον, άτην.
	ημεν, ητε, ησαν.	In plu. αμεν, ατε, ασαν.

Futurum

στήσω, σεις, σει. στήσοιμι οις,

Indefinitum

ἔστησα ας, ε. στῆσον, άτω. στήσαιμι, αις,

Perfe-

ἕστακα, ας, ε. ἕστακε, ἑτω. ἑστάκοιμι, οις,

Pluſquamperfectum, ἑστάκειν, εις, ει.

VERBORVM IN MI.

	SVBIVNCT.	INFIN.	PARTICIP.
secundum,			
ϛτο	θῶμαι, ῇ, ῆται.	θέσθαι.	θέμενος.
primum,			
οἷϑ.		θῆσεαϑ.	θησόμενος.
primum,			
αἷϑ.	θήκωμαι, ῃ, ηται.	θήκασθαι.	θηκάμενος.

VERBORVM IN MI.

ν.	ϊς ω, ᾶς, ᾶ.	ἱςά	ϊς	ᾰς.
ντων.	ᾶτον, ᾶτον.	νας.		ᾶσα.
σιν.	μεν, τε, ασι.	ξῆ	ς	αν.

secundum

ς	ω,	ῃς,	ῃ.
		ητον,	ητον.
	μεν,	τε,	ασι.

primum,

οι.		ϛήσϑν.	ϛῆσων.

primum,

αι.	ϛήσω,	ῃς,	ῃ.	ϛῆσαι.	ϛήσας.

ctum,

οι.	ἑϛάκω,	ῃς,	ῃ.	ἑϛακέναι.	ἑϛακώς.

MOD. INDICA. IMPER. OPTAT.

Præ-

ἴς ἴς ἴς

ἀμην ασαι, ασαι. ασο, άσθω. ἀμίμην, ἄῖο,
ἀμεθον, ασθον, ασθον. ασθον, άσθων. ἀμίμθον, ἄῖσθον,
ἀμεθα, ασθε, ασαι. ασθε, άσθωσ. ἀμίμεθα, ἄῖσθε,

Imper-

ἴς ἀμίμην, ασο, ατο.
ἀμεθον, ασθον, άσθην.
ἀμεθα, ασθε, ασατο.

ἔς ἔς ἐς

ἀμην, ασαι, ασαι. ασο, άσθω. ἀμίμην, ἄῖο,
ἀμεθον, ασθον, ασθον. ασθον, άσθων. ἀμίμθον, ἄῖσθον,
ἀμεθα, ασθε, ασαι. ασθε, άσθωσ. ἀμίμθα, ἄῖσθε,

Pluſquam-

ἐσάμην, σο, το.

Indefinitum

ἐσάσθην, ης, η. σάθηθι, ήτω. σαθείην, είης,

Futurum

σαθήσομαι, ῃ, εται. σαθησοίμην, οιο,

Paulopoſt-

ἐσάσομαι, ῃ, εται. ἐσασοίμην, οιο,

VERBORVM IN MI.

	SVBIVN.	INFIN.	PARTIC.
sens,			
ἄημι. ἀάθην. ἄητο.	ἵς ὦμεν, ἄατον, ἄατον. ὦμεθα, ἄατε, ὦντας.	ἰέναι.	ἰς ἀείμενος. ἀειμένη. ἀείμενον.
fectum,			
ἄημι. ἀάθην. ἄητο.	ἑς ὦμεν, ἄατον, ἄατον. ὦμεθα, ἄατε, ὦντας.	ἑέναι.	ἑς ἀεμένος. ἀεμένη. ἀεμένον.
perfectum,			

primum,
εἶμι. σαθῶ, ῇς, ῇ. σαθῶν. σαθείς.
primum,
οἶδ. σαθήσεται. σαθησόμενος.
futurum,
οἶδ. ἐσάσεται. ἐσασόμενος.

MEDIVM II. CONIVGAT

MOD. INDICAT. IMPER. OPTAT.

Indefinitum ſecundum hic deſideratur.

Futurum

ϛήσομαι, η, εται. ϛηϑείμην, οιο,

Indefinitum

ἐϛησάμην, ω, ατο. ϛῆσαι, άσθω. ϛησαίμην, αιο,

ACTIVVM III. CONIVGAT.

Præ-

δίδη { ωμι, ως, ωσι. / οτον, οτον. / ομεν, οτε, ᾶσι } | δίδοθι, ότω. / δίδοτον, ότων. / δίδοτε ότωσ. | διδοί { ην, ης, η / ητον, ητην / ημεν, ητε, ησαν }

Imperfectum & indefini-

ἐδίδ { ων, ως, ω. / οτον, ότην. / ομεν, οτε, οσαν.

Futurum

δώσω, ϛς. ϛ. δώσοιμι, οις,

Indefinitu

ἔδωκα, ας, ε. δῶκον, άτω. δώκαιμι, αις,

Perfe-

δέδωκα, ας, ε. δέδωκε, έτω. δεδώκοιμι, οις,

Pluſquam perfectum,

δεδώκειν, ϛς. ϛ.

VERBORVM IN MI.

SVBIVNCT. INFIN. PARTICIP.

primum,

οἶδ. εἰδέναι. εἰδώς.

primum,

αἰτ. εἰδωμαι, ῃ, ηται. εἰδασθαι. εἰδάμενος.

VERBORVM IN MI.

sens,

π.	δι δ	ω, ῳς, ῳ.	δι δ ναι.	δι δ οὐς.
πτίω.		ωτον, ωτον.		ὄσα.
πσθμ.	ρ	ωμεν, ωτε, ωσι.	δοῦ	ρ ὸν.

secundum,

primum,

οι. δώσειν. δώσων.

primum,

αι. δώκω, ῃς, ῃ. δῶκαι. δώκας.

ctum,

οι. δεδώκω, ῃς, ῃ. δεδωκέναι. δεδωκώς.

PASSIVVM III. CONIVGAT.

MOD. INDIC.	IMPER.	OPTAT.
Præ-		
δίδ	δίδ	δίδ
ομαι, οσαι, οται.	ου, όσθω	οίμην, οῖο,
όμεθον, οσθον, οσθον.	οσθον, όσθων.	οίμεθον, οῖσθον,
όμεθα, οσθε, ονται.	οσθε, όσθωσ᾽.	οίμεθα, οῖσθε,
Imper-		
ἐδίδ ὁμην, ου, ετο.		
όμεθον, οσθον, όσθην.		
όμεθα, οσθε, οντο.		
Perfe-		
δέδ	δέδ	δεδ
ομαι, οσαι, ται	ου, όσθω.	οίμην, οῖο,
όμεθον, οσθον, οσθον.	οσθον, όσθων.	οίμεθον, οῖσθον,
όμεθα, οσθε, ονται.	οσθε, όσθωσ᾽.	οίμεθα, οῖσθε,
Pluſquam-		
ἐδεδόμην, σο, το.		
Indefinitum		
ἐδόθην, ης, η.	δόθητι, ήτω.	δοθείην, είης,
Futurum		
δοθήσομαι, η, εται.		δοθησοίμην οιο,
Paulopoſt-		
δεδόσομαι, η, εται.		δεδοσοίμην, οιο.

SVBIVN. INFIN. PARTIC.

sens,

οῖτο. οίαθω. οῖντο | δι σ (ὦμαι, ῶ, ῶται. / ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον. / ώμεθα, ῶσθε, ῶνται.) | στάσις | δι σ (όμενος. / ομένη. / όμενον.)

fectum,

ctum,

οῖτο. οίαθω. οῖντο. | δεσ (ὦμαι, ῶ, ῶται. / ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον. / ώμεθα, ῶσθε, ῶνται.) | στάσις | δεσ (ομένος. / ομένη. / ομένον.)

perfectum,

primum,

εἰη. δοθῶ, ῆς, ῇ. δοθῶμεν. δοθείς.

primum,

οιτο. δοθήσεσθαι. δοθησόμενος.

futurum,

οιτο. δεδόσεσθαι. δεδοσόμενος

MEDIVM III. CONIVGAT.

MOD. INDICAT. IMPER. OPTAT.

Indefinitum ſecundum

ἐδόμην, ου, ον. δόσο, ὁάθω. δοίμην, οῖο,

Futurum,

δώσομαι, ῃ, εται. δωσοίμην οιο,

Indefinitum

ἐδωκάμην, ω, ατο. δῶκαι, ἀάθω. δωκαίμην, αιο,

ACTIVVM IIII. CONIVGAT.

MOD. INDICA. IMPER.

Præſ. ζεύγν
- υμι, ις, ισι.
- υτον, υτον.
- υμεν, υτε, ῦσι.

ζεύγν
- υθι, ύτω.
- υτον, ύτων.
- υτε, ύτωσαν.

Im-perf. ἐζεύγν
- ων, ις, υ.
- υτην, ύτην.
- υμεν, υτε, υσαν.

PAS-

Præſ. ζεύγν
- υμαι, υσαι, υται.
- ύμεθον, υαθον, υαθον.
- ύμεθα, υαθε, ωται.

Im-perf. ἐζεύγν
- ύμην, υσο, υτο.
- ύμεθον, υαθον, ύαθην.
- ύμεθα, υαθε, ωντο.

ζεύγν
- υσο, ύαθω.
- υαθον, ύαθων.
- υαθε, ύαθωσαν.

VERBORVM IN MI.

SVBIVN. INF. PARTICI.

inusitatum,

οἴτο. δῶμαι, ῷ ωται. δόας δόμθος.

primum,

οιτο. δώσεσθαι. δωσόμθος.

primum,

αιτο. δώκαμαι, ῃ, ηται. δώκαας. δωκάμθος.

VERBORVM IN MI.

INFINIT. PARTICIP.

ζθυγνῶαι. ζθυγνύς ύωτος.
ύσα, ύσης.
ύω, ύωρς.

SIVVM,

ζθύγυας. ζθυγνύμθος, ή.
υμθώη ης.
ύμθον, ὸ.

Εἰμὶ cum ſpiritu leni & poſteriore acuta, quid priore: Eo.

VERBI SVBSTANTIVI

MOD. INDICAT. IMPER. OPTAT.

Præſens,	εἰμὶ {εἶς, εἶ} ἐστὶ.	ἔσθι, ἴσθι ἔστω.	εἴην, εἴης, εἴη.
	ἐσόν, ἐστόν.	ἔστον ἔστων.	εἴητον, εἰήτην
	ἐσμὲν ἐστὲ εἰσί.	ἔστε ἔστωσαν.	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Imperf. ἦν, ἦς, ἦ, vel ἦα.
ἦτον, ἤτην.
ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Futurũ	ἔσομαι, ἔσῃ {ἔσεται. ἔσται.}		ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο.
	ἐσόμεθον. ἔσεσθον, ἔσεσθον		ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην
	ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.		ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

significat? Sum, sed cum accentu circunflexo in Flecte Εἰμὶ verbum substantiuum.

INFLEXIO,

SVBIVNCT.	INFIN.	PARTICIP.
ὦ, ἦς, ἦ.	εἶναι.	ὤν ὄντος.
ἦν, ἦτον.		οὖσα οὔσης.
ὦμεν, ἦτε, ὦσι.		ὄν ὄντος.

ἐσόμενος ᾱ.

ἔσεσθαι. ἐσομένη ης.

ἐσόμενον ᾱ.

Εἰμὶ cum ſpiritu leni & poſteriore acuta, quid priore: Eo.

VERBI SVBSTANTIVI

MOD. INDICAT. IMPER. OPTAT.

Præſens,	εἰμὶ	εἶς, εἰ, ἐσί.	ἔσθι, ἴσθι, ἔστω.	εἴην, εἴης, εἴη.
		ἐστόν, ἐστόν.	ἔστον, ἔστων.	εἴητον, εἰήτην
	ἐσμὲν	ἐστέ εἰσί.	ἔστε, ἔστωσαν.	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Imperf.	ἦ ὦν,	ἦς,	ἦ, vel ἦν.
		ἦτον,	ἤτην.
	ἦμεν,	ἦτε,	ἦσαν.

Futurũ	ἔσομαι, ἔσῃ	ἔσεται.	ἐσοίμην, ἔσοιο,	ἔσοιτο.
		ἔσται.		
	ἐσόμεθον. ἔσεσθον, ἔσεσθον		ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην	
	ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.		ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.	

significat? Sum, sed cum accentu circunflexo in Flecte Εἰμὶ verbum substantiuum.

INFLEXIO,

SVBIVNCT.	INFIN.	PARTICIP.
ὦ, ἦς, ἦ.	εἶναι.	ὤν ὄντος.
ἦν, ἦτον.		οὖσα οὔσης.
ὦμεν, ἦτε, ὦσι.		ὄν ὄντος.

ἐσόμενος ἡ.

ἔσεσθαι. ἐσομένη ης.

ἐσόμενον ὁ.

Vnde formatur Præsens verborum in μι? In indicatiuo, vt dictũ est, cuius secunda singularis fit à prima, μι versa in σ: tertia secũdæ addit ι breue: vt à τίθημι τίθης τίθησι, ab ἵστημι δίδωμι ζεύγνυμι ἵστης δίδως ζεύγνς. Dualis & pluralis tam præsentis quàm imperfecti seruãt characteristicam breuem: vt τίθετον τίθεμεν, ἵστατον ἵστατεν, δίδοτον δίδομεν, &c. Tertia pluralis similis est datiuo plurali participii eiusdem temporis: vt τιθεῖσι ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. Sed Ionicæ τιθέασι διδόασι sunt frequentissimæ.

Imperfectum indicatiui quomodo fit in verbis in μι? A præsenti, μι cõmutata in literam ν: vt τίθημι ἐτίθουν, δίδωμι ἐδίδουν, ζεύγνυμι ἐζεύγνυν, præpositio nimirũ ε augmento consonanti: alioqui idem initium præsentis & imperfecti, vt ἵστημι ἵστην.

Quid putas præterea obseruãdum in imperfecto actiuo trium coniugat. verborum in μι? Numerum singularẽ cum tertia plurali cõtractum sæpius vsurpari, quasi ab ἐτίθεον,

θεες, θεε, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει: ab ἵστουν ασες, ασε, ἵστων, ἵστας ἵστα: ab ἐδίδουν, δοες δοε, ἐδίδουν, ἐδίδους ἐδίδου.

Secundum indefinitum actiui indicatiui vnde fit? Ab imperfecto, sublata reduplicatione & præpositio ε augmento, si thema cœptum sit à consonante: vt ab ἐτίθουν ἔθουν, ab ἵστην ἔστην, ab ἐδίδουν ἔδουν.

Quid si verbū careat reduplicatione? Indefinitum β imperfecto simile erit: vt σῴζω ἔσωσα. Verùm hoc differūt, quòd imperfectū duale & plurale breues reponit characteres ε α ο: indefinitū verò pro breuibus, longas η & ω. Quæst.

Quot sunt verba in μι, in quibus secundū indefinitum in numero duali & plurali longas nō retinet? Tria τίθημι, vnde ἔθεν, ἔθετον, ἔθεμεν: δίδωμι, vnde ἔδων, ἔδοτον, ἔδομεν: ἵημι vnde ὗν, ἕτον, ἕμεν &c.

Præsens & indefinitum ς. cuiuslibet alius modi, fiunt ab imperfecto indicatiui, & à secundo indefinito illius ipsius modi.

Explica singillatim.

In imperatiuo, à prima plurali, μεν versa in

θι: vt à τίθημι, τίθητι per τ, quia iam præcedit θ, ab ἵστημι ἵστηθι, à δίδομι δίδοθι. Sic à secundo indefinito ἔστημι στῆθι, ἔγνωμι γνῶθι, ἔδομι δόθι. Hîc éstne singulare aliquid animaduertendum? Tãtùm θὲς & δὸς potius dici quàm θὲτι δόθι, vt à τίθημι, τίθης ἔς, pro τίθει ἔθι.

In optatiuo, vt ab ἐτύπτην, τυπτέιλω fit, sic ab ἐπίθλω, ι interiiciẽdo, πιθτίλω. Sed in secũda coniugat. interseritur αι, vt, ab ἵστην ἱσταίλω: & in tertia, οι, ων tamen prius verso in λω, vt ab ἐδίδων, ἐδίδλω fit, ex quo δίδοίλω.

Eadẽ erit ratio secundi indefiniti, nisi malis ab optatiuo præsẽti, reduplicatione sublata, deriuare: vt ab ἔθλω, interserẽdo ι, θτίλω. Sic ab ἔστην, σταίλω: vel ab ἱσταίλω σταίλω: ab ἔδων ἔδλω, οι interpositο, δοίλω, vel à δίδοίλω, δοίλω, ex puncta δι.

In subiũctiuo, præsens & imperfectũ, nec formatione, nec coniugãdi ratione differũt à circunflexis: nisi quòd tertia circunflexorũ coniugatio habet οῖς, οῖ, &c. vt χρυσῶ, χρυσοῖς χρυσοῖ: verbum verò in μι nõ οῖς οῖ, sed ῷς ῷ, vt δίδῶ δίδῷς, δίδῷ.

Secundum indefinitum hîc à ſuo præſenti facilè formatur, ſi reduplicationem tollas: vt ἱστῶ στῶ, à δίδω δῶ: niſi malis ab indicat. deducere, ἔθη θῶ, &c. quanquam Dorica illa στῶ, στῆς, στῆ magis vſitata ſunt.

In infinitiuo præſens fit à prima plurali, μεν mutata in ναι: vt τίθεμεν τιθέναι, ἵσαμεν ἱσάναι δίδομεν διδόναι, ἴεμεν ἱέναι, penultima ſemper acuta.

Secundum indefinitum formatur vt paſſiua barytonorum, à tertia ſcilicet ſingulari indicatiui, addita ναι: vt ἔστη στῆναι, ἔγνω γνῶναι, ἔσθη σθῆναι. Excipies θεῖναι ab ἔθη, δοῦναι ab ἔδω, pro θεῦναι, δῶναι.

In participiis, quæ planè habent terminationē indefiniti paſſiui, fiunt à ſecunda imperfecti contracti, reiecto augmento, & acuta extrema, vt

ἐτίθουν ἐτίθεις, τιθείς ἐντος.
ἵστων ἵστας, ἱστάς ἀντος.
ἐδίδουν ἐδίδους, διδούς ὀντος.
ἐζεύγνυν ἐζεύγνυς. ζεύγνυς ὑντος.

Ex participio præſenti, ſi ſuſtuleris redu-

plicationē, habebis participia indefiniti secundi: vt θείς, στάς, δούς.

TEMPORVM FORMATIONES IN VERBIS passiuis.

In indicat. Passiuo verbi in μι prima persona vnde fit? Ab actiua μι in μαι, penultima contracta. Nam passiua etiam in numero singulari repetunt suas breues ε α ο: vt ab actiuis τίθημι ἵστημι δίδωμι, passiua fiunt τίθεμαι ἵσταμαι δίδομαι. Secūda mutat μαι, in σαι, & tertia in ται: vt τίθεμαι τίθεσαι τίθεται. At pro εσαι & ασαι nō rarò η vsurpatur: vt τίθῃ ἵστη pro τίθεσαι ἵστασαι.

Imperfectum indicatiui fit à suo præsenti, vt in Barytonis vertendo μαι in μην: vt à τίθεμαι ἐπιθέμην ἐπίθεσο, ab hac σ expuncto, ἐπίθεο contrahitur in ου, quod est frequentissimū: vt ab ἱστάμην ἵστασο ἵστασο ἵστω, & ab ἐδιδόμην ἐδίδοσο ἐδίδοο ἐδίδου.

Secundum indefinitum medium fit ab imperfecto passiuo, tantùm reiecta reduplicatione: vt ab ἐπιθέμην ἐθέμην, quæ si nulla adsit, idem indefinitū erit cū imperfecto.

In imperatiuo præsens fit à secunda imperfecti indicatiui, augmento sublato: vt

ab ἐτίθεϛ τίθεσο, ἐτίθου τίθου.
ἵσασο ἵσασο, ἵστω ἵστω.
ἐδίδοσο δίδοσο, ἐδίδου δίδου.

Indefinitum secundum fit vel à suo præsenti, tollendo reduplicationem, vel ab indicatiui indefinito β. ἔθεσο θέϛ, ἔδου δοῦ.

In optatiuo tempora fiunt ab iisdem indicatiui, ε in ει, α in αι, & ο in οι mutatis, vt,

ἐϑέμην, ϑείμην ῆο ῆϛ.
ἱσάμην, ἱσαίμην ᾶο ᾶϛ.
ἐδιδόμην, διδοίμην οῖο οῖϛ.

Sic,

ἐθέμην, θείμην.
ἑσάμην, σαίμην.
ἐδόμην, δοίμην.

nisi malis ab actiuis optatiuis, tantùm μι interposita, inflectere: vt à

ϑείω, ϑείμιω.
ἱσαίω, ἱσαίμην.
διδοίω, διδοίμην.
θείω, θείμην.

στάλω, στάμεν.
δόλω, δόμεν.

Subiũiucti passiui fiunt à suis actiuis, addita μαι: vt à

τιθῶ	τιθῶμαι.	θῶ	θῶμαι.
ἱστῶ	ἱστῶμαι.	στῶ	στῶμαι.
διδῶ	διδῶμαι.	δῶ	δῶμαι.

Hic omnes cõiugationes habẽt ω ante μαι, μεθον, & μεθα: in reliquis personis prima cõiugat. habet ῆ, secunda ᾶ, tertia ῶ: omnibus tamẽ secũdis singularibus ι subscribitur, ῆ ᾶ ῶ.

Infinitiui fiunt à secundis pluralibus eiusdem temporis vt in Barytonis, vt, à

τίθεσθε	τίθεσθαι,	ἔθεσθε,	θέσθαι.
ἵστασθε	ἵστασθαι,	ἔστασθε	στάσθ.

Participiorum formatio eadem cum Barytonis μαι in μενος, vt, à

τίθεμαι, τιθέμενος.
ἵστασμαι, ἱστάμενος.
ἐθέμην, θέμενος.
ἐστάμην, στάμενος, &c

Præsenti, imperfecto, & secũdo indefinito cognitis, quid supereſt? Vt reliqua tẽpo-

ra formentur κατ' ἀναλογίαν τῶν βαρυτόνων, vt ἵστημι fut. α. στήσω indef. α. ἔστησα: vtrũque per σ.

Quot sunt verba in μι, quæ à futuro in σω formant primum indefinitum in κα non in σα? Tria τίθημι θήσω, ἔθηκα, δίδωμι, δώσω, ἔδωκα, ἵημι, ἥσω ἧκα.

Hæc item duo perfecta τέθηκα à θήσω & ἕστα κα à στήσω, pro τέθηκα ἕστηκα.

Cæterùm τίθεμαι & δίδομαι extra indicatiuũ non habent secundum indefinitum, neque primum actiuũ vsitatum, ἵσταμαι etiam volũt omnino destitui secundo indefinito: ta mẽ nihil vetat illa inflecti etiã temporibus non vsitatis, vt inflectendi certior sit vsus.

DE VERBALIBVS.

Quæ sunt nomina verbalia? Quæ à verbis certa quadam ratione deriuantur, vt à λέγομαι, λόγος.

Verbalia ex quibus temporibus proueniũt? E singulari perfecto tum passiuo, tum medio, semper sublato augmento.

Verbalia masculina quomodo finiũt? In ος, vt λόγος: in ης. vt ποιητής: in ήρ, vt σωτήρ.

Verbalia fœminina quos habent fines? ις, & α, vt γένεσις, φιλοσοφία.

Neutra verbalia in quot fines exeunt? In duos, ον & μα, vt σκῆπτρον, πρᾶγμα.

Quæ verba proueniunt à prima persona Præteriti passiui?

Partim Masculina, mutato μαι in μος, vt

δέω δέδεσμαι, δεσμός.
συλλογίζομαι, συλλελόγισμαι, συλλογισμός.

Partim Neutra in μαι, ι extrema litera reiecta, vt,

γράφω, γέγραμμαι, γράμμα.

Partim in μων, vt,

νοέω, νενόημαι, νοημών.

Quæ verbalia deducuntur à secunda Perfecti Passiui? Fœminina in ις, & in ια ferè cõposita cum εὖ & δύς, vt, à

λέγω, λέλεγμαι, λέλεξαι, λέξις.
ἔχω, ἴσχμαι, ἴσχαι, εὐεξία.
πράττω, πέπραγμαι, πέπραξαι, εὐπραξία

sublato augmento, & αι in ις vel ια, mutata quemadmodum & in δυσπραξία

Quæ verbalia formantur à tertia Perfecti

Passiui? Masculina in της, τηρ, ζος, & κος, vt,

ποιέω,	πεποίημαι,	σαι,	ται,	ποιητής
ψάλλω,	ἔψαλμαι,	λσαι,	λται,	ψάλτης.
πείθω,	πέπεισμαι,	σαι,	σται,	πιστός.
φθείρω,	ἔφθαρμαι,	ρσαι,	ρται,	φθαρτός.

à quibus etiam deducuntur alia in κός finita, vt, φθαρτικός.

In τήρ plurima sunt, vt, à

σώζω,	σέσωμαι,	σαι,	ται,	σωτήρ.
κλύζω,	κέκλυσμαι,	σαι,	σται,	κλυστήρ.
χαράττω,	κεχάραγμαι,	σαι,	ται,	χαρακτήρ.

Quæ fœminina fiunt à tertia Perfecti Passiui? In τις finita per ι, vt πίστις, à πείθω: In τρα, vt παλαίστρα, à παλέω: In τεια, vt ψάλτεια ab ἔψαλται. Quæ Neutra proueniunt à tertia Passiui perfecti? In τεον, vt σκῆπτεον à σκήπτομαι, ἔσκημμαι, ψαι, πται, ται in τεον: in τήριον, vt κοιμητήριον, à κοιμάομαι. κεκοίμημαι, νται, νται, ται in τήριον. Et finita in έον, quæ Aduerbia positionis appellatur, pro gerundiis posita, vt, à λέγω λέλεγμαι, ξαι, κται, λεκτέον. quæ tribus generibus variata, accipiuntur pro nominibus adiectiuis, siue vt loquũtur,

gerundiuis, vt, λεκτέος, λεκτέα, λεκτέον: secunda à fine semper acuta, dicendus, dicenda, dicendum.

Verbalium Tabula.

	ὄπτομαι	
ὤμμαι	ὤψαμαι	ὤπταμαι.
ὄμμα	ὄψις	ὀπτήρ.
		αὐτόπτης.
		ὀπτός.
		ὀπτικός.

	δήκω	
δέδηγμαι	δέδηξαι	δέδηκται.
δῆγμα	δῆξις	δήκτης.
		δηκτήριον.

	πέπτω.	
πέπεμμαι	πέπεψαι	πέπεκται.
πέμμα	πέψις	πεκτήρ.
		πεκτός.
		πεκτικός.

	κρίνω	
κέκριμαι	κέκρισαι	κέκριται.
κρίμα	κρίσις	κριτής.

Idem iudicium de cæteris.

Quæ verbalia proueniũt à perfecto medio: Masculina in ος, vt τόμος: in ύς, vt τοξεύς: fœminina in η, vt φυγή, & nonnulla etiã fœminina in ος, vt φθέγγω, ἔφθογγα, φθόγγος, unde compositum δίφθογγος.

Vnde fiunt illa omnia? Semper à prima persona, ad hunc ferè modum,

τρέφω	τέτροφα		τροφή
τρέπω	τέτροπα	τρόπος	τροπή.
λέγω	λέλογα	λογος	λόγιον.
τίκτω	τέτοκα	τόκος	ὀτοκεύς.

Sunt eriam quibus placet deriuari verbalia ab indef. secundo, vt ab ἤνεγον, ἀνεή. ἤτοκας ἄδος.

PARTES orationis indeclinabiles tres, Aduerbium, Coniunctio & Præpositio.

DE ADVERBIO.

Aduerbiorũ autem diuersæ sunt significationes. Alia enim significationem habent temporis, vt,

σήμερον hodie. ἄρτι nuper.

χθές heri.
αὔριον cras.
μεθαύριον perendie.
ἡνίκα quando.
ἐπεί cùm.
ἤδη iam.
ἄρτιως modò.
πάλαι diu.
ἀεί ſemper.
ποτέ aliquando
πότε tunc.
ἄρτι nuper.
πρωΐ manè.
ἑσπέρας veſperi.

Alia loci, vt,

ποῦ ἐστι; vbi eſt?
ἐνταῦθα hîc.
αὐτοῦ iſtic
ἐκεῖ illic.
ἔσω intus.
ἔξω foris.
ποῖ πορεύῃ; quò abis?
ἐνταῦθα huc.
αὖτις iſtuc.
ἐκεῖσε illuc.
ἔξω foras.
ἔσω intrò.
πόθεν ἐξῆλθε;
ἐντεῦθεν hinc.
αὐτόθεν iſtinc.
ἐκεῖθεν illinc.
ἄνωθεν, ſuperné.
κάτωθεν inferné.
ἔμπροσθεν prorſum.
ὄπισθεν prorſum.

Alia numeri,

ἅπαξ ſemel·
δίς bis.
τρίς ter·
τετράκις quater.
δεκάκις decies.

Alia ordinis,

ἑξῆς deinde.
εὐθὺς deinceps.

Alia interrogandi,

ποῦ; vbi?

ποῖ; quò?
πόθεν; vnde?
Διὰ cur?
πῶς quomodo?
πηνίκα; quando?
Alia vocandi,
ὦ ô.
Alia respondendi,
καμοῦγε sanè.
ἀλλὰ πῶς; quidni?
Alia confirmandi,
δήπου profectò.
ἀμὴν amen.
πάντως omnino.
ὄντως; proculdubio.
Alia negandi,
οὐ non.
οὐχί haud.
οὔκουν non.
οὐδαμῶς nequaquam.
οὐδὲ vel οὔτε neque.
Alia iurandi,
ναί næ.
μή per.
Alia hortandi,
εἶα eia.
ἄγε age.
ἄγετε agite.
Alia prohibendi,
μή ne.
Alia optandi,
εἴθε vtinam.
ὄφελον ô si.
Alia congregãdi,
ἅμα simul.
ὁμοῦ vnà.
συλλήβδην coniunctim.
Alia excipiendi,
πλὴν præter.
Alia separandi,
χωρὶς seorsum
διχῆ diuisim.
Alia qualitatis,
εὖ bene.
σοφῶς sapiẽter.

ὡραίως tempestiuè
καλῶς pulchrè
Alia quantitatis,
μικρόν parum.
ὀλίγον modicum.
Alia comparandi.
μᾶλλον magis.
ἧττον minus.
μάλιστα maximè.
πλέον plus.
Alia demonstrãdi,
ἠνί en.
ἰδού ecce.
Alia dubitandi,
ἴσως forsan.
τάχα forsitan.
τυχόν fortassis.
Alia euentus.
τυχικῶς forutitò.
Alia similitudinis,
ὅτως sic.
καθά sicut.
καθάπερ sicuti.
ὥσπερ quẽadmodũ.
ὡς tanquã, vt.
ὥστε quasi.
Alia diuersitatis,
ἄλλως aliter.
ἀλλωστί secus
Alia solitudinis
μονωτί solitariè
μόνον solum.
μοναχοῦ tãtũmodo.
Alia vicissitudinis.
ἐνίοτε interdum.
ἀνταλλαγμένως vicissim.
Alia intensionis.
ἄγαν multum.
σφόδρα vehemẽter.
πάνυ longé.
λίαν valdè.
Alia remissionis.
μόγις vix.
μόλις ægrè.
ὡσεί ferè.
ῥέμα sensim.

μονονχί tantum nō.

Alia explicandi,

δηλαδή nimirum.

δήπουθεν nempe.

ἤγουν videlicet.

οἷον vt

τουτέστι hoc est.

Alia indefinita,

ὁπότεουν quādocūque.

πολλάκις sæpe numero.

Reliqua quæ sequūtur Latinis sunt interiectiones.

ὦ heu,ô.

Alia exclamandi,

ἰού hei.

οἴμοι hei mihi.

αἰ,ἰώ eheu.

Alia admirationis,

ἡράκλεις dii boni!

βαβαί papæ

Alia subitæ perculsionis,

ἀἰ ἀἰ Atat.

Sunt & Græca positionis,Alia furentis,

γραπτέον scribēdū est. βοῖ Euoe.

κοπτέον secandū est.

DB AD VREBIIS DERIVATIS.

Aduerbia deriuata vnde fiunt? A genitiuo plurali nominis adiectiui,ν, mutato in σ, vt ἀληθής,τῶν ἀληθέων ἀληθῶν ἀληθῶς: sic ὀξύς,ὀξέων, ὀξέως:κακός,κακῶν,κακῶς.

Súntne aliæ itē terminationes aduerbiorum à nomine deriuatorum? Sunt. Aliæ mutato ων genitiui pluralis in ισί,vt τῶν ἑλλήνων, ἑλλησισί: sed à genitiuo in αων prius dissoluē-

da est diphthongus αι in αϊ vt πῶ ῥωμαϊστὶ ῥωμαϊστὶ Romanè, τῷ ἑβραΐστὶ ἑβραϊστὶ Hebraicè. Sūt etiam in δὶν deriuata aduerbia: vt à βότρυς βοτρυδὸν, à κύων κυνηδὸν. Et in ϕ, vt. παμμαχεί à πᾶν & μάχη.

Quæ particulæ tantùm in cōpositione vsurpātur, ídque vt significatio augeatur simplicis: ἀ ει, ἐ ει, ζα βγ, λα, λι, vtà δῆλος, ἀ ειδηλος ἐ ειδηλος: sic ζάηλος, βοῶπις, λιπόνηρος, λαγώς.

Quæ vocales semper cōpositæ, simplicis significationem mutant? α & δὶς, vt ἄδηλος, δυσάρεστος, aliquando tamen α significat ὁμοῦ vt ἄλοχος vxor, quæ scilicet eodem cum viro, lecto vtitur.

Τὶς etiam Atticis in compositione nihil addit significationi simplicis, & tum est indefinitum, ponitúrque omnino sine accentu: vt, cũ Articulo subiunctiuo siue Relatiuo

ὅστις, ὅτινος, ὅτινι, ὅντινα.
οἵτινες, ὧντινων, οἷστισι, ὅστινας.

ὅ, τι cum distinctione, vt differat á cōiunctione ὅτι. Sic ἅττινα.
ἥτις ἅτινες. &c.

Sed πῆς acutum in posteriore, etiam indefinitum est. Nam quando ἆρα interrogatiuũ est, accẽtum semper habet in priore, vt, τίνος ἕνεκα;

Quid notandum est præcipuè in Aduerbiis loci, quæ à nomine orta sunt? Finiri in θι vel σι ferè quæ significant in loco, vt ἀγρόθι διατρίβει, ruri agit. ὁ πλάτων ἐδίδαξεν ἀθήνησι, Plato docuit Athenis.

Sed Aduerbia quæ significant motum ad locum, quomodo desinunt? in δε, σε, ζε: vt ᾤχετο ἀγρόνδε, vel ἀγρόσε, iuit rus, ἀθρόα ζε, Athenas.

Quomodo desinunt aduerbia quæ significant motum è loco? in θεν, vt ἀγρόθεν ἀνῆλθε, rure reuersus est.

Sic οἴκοι vel οἴκοθι δύναται domi requiescit. μῶν σὺ οἴκαδε vel οἰκόνδε πορεύῃ, abísne domum? οἴκοθεν ἔφυγε, aufugit domo.

Quid differt oratio μὴ δῆτα ab oratione μὴ δῆτα; illa cum asseueratione ait, hæc negat.

Sunt autem diuersæ potestates siue significationes coniunctionum.

Aliæ enim sunt copulatiuæ,

καὶ que.
τε &
ἠμὲν atque.
ἠδέ quoque.

Aliæ discretiuæ,

ἀλλὰ sed.
αὐτάρ cæterùm.
καίτοι verùm.
μὲν quidem.
δέ verò.

Aliæ disiunctiuæ,

ἤ aut, vel.
ἤτοι siue.
ἦε seu.

Aliæ causales,

γὰρ nam.
ἵνα enim.
ὅπως etenim.
ὅτι quòd
διότι quia.
ἕνεκα propterea quod.
ὄφρα vt.

Aliæ continuatiuæ,

εἰ si.
εἰδὲ sin.
εἴπερ siquidem.

Aliæ subcõtinuatiuæ,

ἐπείπερ quandoquidẽ
ἐπειδὴ postquam.
ἐπειδήπερ posteaquam

Aliæ definitiuæ,

ὅτι quòd.

Aliæ absolutiuæ,

ἵνα vt.
ὅπως vti.
ὡς quò.

Aliæ dubitatiuæ.

ἆρα an.

μή ne.
μῶν necne.

Aliæ collectiuæ siue Rationales.

ἀτάρ atqui.
ἄρα igitur.
οὖν itaque.
τοίνυν ideo.
τοιγαροῦν proinde.

Aliæ aduersatiuæ,

καίτοι tametsi.
εἰκαί etsi.
καίπερ quanuis.
ἔμπης tamen.
ὅμως δὲ nihilominus
ἀλλ' ὅμως verūtamē.

Aliæ electiuæ.

ἤ quàm.

Aliæ extenuatiuæ,

γε saltem.
γοῦν certè.
οὐδέ nequidem.

Aliæ expletiuæ,

δή sanè.
ῥά vtique
που partim.
πού quidem.
γάρ enim.

DE PRAEPOSITIONE.

Græcæ præpositiones sunt decē & octo, quarū sex sunt monosyllabæ, ἐν, εἰς, ἐξ, σύν, πρό, πρός. Reliquæ prorsus numero sunt duodecim: quæ etiam diuersis præponuntur casibus, ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά, ἀντί, ὑπό, περί, ἀμφί, ἀπό, ἐπί, ὑπέρ.

DE SONIS VOCVM GRAECARVM,

SIVE DE ACCENTIBVS.

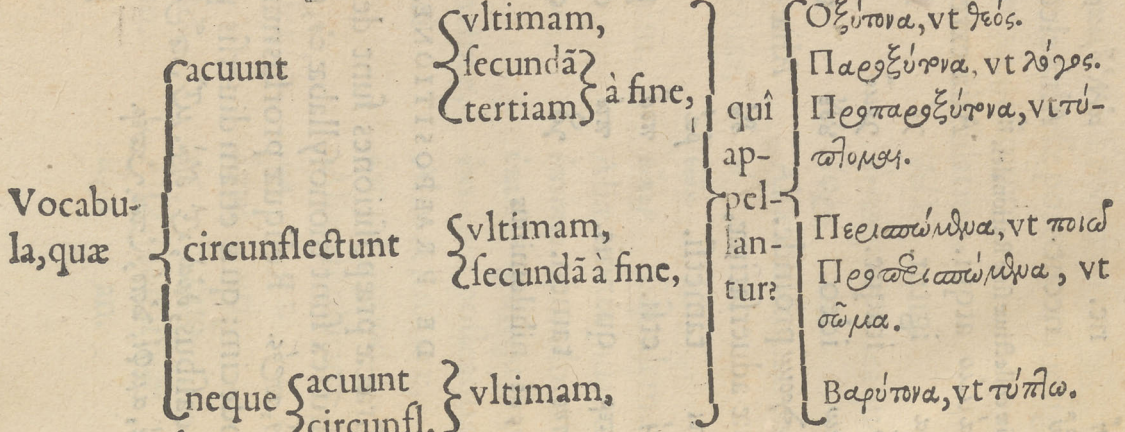

ACVTI SONI CANONES TRES.

I. CAN.

Vltima syllaba quæ breuis est, si accentu notetur, vtro erit notanda, acútone an potius circunflexo? Acuto, vt θεός, non θεῦς: quia circũfl. nunquã pingitur in syl. breui.

II. CAN.

Syllaba, siue breuis, siue longa, ante extremam natura longam, si accentum habeat, vtrũ habebit? Acutũ, vt ἡμέρα, ἥρως, μοῦσης.

Quid igitur est causæ quamobrẽ αὐλαξ, vt παῖδαξ, circunflectat priorem, non acuat? Quia est ante extremam positione, non natura longam.

Aqua, fluuius, fabula, aqua saliens, puer.

APPENDIX.

Cur igitur μοῦσαι & οἶκοι circũflectunt vlt. ante extremã natura longam? Quia diphthongi αι & οι, si ipsis nulla subnectatur consonãs, in sonis vocũ pro breuibus habẽtur.

III. CAN.

Tertia à fine quoties accentu insignitur, vtro accentu distinguitur? Semper acuto, vt σώματα, qui, si vltima protrahatur, secundæ à fine præfigendus erit, vt σωμάτων.

DE ACCENTV CIRCVNF.

CANONES III.

I. CANON.

Ποιῶ cur potius circũflectit vltimã quàm acuit? Quia ex acuto & graui fit circũflexus accentus: vt ex ποιέω, ποιῶ: ποιέοντες, ποιοῦντες.

Cur igitur ex γεγαώς fit γεγώς per ω acutũ, & non circunflexum? Quia circunflexus, vt dictum est, fit ex acuto & graui, non contrà, ex graui & acuto.

II. CAN.

Quid, si ex τυφθείημεν, η abscindatur, vtro vocis sono efferendum erit? Circunflexo, vt τυφθεῖμεν. Quare? Quia syncope idem ferè facit quod cõtractio. Itẽ syncope vnà cum contractione, vt ab ἐσάκασι, ἐσάασι, ἐσᾶσι. Sed hæc, ζύγαβα, ἄϊδρα, pro ζυγατέρα & δυέρα & τὼ λητόα, λητώ, non λητῶ, & pauca alia, sunt excipienda.

III. CAN.

Longa natura ante extremam breuẽ cùm accentu notatur, vtro est distinguenda? Circunflexo, vt σῶμα, ποιῆτε.

OBSERVATIO.

Quare si pro δίνα ἔπη, δεῖν ἔπη dicas, accẽtus mutat locũ? Quia dictio ὀξύτονος per ἔκθλιψιν imminuta, sonum suum acutum in secũdam à fine remittit.

DE NOMINIBVS PARISYLLABICIS.

I. CANON

Cur quum θεὸς sit ὀξύτονον, θεοῦ est περισπώμενον, & τῷ θεῷ, vt οἱ θεοί, ὀξύτονον? Quia quũ nominat. parisyllabicorum est ὀξύτονος, reliqui etiam casus sunt ὀξύτονοι, præter genitiuos & datiuos qui sunt περισπώμενοι, vt τῶν θεῶν, τῷν θεᾶν, τῷ θεῷ, τοῖς θεοῖς.

II. CAN.

Cur efferendũ est τὸ λόγου προπαροξύτονον, potius quàm λογοῦ, περισπώμενον? Quia parisylla bica παροξύτονα eundẽ etiam in genit. & datiuo, quem in nominat. habent vocis sonum. Sic ὁ αἰνείας, αἰνείᾳ, ὦ αἰνεία, vbiq; παροξυτόνως.

OBSERVATIO.

Δίκαιος tamen nõ δικαιᾳ format, sed δικαίᾳ. Quidni? quum siue lõga siue breuis syll. ante extremam natura longam acuatur. Sic à

ἡμή, genitiuus τῆς ἡμῆς est circunflexus, superiore proximo canone.

APPENDIX.

Dic quid sit causæ quamobrem efferam τὸν αἰνείαν παροξύτονον, & τὸ μοῦσθλον παροξύτονον; quia accusatiuus parisyllabus retinet sui nominatiui sonum siue accentum.

DE NOMINIBVS IMPARISYL.

CAN. I.

Νέστωρ habétne genitiuum Νέστορος παροξύτονον, an Νεστόρος προπαροξύτονον; Νέστορος παροξύτονον: quia imparisyllaba βαρύτονα genitiuum habēt παροξύτονον: sic Θόας Θόαντος, φιλότης φιλότητος.

CAN. II.

Ἀγών quare genitiuū ἀγῶνος habet circunflexum, quum καιρὸν καιρόνος habeat acutum? quia ὀξύτονα, quæ secundam à fine in genitiuo productā habēt, in eadem sunt παροξύτονα: sed προπαροξύτονα, si illa ipsa syllaba contrahatur.

CAN. III.

Παῖς quomodo efferendum eſt in genitiuo? παιδὸς ὀξυτόνως: quia monoſyllaba τρεῖς πῶμα genitiuum habent ὀξύτονον. Sic χεὶρ, genitiuus χειρός.

CAN. IIII.

Σῶμα quē habet genitiuū; σώματος τρεῖς προπαροξύτονον: quia diſſyllaba τρεῖς τρεῖς πῶμα genitiuum habent τρεῖς προπαροξύτονον: ſed ὑφ-ειδισύλλαβα τρεῖς πῶμα, genitiuo fiunt τρεῖς τρεῖς πῶμα, vt Ξενοφῶν, genit. Ξενοφῶντος.

CAN. V.

Ab ὀδούς ὀδόντος, dicendúmne eſt ᾧ ὀδόντι, an ὀδόνῃ; Ὀδόντι: quia datiuus ſequitur genitiuum ſuum in ſono vocis, vt μέλιτος, μέλιτι, ἀγῶνος, ἀγῶνι.

CAN. VI.

Βᾶς quem habet accuſatiuum? βᾶν. Quid ita? Quia imparisyllabica accuſatiuum vnius ſyllabæ circunflectunt. Sic νᾶς νᾶν, σῦς σῦν, μῦς μῦν: ſed diſſyllaba accuſatiuum imparē ſemperhabent βαρύτονον, vt ὁ ζεύς τὸν Δία, εἷς ἕνα. In cæteris accuſatiuus ſequitur genitiui ac-

centum: vt χαείης, χαείεντος, χαείεντα: ὁ ἀγών ἀγῶνος, τὸν ἀγῶνα: Sed à genitiuo γυναικός fit singulari quodam modo Accusat. γυναῖκα.

CAN. VII.

Αἰνείας habétne vocatiuum αἰνεῖα παροξύτονον, an αἰνεία προπαροξύτονον? προπαροξύτονον: Quia parisyllaborum vocatiuus eundem habet sonũ vocis cum suo nominatiuo. Sic τὼ αἰνεία ὦ αἰνεία, οἱ αἰνεῖαι ὦ αἰνεῖαι. Sic ὁ δοῦλος ὦ δοῦλε, τὼ δούλω ὦ δούλω, οἱ δοῦλοι ὦ δοῦλοι. Tamẽ ex παροξυτόνοις in της, hæc vocatiuum in α habẽt παροξύτονον, δεσπότης δέσποτα, μητέτης vocat. μητέτα.

CAN. VIII.

Παλλάς quomodo effert vocatiuum? vt nominatiuum ὀξυτόνως, vt ὦ παλλάς, quia imparisyllaba vocatiuum & nominatiuum eodem vocis sono afficiunt. Sic ἀληθής ὦ ἀληθές. Excipe ea quæ diuersum à nominatiuo vocatiuum habent, vt finita in ων quæ vocatiuum habent in ον: vt ἀγαμέμνων, vocatiuus ὦ ἀγάμεμνον.

Et hos vocatiuos,

πάτερ	à Nominatiuis	πατήρ.
θύγαθερ		θυγατήρ
ἄνερ		ἀνήρ
δήμητερ		δημήτηρ
σῶτερ		σωτήρ
δημόθενες		δημοσθένης

Sic ὀρφεῦ à nominatiuo ὀρφεύς.

IMPARISYLL. NVMERVS DVAL.

CAN. I.

Dicendúm eſt τὼ πλᾶνε τροπωδειαπωμιώς, an πλάνε προξυτόνως? πλᾶνε τροπεριαπωμιώς. Cur? quia nominatiuus accuſat iuus & vocat. duales, genitiui ſingularis accẽtum non mutant. Sic χλαμύδε, vt τῆς χλαμύδος, & τὼ νέσορε, vt τὼ νέσορος. Sic τὰ μοῦσα, vt τῆς μούσης.

CAN. II.

Cur dicendum eſt πλάνοιν προξυτόνως? quia in quinta declinatiõe genitiui & datiui dua les ſemper ſunt προξύτονοι, præter duos τροπωμιώς χερσῖν & παιδοῖν.

CAN. I.

Quare μοῦσαι circunflectit priorem quã acuit λόγοι; Quia in nominibus parisyllabis, nominatiuus & vocat. plurales non discedunt ab accentu singularis nominatiui, nisi longa, quæ sequebatur lõgã, in breuem mutetur: vt videmus in ἀμνεῖας, οἱ ἀμνᾶς. & præter ἥμεραι, à nominatiuo singul. ἡμέρα. & præter adiectiua fœmi. Masculinorum enim accentum retinent: vt à λίθινος οἱ λίθινοι, fit λιθίνη αἱ λίθιναι.

APPENDIX.

In imparisyllabis, nominatiuus pluralis cuius potissimum casus accentum habet? genitiui singularis: vt ab ἀγῶνος fit ἀγῶνες. Sic βήματος τὰ βήματα.

CAN. II.

Quare efferendum est τοὺς χρυσᾶς πρᾶξις; Quia in omnibus declinationibus etiã accusatiuus pluralis semper genitiui singularis seruat accentum. Sic τοῦ ἀετοῦ, τοὺς ἀετοὺς

ζας. Sic τοῦ καινόνος, τοὺς καινόνας. Sic κικέρωνος, τοὺς κικέρωνας.

CAN. III.

Quare μουσῶν circunflectit posteriorem? Quia in declinatione tum prima, tum secunda, vltima genitiui pluralis circunflectitur. Sic ὁ ἀηνείας, τῶν ἀηνέων. Excipe ἀφὴν τῶν ἀφύων, ὁ χρήσης τῶν χρήστων, ὁ χλεύνης τῶν χλεύνων, οἱ ἐτησίαι τῶν ἐτησίων: & fœminina à Masculinis adiectiuorū parium orta: quia masculinorum accentum retinent: vt à ῥόδιοι ῥοδίων, fit ῥόδιαι ῥοδίων. præter πόρναι πορνῶν. Reliqua fœminina ab adiectiuis masculinis, iisque imparibus facta, omnia genitiuū pluralem habēt παρισσπώλυον vt à βαρὺς βαρέα fit τῶν βαρέων.

IMPARISYLL. NVMERVS PLVRAL.

CAN. I.

Quare dicendum est τῶν λαμπάδων προζυτόνως; Quia imparisyllaba omnia in genitiuo plurali acuunt secundā à fine. Sed tamen dissyllabi plurales genitiui si fuerint, sunt παρισπώλυα vt μιῶν τῶν μιῶν. Decē excipies, πάντων, τρώων, δμφων, παίδων, φώτων, ϑώων, λάων, κράτων, δάδων, & φώδων.

Dicendúmne est ἥρωσι, an ἡρῶσι; ἥρωσι παροξυτόνως: quia datiuus pluralis eo ipso tono effertur, quo singularis: dicimus enim ὦ ἥρωι tertia à fine acuta. sic τῷ θεῷ τοῖς θεοῖς περιττωμένως vtrobique. Tamen quæ nomina in quinta declinatione α ante σ accipiunt, sunt προπερισπώμενα, vt ἀνδράσι, πατράσι, μητράσι. Nam monosyllaborum datiui plurales sunt ὀξύτονοι in eadem quinta declinatione: vt βοῦς βουσί, χείρ χερσί. Excipies πᾶς πᾶσι, παρωξυτόνως μόνον. Nam πασί est à proprio ὁ πάν.

DE ACCENTIBVS VERBORVM.

INDICATIVI CAN. I.

Quæ ratio accentus obseruanda est in verbis efferendis? Ea ipsa quæ est notata in paradigmatis τύπτω, τύπτομαι, ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, & eorum tam passiuis quàm mediis. Nam in μι, si duas syllabas excedunt, sunt παροξύτονα: vt τίθημι, τίθεμαι, ἵστημι, ἵσταμαι. sin nō excedant, sunt παρωξυτόνα, vt θλῆμι, δῦμι: exceptis duobus φημί & εἰμί ὀξυτόνοις.

CAN. II.

Dicẽ dúmne eſt ἔτυπλον an ἐτύφλον; ἔτυπλον,

Quia præterita verborum ſunt πρωπαρ ξύτονα. vt { ἔτυπλον. ἔτυπον ἔτυφα τέτυφα } Sed pluſquã perfectum & indefinita paſſiua & media ſunt προξύτονα. { ἐτετύφη, ἐτετύμμην. ἐτύφθην, ἐτύπην. ἐτυπόμην, ἐτυφάμην. }

CAN. III.

Ἦγον imperfectum, vtro vocis ſono eſt diſtinguendum? Circunflexo in penult. Quia diffyllab. { imperfecta in α, vel in ον, perfecta ſunt πρωπαρ indefinita ἀπώλμνα, vt } { εἶχον, ἦγον. οἶδα, ἦλα, }

Etiam in cõ poſitis vt, { κατεῖχον ἀφεῖκα. συνοῖδα } tamẽ eſt πρωπαρ προξύτονον. Sic 2 perſ. οἶδα συνοιδα.

CAN. IIII.

Τύφω & τυπῶ quum ſint futura, quare nõ eodem tono diſtinguũtur? Quia ex Futuris actiuis, priuſeſt προξύτονον, & poſterius ſem per πρωπαρ ἀπώλμνον, etiam in mediis, vt τυποῦ-

μαι, τύφομαι. Nam in quinta coniugatione vtrũque futurum est παρεικπώμενον, vt νεμῶ νεμοῦμαι. Passiua autẽ futura omnia sunt

παρὰ προξύτονα { τυφθήσομαι, τυπήσομαι, τετύφομαι } sic τύφομαι.

IMPERATIVVS.

CAN. V.

Cur dicendum est τέτυφε accentu in tertia à fine? Quia imperatiui sunt παροξύτονοι. Sic τέτυφο. Sed dissyllabi προξύτονοι, vt τύπε, τύψαι, τύφον: Tamen indefinitũ mediũ secũdum imperatiui est παρεικπώμενον vt τυποῦ. Tria excipies προξύτονα, πρᾶπου, ὑπολάβου, ἀφίκου.

Quot sunt indefinita dissyllaba imperatiui actiui ὀξύτονα; Quinque. εἶπε, ἐλθέ, λαβέ, δῦρε, ἰδέ. Quæ tamen in compositis sunt παροξύτονα, vt κάτειπε, ὑπόλαβε, ἄνιδε. Id quod efficiunt etiam alia dissyllaba quũ componũtur, vt ξῆθι, δῆθι, ἀνάξηθι, ἀνάδηθι. At monosyllaba in compositione penultimam acuũt, vt δός, ἀπόδος, ἔς, ἄφες, ἕς, ὑπόχες.

CAN. I.

Qui accentus in optatiuis ſunt obſeruandi? vt optatiui ſint παροξύτονοι vt τύπτοιμι ſed ſi deſinãt in ω, ſunt προπαροξύτονοι, vt τυπτοίω, τυφθείω, τυπτοίμιω. Sic à τίθημι, ἐτίθην, τιθείω, ab ἔθην θείω. Nam ſolũ futurum β. eſt παροξύτονον, vt τυπῶμι, τυπῶις. Sic à τυπτοίμιω προπαροξυτόνῳ fit τυπτοῖο παροξύτονον & τυπτοῖ. SVBIVNCT.

CAN. I.

Subiunctiuus éſtne προπαροξύτονος, vt indicatiuus, an παροξύτονος, vt optatiuus? Si ſit actiuus ſequitur indicatiui accẽtũ modò deſinat in ω, vt τύπτω, τύψω, τύπω, τετύφω: Sed eſt παροξύτονος ſi ſit paſſ. vel medius, vt τύπτωμαι, τύψωμαι, τύπωμαι: tamẽ præt. paſſiua in μαι ſubiũctiui modi ſunt παροξύτονα, vt à πεποίημαι πεποιῶμαι, & indef. vocis paſſiuæ ſunt παροξύτονα, vt ab ἐτύφθην τυφθῶ, ab ἐτύπην τυπῶ. Quin nõ ſolũ indefinita, ſed præſentia quoque verborũ in μι ſic finita, ſunt παροξύτονα, vt à τίθημι τιθῶ, ab ἔθην θῶ: quorum paſſiui etiam ſubiunctiui ſunt παροξύτονοι, vt τίθῶμαι, θῶμαι.

Sed verba, quæ voce actiua non reperiuntur, habent subiunctiuum περισπώμενον, vt ἐὰν δωῶμεν ἐὰν θῶμεν. Huc accedũt indefinita secunda media, quæ in compositione sunt vt minimùm quatuor syllabarum, vt à θῶμεν θῶμεν, à δῶμεν ἀπόδωμεν. Præterea subiunctiuus monosyllabus in ῶ, in compositione acuitur in secunda à fine: vt à σχῶ ἀνάσχω κατάσχω: Quia participia non habent in σ ὀξύτονον. Nã quæ monosyllaba sunt, & participia habent in σ ὀξύτονον, tam in compositione quàm extra compositionem, indefinita subiunctiui actiui habẽt περισπώμενα: vt ζῶ ἀναζῶ, δῶ ἀναδῶ: quia βάς, δούς eorum participia acuuntur.

INFINITIVVS.

CAN. I.

Qui sunt toni infinitiuorum? Indefinit. 2. & Futurũ 2. infinitiui actiui sunt περισπώμενα, vt τυπεῖν: cætera tempora actiua προπαροξύτονα: vt τύπτειν, τύψειν, τύψαι, τετυφέναι. Sed infinitiui passiuorum & mediorum in σθαι sunt προπαροξύτονοι, vt τύπτεσθαι, τυφθήσεσθαι, τυπήσεσθαι, τε-

τύψαις, τύψαιδαι, τύψασθαι. Tria tempora in αις excipies, futurū 6. infinitiui medii, quod est παραθετικόν, vt τυπτεῖσθαι: indefinit. secundum eiusdē vocis, & præteritum perfectum passiui infinitiui, quæ sunt παραξύτονα, vt τυπέσθαι, τετύφθαι. Auferes tamen πεποιῆσθαι, τεθεῖσθαι, παραθετικά, & quæ similia sunt: vt etiam παραθετικοί sunt indefiniti passiui in ῶσθαι, vt τυφθῶσθαι, τυπῆναι: & indefiniti primi actiuorum circunflexorum, vt ποιῆσαι, βοῆσαι, χρυσῶσαι.

PARTICIPIA.

CAN. I,

Quid? in participiis, quæ ratio accētuum est obseruanda? Participium præsens, ac futurum actiui verbi, retinent eundem accentum qui fuerit præsentis & futuri indicatiui: vt τύπτω, ὁ τύπτων, τύψω, ὁ τύψων, τυπτῶ, ὁ τυπτῶν: tribus participiis præsentibus exceptis, quæ sunt ὀξύτονα, quum eorum indicatiuus sit παραξύτονος, ἰών ab ἴω, χιών à χίω, ἐών ab ἔω. Indefinitū posterius actiuum & perfectum, sunt ὀξύτονα, vt ὁ τυπών, ὁ τετυφώς. sic

Sic etiam perfectum medium, vt τετυπώς. Passiuum verò perfectum participium semper desinit in μένος παροξύτονον, vt τετυμμένος, πεποιημένος. Reliqua participia in μενος sunt omnia παροξύτονα, vt τυπτόμενος, τυφθησόμενος, τυψόμενος, τυπόμενος, τυπούμενος, τυψάμενος. Sed indefinita passiua, & tam actiuũ præsens quàm indefinitum verborũ in μι, semper desinunt in εἰς ὀξύτονον, vt τυφθείς, τυπείς, ἁλείς, θείς. Nam actiuorum primum indefinitũ est παροξύτονον, vt τύψας, ποιήσας, βοήσας, χρυσώσας. Neutrorum & fœmininorũ accentus in ea sunt syllaba, qua & masculinorum, vt ὁ ποιήσων, ἡ ποιήσουσα, τὸ ποιῆσον: ποιήσας, ποιήσασα, ποιῆσαν: sed ex τυπτόμενος, fit τυπτομένη: quia vltima longa non patitur accentum in tertia à fine.

DE ACCENTIBVS PRONOMINVM.

CAN. I.

Ἐγὼ & σὺ, vt nominatiuũ, sic & datiuum & accusatiuum singulares habent ὀξυτόνους, vt ἐμοί, ἐμέ, ἑοί, σέ: sed genitiuum παροξυτονούμενον, vt ἐμοῦ, σοῦ, νῶϊν, σφῶϊν. Verùm νώ ac σφώ

dualia cõciſa, ſunt ὀξύτονα: integra autẽ νῶι & σφῶι ſunt περισπώμενα, vt νῶιν, σφῶιν. Pluralis verò eorum numerus omnino eſt περισπώμενος, vt ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. ſic ὑμεῖς. Tamen diphthõgus ſi diſſoluatur, plural. ille numerus erit παροξύτονος, ἥμέες, ἡμέων, ἡμέϊν, ἡμέας. CAN. II.

Pronomen οἷ tertiæ perſonæ in ſingulari datiuo eſt περισπώμενον, vt οἷ, ſibi: in plurali παροξύτονον, vt σφίσιν, ſibi: dualem autẽ numerum habet ὀξύτονον, vt σφέ, σφίν. Reliquis caſibus non diſcedit ab accentu primæ aut ſecundæ perſonæ.

DE ACCENTIBVS ARTICVLORVM.

Articuli præpoſitiui caſus à vocali incipientes, tantùm habent ſpiritum aſperum, non etiam accentum, vt ὁ, ἡ: à conſonante cœpti, tantùm accentum ſine ſpiritu, vt τὸ τὴ. Subiunctiui articuli vtrunque habent, & ſpiritum aſperum & accentum vt ὅς, ἥ, ὅ.

DE ACCENTIBVS PRAEPOSITIONVM.

CAN. I.

Præpositiones suis casibus præfixæ fiunt ex oxytonis barytonæ, vt κατὰ μέρη, singillatim. Sed περὶ postposita suo casui Oratoribus fit πρόξυτονος, vt τούτων πέρι: & multæ aliæ apud Poetas. Item quum præpositiones pro verbis impersonal. sumuntur, fiunt illæ παροξύτοναι, vt πάρα pro πάρεστι, adest, præsto est, μέτα pro μέτεστι, participatio est, ἔπι pro ἔπεστι, adest, ἔνι pro ἔνεστι, contingit.

DE ADVERBIORVM ACCENTIBVS.

CAN. I.

Aduerbia in θεν & θι, vbinam habent accentum? In ea ipsa syllaba qua & eorum primitiua, vt ἀνώθεν in prima, vt ἀνώ: ἀγχόθεν, ἀγχόθι in ο, vt ἀγχός. sic à ποῦ πόθεν; vnde? nam πόθεν ὀξύτονον significat alicunde.

CAN. II.

Præterea monosyllaba aduerbia in interrogationibus sunt περισπώμενα, vt ποῦ ἐστι; v-

bi est? πῶς ἔχεις; quî vales? Nam extra interrogationem destituuntur accentu, vt οὐκ οἶδα πως, &c. nescio quomodo, οὐκ οἶδα ποῦ-θεν, nescio vbi sit.

CAN. III.

Finita in ξε sunt προπαροξύτονα, vt θύρᾶξε, ad fores. χαμᾶξε tamen circunflectitur (humi) & νεῦ, nunc: sed νεωί acuitur. Sic δεῦρο hucce, ἐνθαδί, hîc: in quibus ι additum more Attico semper acuitur. (1 Accidens.

CAN. IIII.

Alia aduerbia, finita in ι breue sunt barytona, vt ὔφι. πρόσφι tamen est ὀξύτονον.

CAN. V.

Monosyll. in υ circunflectuntur, γῆ, μῦ, σῦ: & quæ in υ diphthongi partem desinunt, si in ea extrema habent accentum, vt φεῦ, ὦ-δαμοῦ, nequaquam. Excipies οὐ, ἰδού, ecce, ἰού.

CAN. VI.

Nomina neutra per aduerbium posita tonum suum seruant, vt σπουδῇ, assiduè. Excipiuntur Attica quædam, ἄλλῃς, δίκτηδες, ἐπαύριον.

DE ACCENTIBVS CONIVNCTIONVM.

CAN. I.

Oxytonæ ſunt coniunctiones copulatiuæ, vt καί: diſiunctiuæ, vt ἤ: cotinuatiuæ, vt ἐπεί: & ſubcontinuatiuæ vt ἐπειδή: etiã addita particula περ, vt ἐπείπερ, ἐπειδήπερ: in quibus longa ante natura breuem acuitur, nõ circunflectitur: quia quæ acceſſiones fiunt ad voces inflexiles, nullóque caſu variatas, nunquam accentum, neque eius ſedem mutant. Sic igitur εἴπε, vt inam, εἴτε, & ὅτε aduerbium, ναίχι certé. Vnica tamen coniunctio εἶτα deinde, eſt περισπώμενος.

Cauſales, quæ monoſyllabæ nõ ſunt, ſunt παροξύτονοι, vt ὅτι, διότι, quoniam, ἵνα, ὅπως, vt. δι' ὅ verò, καθ' ὅ, & ἐφ' ᾧ, ſi iunctim ſcribantur, non mutant accentum διό, καθό, ἐφῷ.

Aduerſatiuæ item ſunt παροξύτονοι, vt ὅμως. καίπερ, etiamſi. ſed ἆρα pro igitur, eſt παροξύτονος: pro vtrum ſiue an, eſt περισπώμενος, vt ἆρα.

Accentus & eius locus variari solent.

Quantitate, vt μοδσα, μούσης.
Inflexione, vt ἄγιγμα, ἀγίγματος.
Idiomate, vt μῶϱος, pro μωϱός Atticé. σόφως pro σοφῶς Doricé.
Elisione, vt ἀπ' αὐτοῦ pro ἀπὸ αὐτοῦ, δεῖν' ἔπαθεν, pro δεινὰ ἔπαθεν.
Syncope, vt θύγατϱα pro θυγατέϱα.
Paragoge, vt τοδί pro τό, τουτωί pro τούτῳ.
Compositione, vt σοφὸς, φιλόσοφος.
Anastrophe, vt τούτων πέϱι, pro πεϱὶ τούτων.
Differentia, vt θεά, dea, θέα, spectaculum.
Declinatione variata, vt θαλῆς, θαλοῦ: θάλης θάλητος.
Orthographia diuersa, vt ὠφελία ὠφέλφα, vtilitas. τελωνξον, τελώνιον, (vectigal.
Aphæresi, βῆ pro ἔβη.
Metaplasmo poetarum, vt ϖεϱθασιν, pro ϖεϱθάδεις.
Adiunctione dictionis encliticæ. i. quæ proprio tono destituta, alterius præcedentis extremam, in qua vel grauis pingitur, vel intelligitur, acuat, vt δοδλός μου.

Enclitica reperiuntur in nomine, pronomine, verbo, aduerbio & coniunctione.

NOMEN.

Quot nomina sunt ἐγκλιτικά; Vnicum τις, τινος, per omnes casus & omnia genera, infinitè sumptum: vt ἦλθέ τις, venit quispiam. Interrogatiuè verò positū acuitur in priore, vt τί λέγεις; quid ais? τίνος ἕνεκα; cuius rei gratia?

PRONOMEN.

Quot pronomina sunt ἐγκλιτικά, Tria primitiua his casibus μου, μοι, με (hoc est, quum ε perit) σου, σοι, σε, & pronomen tertiæ personæ primitiuum οὗ, οἱ, ἑ, etiam numero duali, & plurali, vt σφωε, σφωιν, σφιν, σφισι, σφεας.

EXCEPTIO.

Tribus tamen locis pronomina ἐγκλιτικὰ recipiūt tonum: post ἕνεκα, vt ἕνεκα σοῦ: post præpositionem, vt πρὸ σοῦ, à te, vel sub te, μετὰ σέ, per te: ante aliud pronomen, σφίσιν αὐτοῖς, pro ἑαυτοῖς, sibiipsis: σφέας αὐτοὺς, pro ἑαυτοὺς, seipsos.

VERBVM.

Quot verba? duo tantùm εἰμί, & φημί toto præsenti: hæ tamẽ duæ secũdæ personæ, εἶς, φῆς circunflectuntur.

ADVERBIVM.

Quot aduerbia? Sex potissimũ, ποτε, ποθε, που, πω, πως, πη, indefinita: nã interrogatiua quæ monosyllaba sunt, circunflectuntur, vt πού; & dissyllaba sunt πρόξυτονα, vt πότε;

CONIVNCTIO.

Quot coniunctiones? Duæ copulatiuæ, κε, τε, & Expletiuæ innumeræ, vt ῥα, γε, νυ, θην, θι, & similes.

DE ENCLITICIS.

CAN. I.

Dictio enclitica quot est syllabarum? Aut vnîus, vt τέ, aut ad summum duarum, vt ἐισί: ergo pro εἰσί, ἴασι vox ionica, non potest esse enclitica, neque σύμφημι, quanuis simplex φημί habeatur encliticum.

CAN. II.

Quis est accẽtus dictionis encliticæ? vt ea

ea natura sit vel ὀξύτονος, vt ποτέ, τινός, εἰμί, φημί: vel περισπώμενος, vt ποῦ, σοῦ. Nam σφέας pro σφᾶς, & σέο pro σοῦ nō natura, sed diæresi sunt προσῳδήματα.

CAN. III.

Quæ pro encliticis ponūtur, habéntne etiam encliticorum accentū? Habent, vt μεῦ, σεῦ pro μοῦ σοῦ, τεῦ vel τευ (hoc poeticum est) pro τινός, τῳ vel τεῳ pro τινί. nam interrogatiuum τέῳ est προσῳδήματον. sic ἔστι pro ἐς est enclitícū (.i.) vim habet encliticæ. Sic quum πόθε, πόθι, πόθεν, idem significant, eundem habent tonum.

CAN. IIII.

Quot locis enclitica, & quæ eam præcedit dictio, suos accentus seruant? Tribus.

Primo, quū ὀξύτονον præcedit ἐγκλιτικήν dissyllabam, vt ἀληθές φημί, κἀμοί, pro quo dicitur & κἀμοί.

Deinde quum multæ encliticæ sese cō sequuntur, singulæ acutos habēt tonos, sequē

tis. Quare postrema (quam nulla alia sequitur) tantùm sola accẽtum nullum habet, vt εἴπερ τίς σέ μοί φησι ποτε.

Tertio demum loco, si quæ natura nullũ habet accentum, in fine sententiæ ponatur, & ea acuetur, & quæ eam præcedet dictio, suum tonũ retinebit, vt ἢ πλέον ἔυκ.

CAN. V.

Quot locis enclitica reiiciunt tonũ suũ in extremã præcedẽtis dictionis syllabã quĩq;.

Primo, si encliticam præcedat προξύτονον, cuius longa sit syllaba ante extremam breuem, vt λάμπέ τε, φύλλά τε.

Secundo, si προξύτονον quomodocunque desinens sequitur ἐγκλιτικὴ à σφ incepta, vt ἀπειδής σφεας, ἵνά σφιν, ἔνθά σφας, ὄξά σφεων.

Tertio, si dictio πρὸ προξύτονος antecedat, vt διδάσκαλός σου.

Quarto, quando πρὸ βαρυτόνου anteit, vt μοῦσά τε.

Quinto, si dictio, quæ tono destituitur, præcedat encliticam: eius enim accentum excipit, vt ὥς σφο, vt tibi, ὅτε εἴ σφωϊν, ὅυ φησι:

ἐστὶ περισπώμενον.

ἐστὶ ὀξύνομενον.

ἐστὶ ὀξύ. Dictionē quæ acuit fecūdā à fine, vt ἄνθρωπος ἐστὶ.

ἐστὶ περισπώμενον πρὸ ὀξυτόνου. Secūdam à fine circunflexā, modò vltima sit positione lō gā, vt αὐλητὴς, fulcus.

ἐστὶ ἐγκλιτικὸν post dictionem quæ accentum habet in { vltima ἐστὶ θρασύς ἐστὶ. / tertia ἐστὶ ἐρεμνός ἐστὶ. / secunda { à fine { acutū, vt ἄνθρωπός ἐστι. / circunflexū, modò extrema sit breuis οἶκός ἐστι. } } } & initio orationis. ἐστὶ τοῦ.

Quot locis Ἐγκλιτικὴ suum accentū nō retinet, atque adeo ne alteri quidem tribuit? Tribus. Si monosyllaba sit postposita ὀξυτόνῳ, vt ἀδελφός μου: aut προπαροξυτόνῳ, vel tantū in longam, vt ἄναξ τε, vel in duas postremas æquales desinenti, vt ἀπειδής γε, ὅτι οἱ, aut ὥσπερ σπωμένῳ, vt σοφῶς γε.

In quot partibus orationis reperiuntur dictiones nullo accentu notatæ? Quatuor, articulo, præpositione, aduerbio, & cõiũctione.

Quot articuli accentũ non habent? Duo, iique præpositiui, ὁ, ἡ.

Quot præpositiones? Quinque ab ε cœptæ, εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ.

Quot aduerbia? Duo ἐ & ἐκ.

Quot coniunctiones? Totidem εἰ & ὡς.

DE SPIRITV GRAECORVM

CAN. I.

Spiritum seruãt. nominat. singularis, obliqui. præsentis participia, tempora reliqua. vt ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμοί. ἄγω, ἄγων. ἀκούω, ἤκουον.

Tria præsentia lenia ἔχω, πρέφω, πρέχω habent fut. α. aspiratum ἕξω, θρέψω, θρέξω.

CAN. II.

E augmentũ syllabicũ semper est tenue, vt τύπτω, ἔτυπτον: tamẽ si thema cœptum est a vocali aspirata ε eius augmentũ, aspiratũ erit, si in omnibus modis retineatur: vt, ἕξα κα, ἑξάκειν, ἕξαμαι, ἑξάμην ἑξάθμαι, sin excidat ε, erit tenue, vt ἕξην, ἑξάθην: quia in ξῆν & ξάθητι ε perit.

DE SPIRITV ARTICVLORVM.

CAN. III.

Quot articuli aſpirantur? omnes qui à vocali incipiuntur, vt ὁ, οἱ. ἡ, αἱ. ὅς, οἵ. ἥ αἱ. ὅ, ἅ.

DE SPIRITV PRONOMINVM.

CAN. IIII.

Quot pronomina ſpiritum habent aſperum? omnia à vocali cœpta, vt ἕ, οἵ, ἑ. ἕος, αὖ ὅς reciprocum, vt compoſitum ἑαυτοῦ. Nã pro ipſe vel ille, αὐτός eſt tenue.

Alia tamen pronomina quæ ab ε incipiũt notantur ſpiritu leni.

DE SPIRITV PRAEPOSITIONVM.

CAN. V.

Quot præpoſitiones aſpirantur? Duæ tantùm ὑπό & ἵκ.

DE SPIRITV CONIVNCTIONVM.

CAN. VI.

Quæ coniunctiones? causales tantùm, vt ἵνα, ὅπως, præter ὄφρα quod modò vtinam, modò quum significat.

QVORVNDAM NOMINVM.

SPIRITVS.

CAN. I.

Numeralia aspirantur, vt εἷς, ἑπτά, ἕξ, ἕκαστον, cum deriuatiuis. Tria excipiuntur ὀκτώ, ἐννέα, εἴκοσι, cum suis etiã deriuatis. Deinde redditiua per abiectionem consonantis tenuis facta, vt à πόσος, ὅσος, tantus, quantus: à πηνίκα, ἡνίκα, tunc, cum: à ποῖος, οἷος. Exceptis ὄφρα à τόφρα, donec, tandiu, ἦμος à τῆμος, tunc quando.

CAN. II.

Deriuata seruant spiritum Primitiui, vt ἀκούω, ἀκωκή ἵππος, ἱππεύω, equus equito.
ἀπέχω ἀφέξω, ἔχω ἕξω.

Exceptis ἀμυδὶς ab ἅμα simul, & ἱδρώς ab ἱδίω, sudor à sudo.

A particula priuandi in compositione nō aspiratur vt ἄπους: duo habēt ἀ aspiratū, ἄδης & ἄλυσις. Sed α quando significat cōgeriem, aspiratur, vt ἅπας, ἅμα.

ΤΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΠΑΘΗ.

In quot summa genera distribuūtur τὰ τῶν λέξεων πάθη; In duo: εἰς τὰ τῦ ποσοῦ, καὶ τῆς ποιότητος, id est, in affectionem quantitatis, & qualitatis.

Quæ sunt ποσοῦ siue quantitatis partes; ἔνδεια, καὶ πλεονασμός, Defectus (Cicero carentiā vocat) & Redundantia: nimirum quum vel litera vna vel plures, tempúsue aut tempora in dictione vel abundāt vel desiderātur: vt si quis dicat κώρη & κάλλος, pro κόρη & καλός: aut εἴδολον & σκῆπτολον, pro εἴδωλον & σκῆπτρον.

Quæ sunt partes ποιότητος siue qualitatis? μετάθεσις siue literæ trāspositio, vt κραδία pro καρδία cor: μετάληψις siue elementi commutatio, vt pro ἀπεδανός ἠπεδανός, debilis, infirmꝰ: τμῆσις, sectio cōpositæ dictionis in duas, vt pro ἀκρόπολις, ἄκρα πόλις.

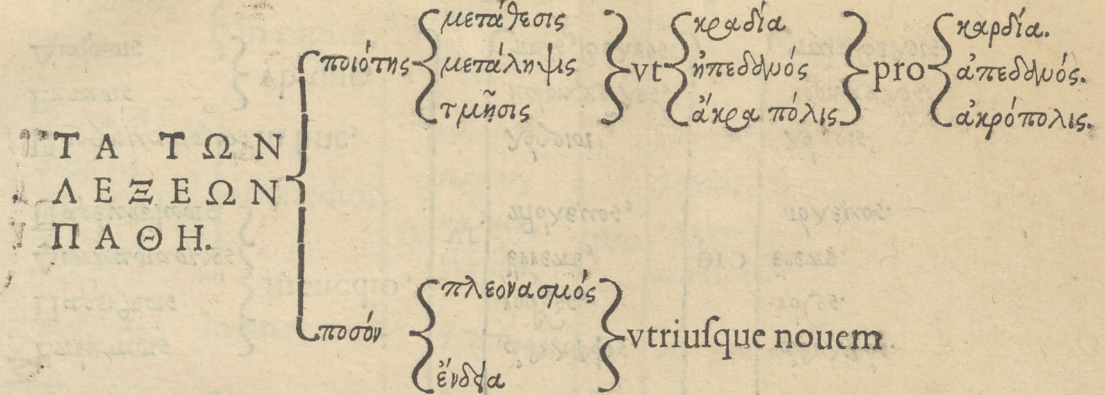

sunt genera, sed singula singulis ἀντικείμενα.

M.i.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ.

Πρόθεσις	in capite,	vt	ἄσαχυς,	pro	σάχυς.
Ἀναδίπλωσις			ἐτήτυμον,		ἔτυμον.
Ἔπέκτασις	in medio,		ἀδελφϕός,		ἀδελφός.
Παρένθεσις			νοσϚος,		νόϚος.
Διπλασιασμός			ἔννεπε,		ἔνεπε.
Παρέμπτωσις			πόλεμος,		πόλεμος.
Μετάθεσις	in fine,		λάθροισιν,		λάθρις.
Ἔκτασις	vbique,		κώρη, κᾶλος,		κόρη κᾱλός.
Διαίρεσις			παΐς, βέλεος,		παῖς, βέλους.

Αφαίρεσις	in capite,	κεῖνος,	pro	ἐκεῖνος.
Αρσις		δέδθαι,		δεδέσθαι.
Συγκοπή	in medio,	κάμμορες,		κακόμοιρος.
Ελλειψις		γερκόν,		γεραιόν.
Παρέλλειψις		κάλιον,		κάλλιον.
Εκθλιψις		σκῆπτον,		σκῆπτρον.
Αποκοπή	in fine,	τ' ἀπόλλω,		τὸν ἀπόλλωνα.
Συστολή	vbique,	ξερόν,		ξηρόν.
Συναλοιφή		τἀμά,		τὰ ἐμά.

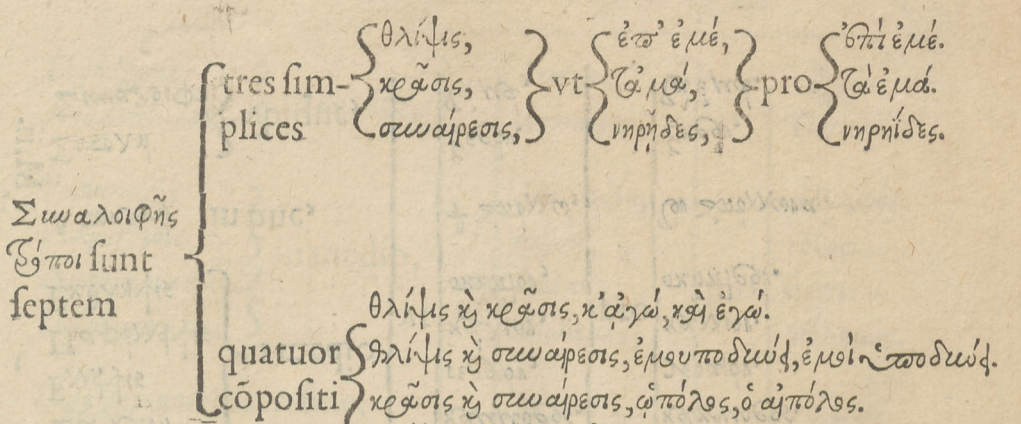
Σωαλοιφῆς
τύποι sunt
septem
tres simplices
θλῖψις,
χεῶσις,
σωαίρεσις,
vt
ἐτ' ἐμέ,
τἀμά,
νηρῆδες,
pro
ὀπί ἐμέ.
τἀ ἐμά.
νηρῇδες.
quatuor cõpositi
θλῖψις καὶ χεῶσις, κἀγώ, καὶ ἐγώ.
θλῖψις καὶ σωαίρεσις, ἐμοὶ ποδώκει, ἐμοὶ ποδώκει.
χεῶσις καὶ σωαίρεσις, ὦπόλος, ὁ ἀπόλος.
θλῖψις καὶ χεῶσις, & σωαίρεσις, ἐν τ' ἀθιοπίᾳ, ἐν τῇ
ἀθιοπίᾳ.

QVID VNICVIQVE PRAE-
cipuæ Græcorum dialecto proprium ſit in declinandis tum nominibus tũ verbis.

Quot ſunt Græcorum linguæ præcipuæ? Quinque, { Ἀττὶς, Ἰωνὶς, Αἰολὶς, Δωρὶς, Κοινὴ, } qua vſi ſunt { Attici. Iones. AEoles. Dores. Græci omnes communiter ac promiſcuè. }

CAN. I.

Ecquid inter cætera Iones differũt à Doribus? Quòd in omnibus partibus orationis mutent illi α commune in η, hi contrà η in α,

vt { ὁ ἀγνείας, ἡ σοφία, ἡ ἡμέρα } Ion. { ὁ ἀγνείης. ἡ σοφίη. ἡ ἡμέρη. }

Dor. pro { ὁ χρήσης, ἡ τιμὴ, φιλήτω } { ὁ χρήσας. ἁ τιμά. φιλάτω. }

PRIMA NOMINVM DECLINATIO.

CAN. I.

Quot & quibus casibus prima declinatio idiomatis variat? Duobus, singulari genitiuo, & plurali, ad hunc ferè modum,

Singul. genit. τῆς
- ἀηνείου Comm.
- ἀηνεία Dor.
- ἀηνείαο AEol.
- ἀηνείεω Ion.
- ἀηνείω poeticè, ab Ionico genit. ε per syncopen reiecto.

Plural. genit. τῶν
- ἀηνφῶν Comm.
- ἀηνφᾶν Dor.
- ἀηνφάων AEol.
- ἀηνφέων Ion.

Pluralis hic genitiuus vnde fit? A suo singulari, ν litera addita: sed si ο præcedat, mutandum erit in ω.

APPENDIX.

Est etiam poetis familiare, vsurpare vocatiuum in α, pro nominatiuo in ας, vel in ης, vt ὁ ἀρχίτα, ὁ μητίετα, pro ὁ ἀρχίτας, & ὁ μητίετης.

SECVNDA DECLINATIO.

CAN. II.

Secũda declinatio quibus casibus admittit diuersa idiomata? Tantùm genitiuo plurali, eodem planè modo quo & prima,

ἡμέρᾱ Communiter.
vt τῆς ἡμερᾶν Doricé.
ἡμεράων AEolicé.
ἡμερέων Ionicé.

TERTIA DECLINATIO.

CAN. III.

Tertia declinatio quot & quibus casibus diuersas dialectos admittit? Tribus, genitiuo tam singulari quàm duali, & accusatiuo plurali.

λόγου Communiter. τῶν λόγοιν.
vt τοῦ λόγοιο Ion. & Attic. τοῖν λογοίϊν.
λόγω Doricé.

Nam λόγως & λόγος, sunt etiã plurales accusatiui Dorici.

Datiuus plural. nonne etiã variat? Variat sanè, etiam in primis declinationib⁹, quòd in σ desinat, ι προσγεγραμμένῳ adiuncto: non solùm Doricè, aut Ionicè, sed etiam Atticè, λόγοις λόγοισι τοῖς τοῖσι. sed πᾶσδε (hisce) σι assumpta πάσδεσι facit.

Verùm datiuus in αις priusquã ι assumat, Ionicè mutat αι in η, vt Ατρείδαις Ατρείδῃσι, vt μούσαις μούσῃσι. Et si vocalis sequatur, cõmuniter ν addita, μούσῃσιν: etiã sequente consonante ἀτταικῶς. Nam quum Iones tam ι quàm ε etiam in verbis per apostrophon elidant, nunquam ν adiiciunt.

QVARTA DECLINATIO.

CAN. I.

Quid? quarta declinatio nihílne admittit varietatis? Quum sit Atticorum propria, nihil omnino, præterquam quòd eius genitiuo singulari poetæ solent adiungere ο, vt ἀνδρόγεως, τῦ ἀνδρόγεω, ἀνδρογεῶο ποιητικῶς μίνως, τῦ μίνω μινῶο.

QVINTA DECLINATIO.

CAN. VI.

Quid quinta habet præter communem dialectum?

Genitiuum Atticum εως ex εος & ιος factũ, vt βασιλεύς βασιλέως, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεως, ἡ πόλις, τῆς πόλιος, & Atticè πόλεως.

Attici sunt etiã accusatiui & vocatiui τὸν δημοσθένεω, Σωκράτεω, & ὦ Δημοσθένεϊ, Σωκράτεϊ, pro Δημοσθένεα καὶ Δημοσθένη, & pro ὦ Δημόσθενες, ὦ Σώκρατες. Sic τὸν ὑγιᾶ βῦφυᾶ, pro τὸν ὑγιέα βῦφυέα, atque τῷ κλεῖϊ pro κλεῖδα. Nam βασιλέος & reliqui casus puri nominũ in εύς mutant etiam ε penultimam in η Ionico more.

Sed Ionici sunt datiui plurales in εσι, à nominatiuo plur. addita σι vt ἥρως ἥρωες ἥρωεσι. qui in neutris fiunt à genitiuo singulari, ο mutato in ε, vt σῶμα, σώματος, σωμάτεσι. Datiui hi Ionici poetis frequẽtissimè vsurpantur, nunquam oratoribus.

DE DIVERSA PERSONARVM formatione, diuersis linguis vsurpata.

INDICATIVVS.

COMM.	DOR.	AEOL.	
τύπτω			Singulares præsentis indicat. in εις & ει, Dores mutant in ες & ε: Vnde AEoles suas formã in ης & η.
τύπτεις	τύπτες	τύπτης	
τύπτει	τύπτε	τύπτη	
τύπτομεν	τύπτομες		Μεν plurale, siue actiuum sit, siue Passiuum, vbique Dores mutant in μες.
τετύπαμεν	τετύπαμες		
ἐτύφθημεν	ἐτύφθημες		
τύπτουσι	τύπτοντι		Ουσι tertia pluralis, doribus fit similis datiuo singulari sui participii.
τύψουσι	τύψοντι		
τυποῦσι	τυποῦντι		
τετύφασι	τετύφαντι		Vtriusque præteriti tertiã pluralem in ασι, Dores mutant in αντι.
τετύπασι	τετύπαντι		

PER. III. ION.

ἔτυπτες	τύπτεσκε	Secunda sing. imperf. & vtriusque indefiniti sublato augmẽto, & syllaba κε adiuncta, fit tertia Ionica,
ἔτυψας	τύψασκε	
ἔτυπες	τύπεσκε	
ἴσης	ἴσασκε	Tertia Ionica in σκε mutat longas verborũ in ω in proprias breues.
ἐπίθης	πίθεσκε	
ἐδίδως	δίδοσκε	
ἐζεύγνυς	ζεύγνυσκε	

ἐποίᾳς	ποίεσκε	In verbis circunflexis, subiũctiua vocalis è diphthõgo eliditur, vt fiat tertia persona Ionica.
ἐβόας	βόασκε	
ἐλκύσους	λκύσσκε	

POETICE

ἔτυπτες	τύπτεσκον, σκες, σκε.	Poetæ eadem tempora toto singulari declinãt vt imperfectum cõmune, & tertiam pluralem
ἔτυφας	τύφασκον, σκες, σκε.	
ἔτυπες	τύπεσκον, σκες, σκε.	

eãdem cum prima singulari faciunt, formántque à secundis singularibus κον syllaba addita, & augmento reiecto.

DORICE.

ἔτυπτον	ἐτύπτωσαν	Ex tertiis pluralibus imperf. & vtriusque indefiniti, mutãt Boeotes siue Dores ν in σαν, & ο in ω, vt forment suas tertias plurales.
ἔτυφαν	ἐτύφασαν	
ἔτυπον	ἐτύπωσαν	

I, sing.	III. plur.	
ἐτύφθω	ἐτύφθεν	Mutat itẽ ω vtriusque indefiniti passiui in εν tertia pluralis Bœotica. Sed verborum in μι longa redit in suam breuem.
ἐτύπην	ἐτύπεν	
ἐπίθω	ἐπίθεν	
ἵξην	ἵξαν	
ἐδίδων	ἐδίδον	

Sic ab, ἔθω, ἔξην, ἔβιω, ἔθεν, ἔξαν, ἔβαν.

COM.	ION.	ATTI.	
ἐτετύφθην	ἐτετύφεα	ἐτετύφθη	Iones ειν & ει plusquã perfecti in εα, & εε, dissoluũt. Sed Attici tam εα quàm εε in η contrahunt.
ἐτετύφθης	ἐτετύφεες	ἐτετύφθη	

ATTI.

IMPERATI.

tertia pluralis

τυπτέτωσαν	τυπτόντων	Attici præsens & vtrunque inde fi. imperatiui eadem formãt cũ genit. pluralibus participii eiusdem temporis.
τυφθάτωσαν	τυφθάντων	
τυπέτωσαν	τυπόντων	

OPTATIV.

AEOL.

αιμι	θα	Attici hoc indefinitum primũ AEolicum vsurpãt singulari secũda persona & tertia, atque tertia plurali.
αις	θας	
αι, &c.	θε	

SVBIVNCTI. nullam habet variationem idiomatum.

INFINITIV.

DORI.	AEOL. & ATTI.		
τύπθην	τύπθεν	τυπθῆναι	Dores omnia tẽpora infinitiui eliso ι efferunt per εν. æoles ειν tantũm præsentis & fut. per ων variãt vt etiam Attici.
τύφθην	τύφθεν	τυφθῆναι	
IONICE.			
τυπεῖν	τυπέειν	τυπέειν	Iones ante ων tam indefiniti quàm futuri secundi ε interserunt.
τυπεῖν	τυπέειν	τυπέειν	

ALITER

COM.	DOR. & AT.	ION.
τύπειν	τυπέμεν	τυπέμεν
τετυφέναι	τετυφέμεναι	τετυφέμεν
τυφθῆναι	τυφθήμεναι	τυφθήμεν
χευσοῦν	χευσόμεναι	χευσόμεν
ἱστάναι	ἱστάμεναι	ἱστάμεν
τιθέναι	τιθέμεναι	τιθέμεν
θεῖναι	θέμεναι	θέμεν
διδόναι	διδόμεναι	διδόμεν
δοῦναι	δόμεναι	δόμεν
εἶναι	ἔμεναι & ἐμμεναι	ἔμεν

Ftiã ex infinitiuis cõmunibus in εν, οων, vel ναι exeuntibus, Dores & Attici propria formant infinitiua, syllaba με interiecta ante ν, post quã, αι diphthõgum adiiciunt. Nã si subiunctiua præfixa erit π᾽ν, illa etiã auferetur. Iones autem tantum diphthongo αι, ex Doricis reiecta, infinitiuum formãt in μεν.

AEOL.

γελᾶν	γελᾶς
ὀρθοῦν	ὀρθοῖς

AEoles infinitiuũ communem in ᾶν & οῦν, vertunt in ᾶις, & οῖς.

VERBVM PASSIVVM ET MEDIVM.

COM.	ATTI.	ION.
τύπῃ	τύπῃ	τύπεαι
τύψῃ	τύψει	τύψεαι
Sic pro	βάλῃ	βάλῃ
οἴῃ	οἶῃ	

In verbo passiuo secundæ communes quæ finiunt η, atticè commutantur in ει & Ionice in εαι.

COM.	DOR.	ION.
ἐτύπτ̃	ἐλύπθ̃	ἐλύπτεο
ἐτύπου	ἐλύπευ	ἐλύπεο
ἐτύψω		ἐλύψαο

Sed Communes ſecundæ in ϑ, Doricè in ϵυ, & Ionicè in ϵο formātur. At ſecunda indef. primi medii in ω, diſſoluitur *ιωνι κῶς* in αο.

DOR.

τυπτόμεθα τυπτόμεαθα
ἐλυπτόμεθα ἐλυπτόμεαθα
& ſimiles.

Omnes perſonæ in μεθα, Doricè commutantur in μεαθα.

III. SIN. III. PLVR.

COMMV. IONICA.

ἐαπαρται	ἐαπάρατα
τέτυπται	τετύφατα
λέλεκται	λελέχατα
πέπληξαι	πεπλήθατα
πέφρᾱσαι	πεφράδατα
πεποίηται	πεποιέατα
βῦρυται	βῦρύατα
κέκλῃται	κεκλέατα
κεχρύσωται	κεχρυσόαται
τέθηται	τεθέατα
	δεδάϊατα
βεβλήαι	βεβολήαι
	κεχολώαι

Ex tertiis ſingularibus perfecti in ται, & pluſquamperfecti in ι, Iones formāt ſuas tertias plurales, ſemper interſerendo α ante ται, & ante ι: litera tamē quæ præcedebat ται, ſi tenuis eſt, mutatur in ſuam aſpiratā, ſi σ, in χαρακτηριστικήν inde. ſecūdi paſſiui, ſiue præteriti medii. Quòd ſi vocalis longa ea fuerit, quæ præcedit ται vel ι, contrahetur.

Hæc tamen ante α, ſuas longas retinēt

OPTATIVVS.

III. SIN.	III. PLVR.	
COMM.	POETICA.	
τύπτοιϛ	τυπτοίαϛ	Poetæ à tertia singulari etiam optatiui, tertiã pluralem formant more Ionici indicatiui: sed diphthõgum οι non mutant ante α.
τύψοιϛ	τυψοίαϛ	
τύποιϛ	τυποίαϛ	
τετύποιϛ	τετυποίαϛ	

III. PLVR. IMPER.		
	ATTICA.	
τυπτέσθωσαν	τυπτέσθων	Attici tertiam pluralem imperatiui præsẽtis & vtriusque indefiniti medii faciunt simi lem tertiæ duali.
τυψάσθωσαν	τυψάσθων	
τυπέσθωσαν	τυπέσθων	

Solẽt AEoles etiam dicere πίθημι ἵϛαμι, pro πίθεμι ἵϛαμι.

Præterea Doribus peculiare est non in Barytonis modò, sed etiam in circũflexis verbis, participiis, ac nominibus diphthongum ϑ ex contractione factam, mutare in θυ, vt

COMMVN.		DORICE.
ἀρχέονται.	ἀρχοῦνται	ἀρχεῦνται.
ποιέϑσα	ποιῶσα	ποιθῦσα.
Δημοσθένεος,	Δημοσθένϑς,	Δημοσθένθυς.

Præsentis verò temporis Participia fœminina grauitonorum, mutant doribus ϑ in οι,

COMMVN.	DORICE.
ἰύπτωσσα	ἰύπτοισα
γελάσσα	γελάοισα

Apud eosdē doras barytonorū terminatio ας ης ες contrahitur in ης per η μονόφθογγον, vt,

γελᾶς,	γελῆς.
ἐγέλασες,	ἐγέλης.
ὁρᾶς,	ὁρῆς.
ὤρασες,	ὤρης.
γελᾶν,	γελῶ.
πεινᾶν,	πεινῶ, esurire.

Id imitati sunt in nonnullis Attici, dicunt enim,

	ATTICE,
πεινᾶς,	πεινῆς.
διψᾶς,	διψῆς.
ζᾶς,	ζῆς.
ζᾶν,	ζῶ.

Ionum autem proprium est nihil contrahere (qua vna re præcipuè ab atticis differūt) sed vbique dictionibus integris vtuntur, vt

IONICE,	ATTICE,
ἐσαένας	ἐσᾶνας
ἰέασι	ἰᾶσι, mittunt.
ἰέασι	ἴασι, eunt.

ἰᾶσι, mittunt, & ἴασι, eunt, vt significatione, sic ratione compositionis differunt. Nam ἰᾶσι componitur cum ἀν & προ, vt ἀνιᾶσι, προϊᾶσι, immittunt, procedunt, quibuscum non iungitur ἴασι, quod proprio modo cōponetur cum εἰς & προς, vt εἰσίασι, προσίασι, ingrediuntur, progrediuntur: quanquam in voce passiua ab ἴεμαι dicimus προσίεμαι, & προσιέμενος, προσήκατο & προσιέμενος. Vtrunque tamen verbum componitur cum his sex præpositionibus συν, μετ, ἀνα, κατ, παρα, ἀφ, vt

συνιᾶσι intelligunt, συνίασι concurrunt.
μεθιᾶσι prætermittūt, μετίασι percurrunt.
ἀνιᾶσι remittunt, ἀνίασι ascendunt.
καθιᾶσι demittunt, κατίασι descendunt.
παρειᾶσι dimittunt, παρείασι accedunt.
διϊᾶσι transmittunt, διίασι discurrunt, narrant.

Sed cum ἀπὸ neutrum componitur.

N.i.

COM.	ATT.	
δυνάμην		Attici solent ε augmentum syllabicum in η conuertere.
ἐδυνάμην	ἠδυνάμην	
ὁράω		
ὥρακον	ἑώρακον	
ὦρακα	ἑώρακα	Tam perfectis quàm imperfectis ab ω incipientibus præponitur ε ἀτπικῶς.
ὀνίνημι		
ὠνούμην	ἐωνούμην	
ὠνημαι	ἐώνημαι	

Sic ἔοικα

POET.		
εἶπα	ἔφπα	Poetæ Atticos imitando neque perfect. tantùm aut imperfect. sed vtrunque etiam indefinit. à vocali vel diphthongo cœptũ, ε præfixo augent.
ἧκα	ἔηκα	
ὠσάμην	ἐωσάμην	

ION. & POE.		
ἔτυπτε	ἤυπτε	Iones & poetæ ab omnibus præteritis auferunt augmentum.
ἤκουσε	ἄκουσε	
δεδίδαγμαι	δίδαγμαι	
ἐδιδαξάμην	ἐδαξάμην	

ἐκαθόμην	κεκαθόμην	Sed indefinitis non solùm ε augmentũ syllabicum, verum primam etiam thematis consonantem, facta reduplicatione præponunt.
ἐκάθουν	κεκάθουν	
ἐκλαθόμην	ἐκλελαθόμην	
ἐκλαθέσθαι	ἐκλελαθέσθαι	

λαβέσθαι	λελαβέσθαι
COM.	ION.&POET.
δῶ	δίδῶ
πλῶ	πίπλῶ
κλήσω	κικλήσκω
θῶ	τίθῶ
χεῶ	κιχεῶ
χώσω	κεχώσω
κλῶ	κέκλῶ
θλῆμι	τέθλημι

Iones præterea etiam præsens verbi per reduplicationem primæ thematis consonantis & liræ i more cõmuni, aut etiam vocalis ε, proprio quodã suo modo efferũt

ATTI.

ἐρίζω, litigo.

ἤρικα	ἐρήρικα
ἤρισμαι	ἐρήρισμαι

ἀγείρω, cumulo.

ἤγερκα	ἀγήγερκα
ἤγερμαι	ἀγήγερμαι

Attici præterito thematum incipientium ab ε, α, & ο, præponunt duas primas literas præsentis.

ὄλλω, perdo.

ὤλλα	ὄλωλα

ἀγνύω, frango.

ἤλικα	ἀγήλεκα

ἐρωτῶ, interrogo.

ἠρώτηκα	ἐρηρώτηκα

Tertia syll. præt. Attici superantis numerũ triũ syllabarũ semper est cõtrahenda. Quare η præteriti communis mutatur in ε, & ω in ο.

ἀλείφω vngo.

ἤλιφα ἀλήλιφα } Ex ι & λ ε perit, vt tertia syllaba Attica sit breuis.

ἐλούθω

ἤλουθα ἐλήλουθα }

ἑτοιμάζω paro.

ἡτοίμακα ἑτητόμακα } Ex οι & ου perit subiunctiua vocalis in præterito Attico.

ἀκούω

ἤκουα ἀκήκοα }

At ἐρείδω firmo.

ἤρικα ἐρήρικα } Hoc fit, vt differat à præterito ἐρήεικα verbi ἐρείδω.

ἤρισμαι ἐρήρισμαι

ἤρισα ἐρήρισα }

ἔδω

ἦκα ἔδηκα, vnde ἐδήδοκα & ἐδήδομαι.

ἄγω

ἦχα ἀγήοχα interserendo ο.

πέμπω mitto.

πέπεμφα πέπομφα } Verbum dissyllabum in præterito Attico primæ & secundæ coiugationis ε in ο mutat.

βρέχω pluo.

βέβρεχα βέβροχα }

ἀγήγερκα	ἠγηγέρκειν	Atticum pluſquãperfectũ Attici perfecti initiũ temporaliter auget.
ὀρώρυχα	ὠρωρύχειν	
ἀκήκοα	ἠκηκόειν	

Tamen ab ἐλαύνω

ἐλήλυκα	ἐληλύκειν	Hæc tamen pluſquãperfecta nõ aliud habent initium quàm ſua perfecta.
ἐλήλυθα	ἐληλύθειν	

ἔολπα, ſuſpicatus ſum.	ἐώλπειν	Hæc tria in medio augmentum habent non in principio.
ἔοργα	ἐώργειν	
ἔοικα	ἐῴκειν	

νομίζω		Attici futurum commune in σω quartæ coniugationis vertũt in ῶ circũflexum, & σομαι in οῦμαι.
νομίσω	νομῶ	
βαδίζομαι		
βαδίσομαι	βαδῶμαι	
ἀγανίζομαι		
ἀγανίσομαι	ἀγανιῶμαι	

μιαίνω, cõtamino.		Perfectũ paſſiuũ verborũ in νω Attici formant in σμαι.
μεμίαγκα	μεμίασμαι	
μολύνω, fœdo.		
μεμόλυγκα	μεμόλυσμαι.	

Sed à verbo μένω quaſi à μνέω, maneo, formatur μεμόνηκα & μεμόνημαι.

COM. ATTI.

τρέφω, verto.
ἔτρεφα, ἔτραμμαι.

In quibus ε sequitur consonantē, ε perfecti actiui mutatur in α in passiuo-

Sed βρέχω, βέβρεχα, βέβρεγμαι facit.

		DOR.	
ποιῶμι,	ποιοίω,	ποιώω.	Attici cum A Eolibus mutat μι præsentis optatiui circunflexorum in
βοῶμι,	βοοίω,	βοώω.	
ζευσοῖμι,	ζευζοίω,	ζευσώω.	

νν, & inflectunt vt ιω, ης, η, &c. Dores verò in ώω, ώης, ώη, &c.

φάλλω,
φαλῶ, φάλξω.
σπείρω,
σπερῶ, σπέρξω.

Attici futura quintæ coniugationis terminant in σω grauitonum.

ἰυστω, ἰυστέω.
τύφω, τυφέω.

Ebarytonis solent Attici formare circunflexa.

ὀρύσσω, ὀρύττω.
θάλασσα, θάλαττα.
τήμερον, τήμερον.

Familiare est Atticis geminum σσ mutare in geminum ττ, vt simplex σ in simplex τ.

DOR.

συρίζω. συρίσδω.

Dores solēt verbum in ζω efferre per σδω.

INFLEXIO TRIVM PRONOMINVM. PRIMITIVORVM, καὶ δεκτικῶν.

	COM.	ION.	DOR.	AEOL.	ATT. POET.
N.	ἐγώ.	ἐγών.	ἐγών.	ἔγωγε.	
G.	ἐμοῦ, & μοῦ.	ἐμέο. ἐμεῖο.	ἐμεῦ. μεῦ.	ἐμέθεν. μέθεν.	
D.	ἐμοί, μοί.		ἐμίν.	ἔμοιγε.	
A.	ἐμέ, μέ.				
N. A.	νῶϊ, νώ.			ἄμμε.	
G. D.	νῶϊν, νῷν.				
N.	ἡμεῖς.	ἧμέες.	ἄμες.	ἄμμες.	
G.	ἡμῶν.	ἡμέων. & ἡμείων.	ἀμῶν.	ἀμμέων.	
D.	ἡμῖν.		ἀμῖν.	ἄμμιν.	ἦμιν. ἧμίν.
A.	ἡμᾶς.	ἧμέας.	ἀμᾶς.	ἄμμας.	

PRONOMEN II. PERSONAE.

N.	σύ.		τύ, vel τιῦνη,		
G.	σοῦ.	σέο. σεῖο.	σεῦ, τεῦ	σέοθεν. σέθεν.	
D.	σοί.		τοί.		τίν τεῖν.
A.	σέ.		τέ.		

COMM.	ION.	DOR.	AEOL.	ATT.	POE.
N. A. σφώ, σφώ.			ὔμμε.		
G. D. σφῶιν, σφῶν.					
N. ὑμεῖς.	ὑμέες.	ὔμες.	ὔμμες.		
G. ὑμῶν.	ὑμέων. ὑμείων.		ὑμμέων.		
D. ὑμῖν.		ὔμιν.	ὔμμιν.		ὑμίν.
A. ὑμᾶς.	ὑμέας.		ὔμμας.		

PRONOMEN III. PERSONAE.

G. οὗ.	ἕο. οὗ.		ἕοθεν.	
	εἷο.		ἕθεν.	
D. οἷ.				ἕοι.
A. ἑ.		μίν, νίν.		ἕε, ἕθεν.
N. A. σφόε, σφέ.				
G. D. σφοῖιν, σφίν.				
N. σφῆς.	σφέες.			
G. σφῶν.	σφέων. σφείων.			
D. σφῖν.	σφί. σφίσι.			
A. σφᾶς.	σφέας.			

Ab οὗτος obliqui accipiunt τ vbique, sed Attici eius obliq. addunt ι, vt τουτοῦ pro τοῦτου, & τουτῷ pro τοῦτο. AEoles auferũt ε, à pronomine ἐκεῖνος, deinde Dores pro κεῖνος τῆνος dicunt.

Quæ verba in εἰω flectuntur vltra imperfectum? κλείω: nam habet fut. κλείσω. & à futuro formata.

Ex verbis in ἀθω, ἐθω, vel ὐθω, quot reperiũtur habere præter imperfectum alia etiam tempora? Vnicum ἄχθομαι, cuius fut. α. ἀχθέσομαι, & prius indefinit. ἠχθέσθην, sumpta ab ἀχθέομαι inusitato.

Quæ finita in ω duabus præcedẽtibus cõsonis, quarũ altera est liquida, habent etiam fut. α. cum indefinito? δάκνω, & πάσσω: nã illud δήξω habet, & ἔδακον: hoc πάσω, & ἔπασα.

Quæ sunt verba alia, quæ non flecti vltra imperfectum diximus? Finita in άνω.

Quomodo hoc intelligendũ est? verba in άνω, ex se nulla formare tẽpora, sed accipere quasi à verbis in έω, vt,

αὐξάνω,	αὐξήσω,		αὐξέω.
ἁμαρτάνω, ἥμαρτον,	ἁμαρτήσω,	quasi ab	ἁμαρτέω.
ἀχθάνομαι,	ἀχθήσομαι,		ἀχθέομαι.
ἀπεχθάνομαι,	ἀπεχθήσομαι,		ἀπεχθέομαι.

βλαστάνω, βλαστήσω, à βλαστέω.
καταδαρθάνω, καταδαρθήσομαι, à καταδαρθέσμαι

Quot sunt verba in αίω quæ non formãt omnia sua tẽpora à verbis fictitiis in έω? Septẽ λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, μανθάνω, πυνθάνομαι, τυγχάνω, & φθάνω.

Præs. INDEF.	FVTVR.	PERFECT.
Λαγχάνω, ἔλαχον,	κληρώσομαι	λέλογχα
à κληρόω: & Atticè à λήχω inusitato, εἴληχα.		
Λαμβάνω, ἔλαβον,	λήψομαι,	λέληφα &
à λήβω obsoleto.		ATT. εἴληφα.
Λανθάνω, ἔλαθον,	λήσομαι,	λέληθα, &
à λήθω, & ἐλαθόμην.		λέλησμαι.
Μανθάνω, ἔμαθον,	μαθήσομαι,	μεμάθηκα.
à μαθέω obsoleto.		
Πυνθάνομαι, ἐπυθόμην,	πεύσομαι,	πέπυσμαι.
Τυγχάνω, ἔτυχον	τεύξομαι,	τετύχηκα
à τεύχω, oratoribus non vsitato, & à τυχέω.		
Φθάνω, ἔφθην,	φθάσω,	ἔφθακα.

ἔφθασα, ὁ φθάς, άντος, à φθῆμι,

Verba in σκω quæ Præsentis initium gemi nant per ι, quomodo formãt futurum? Qua si à verbis in ὁω, prima tamen Præsentis sylla ba prius reiecta: vt, βιβρώσκω, βρώξω, ἁπτόσκω, ἅψω.

Reliqua in σκω finita, tẽpora sua formãt, perinde atque si desinerent in ω purum: vt,

γηράσκω, γηράσομαι, γηράω.
ἱλάσκομαι, fut. ἱλάσομαι, quasi à ἱλάω,

Quot sũt verba in σκω, quæ nõ format sua tẽpora perinde ac si finirentur ω puro? Octo

Præs.	Ind. β.	Fut. α.	Perf.
ἁλίσκομαι,	ἅλων, ἐάλων,	ἁλώσομαι,	
γινώσκω,	ἔγνων,	γνώσομαι,	ἔγνωκα.
διδάσκω.	ἐδίδαξα.	διδάξω,	
διδράσκω,	δράδρα,	δραδράξω,	
εὑρίσκω,	εὗρον.	εὑρήσω,	εὕρηκα, καὶ
	εὑρέθην.		εὕρημαι.
θνήσκω,	ἔθανον,	θανοῦμαι,	τέθνηα. τέθνη-
χάσκω.	ἔχανον,	χανοῦμαι,	κέχηνα. (κα,
Sic τρέσκω,		τρήσω.	

Præsens.	Indef. β.	Præt. mediũ.
Αγαμαι.		Α.
Αγω.	ἤγαγον, & ἤγαγον.	
Αγνυμι.		ἔαγα.
Αιρεῦμαι.	εἱλόμην.	
Αλεξέω.		
Αζω.		
Αγορεύω.		
Αδω.		
Αμφιέννυμι.		
Ανοίγω.		
Απολέω, καὶ ἀπωλλύω.		ἀπῶλα, καὶ ἀπόλωλα.
Απίζω.		
Αχέω.		
Βάλλω.	ἔβαλον	Β
Βέλομαι, βέλϝ.		
		Γ
Γαμέω.		
Γείνομαι		
Γηθέω, καὶ γήθω.		γέγηθα.
Γηγορέω.		ἐγρήγορα.

ANOMALIS.

Fut. α.	Indef. α.	Præterit.
ἀγάσομαι.	ἠγάσθην,	ἠγασάμην.
ἄξω.		ἦχα, ἀγήοχα.
ἄξω.	ἔαξα.	
ἀρήσομαι.	ἠρέσθην.	ἤρημαι.
ἀλεξήσω.		
	ἄσθω, ἀάσθω.	
ἀγορεύσω.	ἠγόρευσα.	εἴρηκα.
ἄσω,	ἧσα.	
ἀμφιέσω.	ἠμφίεσμαι.	
ἀνοίξω.	ἀνέῳξα. ἀνεῴχθην.	ἀνέωγμαι.
ἀπολέσω.	ἀπολόμην.	ἀπώλεκα, καὶ ἀπολώλεκα.
ἀπίξω		
		ἵκαχεν.
βαλῶ.	Β	βέβληκα
βληθήσομαι.	ἐβλήθην.	βεβλημαι.
	Γ	
γαμήσω.	ἔγημα.	
γενῦμαι.	ἐγεινάμην.	
γήσω, καὶ γαμήσω.		
γηγορήσω.		

Præsens.	Indef. β.	Præt. medium.
Γίνομαι, ἐ χίγνομαι.	ἐγενόμην	γέγονα.
		Δ
Δαΐζω, δαΐω. καὶ δάϊω.	ἐδάϊον.	δέδηα.
Δείδω.		δέδια.
Δέομαι.		
Δέχομαι.		
Δοκέω, ῶ		
Δώω, δῦμι.	ἔδυν.	
Δεδίττομαι.	ἐδίδιξα.	
Δφκνύω, χὴ δείκνυμι.		
		Ε
Εάω, ῶ.		
Εἴδω.	ἴδον, χὴ εἶδον.	οἶδα, ἤδη.
Ερχομαι, καὶ ἐλεύθω.	ἦλυθον, καὶ ἦλθον.	ἐλήλυθα, χὴ ἐλήλυθα.
Εσθίω.	ἤσθιον.	
Εζω.		
Εμπίμπλημι.		
Ελπω.		ἔολπα. καὶ ἦλπα.
Ερω ἀλέξησον, εἶρω		

Fut. α.	Indefinit. α.	Perfectum.
γενήσομαι.	ἐγενησάμην.	γεγένημαι.
	Δ	
δαΐξω δαΐσω,		
& δαήσω.		
δείσω.		δέδηκα, δέδοικα.
δεήσομαι.	ἐδεήθην.	δεδέημαι.
δέξομαι.	ἐδεξάμην.	δέδεγμαι.
δόξω.	ἔδοξα.	δεδόκηκα.
δύσω.		
δεδίξομαι.		
δείξω.	ἔδηξα.	
	E	
ἐάσω.	εἴασα.	
εἴσω εἴσομαι, vel		
ἴσομαι, & εἰδήσω.		
ἐλεύσομαι.		
ἐρήσομαι.		
ἔσω.	εἶσα.	
ἐμπρήσω.		
ἐρῶ.		εἴρηκα.

Præsens	Indef. β.	Præt medium.
Ἐῤῥω.		
Ἐχω.	ἔσχον, καὶ ἐσχόμην.	
	Z	
Ἑδω		ἐδηδα.
Ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι.		
Ζωννύω, καὶ ζώννυμι.		
	H	
Ἡμύω.		
	Θ	
Θάπτω.	ἔθαφον.	
Θέλω.		
	I	
Ἰαλλω.	ἔσσυμαι.	
	K	
Καίω.	ἐκηα.	
Κλάω.		
Κλάγγω.		
Κρύπτω, κρύπτομαι, ἐκρύβην.		
ἢ κρύβομαι.		
Καλέω.		

Futur.α.	Indef.α.	Præterit.
ἐῤῥώσω.		
ἥξω, καὶ ἡξήσω.	ἐλήλυθα.	ἔληκα.
ἕδομαι, pro		ἐδήδοκα.
ἐδοῦμαι.	Z	
ζεύξω.		
ζώσω.		
	H	
ἡμύσω.		
	Θ	
θάψω.	ἔθαψα.	
θελήσω.	ἐθέλησα.	
	I	
ἰήσομαι.	ἰπτάμην. μεσ.	
	K	
κεύσω.		
κλαύσω, καὶ κλαιήσω.		
κλάγξω.	ἔκλαγξα.	κέκλαγκα.
κρύψομαι.		
	Λ	
καλέσω.		κέκληκα ἀπὸ τοῦ κεκάλεκα.

Præsens.	Indef. β.	Præt. medium.
Μαίνομαι.	ἐμάνην.	μέμηνα. M
Μάχομαι.		
Μείρω.		μέμορα, ἔμμορα
Μέλομαι, μέλω.		μέμηλα.
Μέλλω.	ἔμελε.	
Μνάομαι, καὶ μεμνημαι.		
Μιγνύω, καὶ μίγνυμι.	ἐμίγην.	
Μορμύω.		

O

Οἴχομαι.	ᾠχόμην.	
Οζω.		ὦδα, καὶ ὄδωδα.
Οἴομαι, οἶμαι.		
Οφείλω, ὄφλω.	ὤφελον.	
Οτω̃λομαι.		
Ορω.		

Π

Πετάννυμι.		
Πέττω, πέσσω, & πέπτω.		

Futurum,	Indef. α.	Præteritum.
μανοῦμαι.		
μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι.	ἐμαχεσάμην.	
		εἴμαρμαι.
μελήσω.		
μνήσω.		
μνησθήσομαι.	ἐμνήσθην.	
μίξω.		
μόρξω.		

O

οἰχήσομαι.		
οἰήσομαι.	ὠήθην.	
ὀφλήσω, ὀφλήσω.	ὤφλησα.	ὤφληκα.
ὄψομαι.	ὤφθην.	
ὄρσω.	ὦρσα.	

Π

πετάσω.		πεπέτακα, καὶ πέπτακα, ἐς πεπτάμαι.
πέψω		

Præsens.	Indef. β.	Præt. med
Πηγνύω, & πήγνυμι.	ἐπάγην.	
Πίνω.	ἔπιον.	
Πίπτω.	ἔπεσον.	
	Σ	
Σβεννύω.	ἔσβην.	
Σεύομαι.		
Σήπομαι.	ἐσάπην.	
Στένω, & στενάζω.		
Στορεννύω, & στορέννυμι.		
Στρωννύω.		
Συμβαίνω.	συνέβην.	
Σχέω.	ἔσχον.	
	Τ	
Τίκτω.	ἔτεκον.	τέτοκα.
Τίνω, καὶ τίω.		
Τρέχω.	ἔδραμον.	
Τρέφω.	ἐτράφην.	τέθραφα.
Τρώγω.	ἔφαγον.	
	Ω	
Ωθέω.		
Ωνέομαι.		

Fut. α.	Indef. α.	Præteritum.
πήξω.		πέπηγα.
πώσω.		πέπωκα, καὶ πέπωμαι.
πεσοῦμαι.		πέπωλωκα.

Σ

σβέσω, καὶ σβήσομαι.		
	ἔσπευα, καὶ ἐσπούδακα.	
σήψομαι.		
σκεδάσω.		
σκορέσω.	ἐσκόρεσα.	
στρώσω.	ἔστρωσα.	
συμβήσομαι.		συμβέβηκα.
σχήσω.		

Τ

τέξω.		
τίσω.		
θρέξω, καὶ δραμοῦμαι.		δεδράμηκα.
θρέψω.	ἔθρεψα.	τέτραμμαι.
φαγοῦμαι.		

Ω

ὤσω, ὠθήσω.	ἔωσα.	ἔωσμαι.
ὠνήσομαι.		ὤνημαι καὶ ἐώνημαι.

Duplex verbũ Impersonale habent Græ-
liud passiuæ, vt εἴρηται. Fiunt autem vtriusꝰ-
tur sine nominatiuo tertia persona singula
lis, vt δοκῶ σοι, videor tibi, δοκεῖ σοι οὕτως, sic
τως λέγεται, sic fertur.

IMPERSONALIVM

Præsens,	Imperfectum,	Futurum,
δύνηκει.		
δεῖ.	ἔδει.	δεήσει.
χρή.	ἐχρῆν, χρῆν.	
τρέπει.	ἔτρεπε.	
μέλει.		μελήσει.
συμβαίνει.	συνέβη.	συμβήσεται.
ἔξεστι.	ἐξῆν.	ἔξεσται.

Sed eius simplex tantùm habet ἔστι, vt reli-
Sic sunt impersonalia συμφέρει, δοκεῖ, δοκεῖ,

Passiua hæc
ὐνδέχεται, ἐπέρχεται, ἐπῆλθε, λείπεται, δύναται,
σται, εἵμαρται, & πέπρωται, in fatis est: illud à
à verbo πρατόω, definio. Cætera assiduaGræ

IMPERSONALIBVS.

ci vt Latini: aliud actiuæ vocis, vt χρέσκ: aque formæ impersonalia, quoties vsurparis thematis extãtis, aut vox ei personæ simi tibi videtur, ταῦτα λέγεται, hæc dicuntur. οὕ-

TABVLA,

Indef.	Perfect.	Infinit.
	ἀνῆκε.	ἀνήκειν
ἐδέησε.		δεῖν.
		χρῆναι, & ὃ χρεὼν
		ὠφέλειν. (indecl.
ἐμέλησε.		μέλλν.
		συμβαίνν.
		ἔξῆναι.

qua eius cõpositа, ἔπεσι, πάρεσι, μέτεσι, ἔνεσι. ἀφαφέρκ, χρέσκ.

& similia.

λέγεται, λέλεκται, εἴρηται, εἰρήσεται, εἴρηται, ἤκουμεεἰζω, hoc per syncopen, pro πεπεφάτωται, corum lectio suppeditabit.

MOD. INDICAT. IMPER. OP-

Εἰμι, εἶς, εἶσι. ἴσθι, ἴτω. εἶναι,
ἴτον, ἴτον. ἴτον, ἴτων.
ἴμεν, ἴτε, ἴσι, & ἴτε, ἴτωσαν. εἶναι μεν,
Att. ἴασι.

Imperfectum,

εἶν, εἶς, εἶ.
ἴτον, ἴτην.
ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Indefinitum,

ἴον, ἴες, ἴε. ἴε, ἰέτω. ἴοιμι,
ἴετον, ἰέτην. ἴετον, ἰέτων.
ἴομεν, ἴετε ἴον. ἴετε, ἰέτωσαν.

Perfectum inusit.

εἶκα, εἶκας, εἶκε.

Plusquamperfect.

εἴκειν, εἴκεις, εἴκει.
εἴκειτον, εἰκείτην.
εἴκειμεν, εἴκειτε, εἴκεισαν.

Perfect. medium, & ι in η mutata,

εἶα, εἶας, εἶε. ἦα, ἦας, ἦε, &c.
εἴατον, εἰάτην. & dissoluendo η,
εἴαμεν, εἴατε, εἴασι. ἤια, ἤιας, ἤιε, &c.

ὃ πορεύομαι.

TAT.	SVBIVN.		INFIN.	PART.
εἴης, εἴη.	ὦ,	ἦς, ἦ,	ἰέναι.	
εἴητον, εἰήτην.		ἦτον, ἦτον.	ἴεσθαι,	
εἴητε, εἴησαν.	ὦμεν,	ἦτε, ὦσι.	ἴεμεν,	
			& εἶναι.	

ἴοις, ἴοι. ἴωμεν. ἰών, ἰόντος.
ἰοῦσα, ἰούσης.

Reliqua deſiderantur. ἰόν, ἰόντος.

Fut. α. & indef. α. non ſunt in vſu.

Pluſquamperf. med.

ἤειν, ἤεις, ἤει.
ἤειτον, ἤείτην.
ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν,
& ἤεσαν.

MOD. INDIC. IMPER. OPTAT.

Præ-

ἵημι, ἵης, ἵησι. ἵεμι, ἵετον. ἱείτω, ἱείης,
ἵεσον, ἱέσθον. ἵέσθω. ἱείησθον,
ἵεμεν, ἵετε, ἱᾶσιν, ἵεντε, ἱέντων. ἱείημεν, ἱείητε,
& Ion. ἱέασι, & Att. ἱᾶσι.

Imperfectum,

ἵην, ἵεις, ἵει.
ἵετον, ἱέτην.
ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.

Indefinitum

ἧκα, ἧκας, ἧκε. ἕς, ἕτω. εἷκα, εἷς,
ἕτον, ἕτην. ἕτον, ἕτων. εἷτον,
ἕμεν, ἕτε, ἕσαν. ἕντε, ἕντων. εἷμεν, εἷτε,

Futurum

ἥσω, ἥσεις, &c. ἥσοιμι, ἥσοις, &c.

Indefinitum II.

ἧκα, ἧκας, &c. Reliqua non sunt in vsu.

Perfe-

εἷκα, εἷκας, &c. εἷκε, εἱκέτω. εἱκοίμι, εἱκοῖς, &c.

Plusquam-

εἱκειν, εἱκεις, εἱκει. εἱκειτον, εἱκείτην,

ἵημι, τὸ πέμπω, hoc est, mitto.

SVBIVN. INF. PART.

sens.

ἱείη. ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ ἱεῖς, ἱέντος.
ἱήτω. ἱῆτον, ἱῆτον. ἱέναι. ἱᾶσα, ἱείσης.
ἱείημεν. ἱῶμεν. ἱῆτε, ἱῶσι. ἱέν, ἱέντος.
& ἱείεν.

secundum,

εἵη. ὦ, ἧς, ἧ. εἷς, ἕντος.
εἰήτω. ἧτον, ἧτον. εἶναι. εἶσα, εἴσης.
εἵημεν. ὦμεν, ἦτε, ὦσι. ἕν, ἕντος.

primum,

ἧσμεν. ἧσαν, ἧσαντος

ctum,

εἶχα, εἶχης, εἶχη. εἰχέναι. εἰχώς, εἰχότος.

perfectum,

εἴχειμεν, εἴχειτε, εἴχεισαν.

MOD.	IND.	IMPER.	OPTAT.
			Præ-
ἵεμαι,	ἵεσαι.	ἵεσο,	ἱέσθω.	ἱείμην,
ἱέμεθον,	ἵεσθον.	ἵεσθον,	ἱέσθων.	ἱείμεθον,
ἱέμεθα,	ἵεσθε.	ἵεσθε,	ἱέσθωσθμ.	ἱείμεθα,
				Imperfectum,
ἱέμην,	ἵεσο.			
ἱέμεθον,	ἵεσθον.			
ἱέμεθα,	ἵεσθε, &c.			
				Indefinitum
ἑμὴν,	ἕσο, ἕο, &.	οὗ,	ἕσθω.	εἵμην,
ἕμεθον,	ἕσθον.	ἕσθον,	ἕσθων.	εἵμεθον,
ἕμεθα, &c.		ἕσθε,	ἕσθωσθμ.	εἵμεθα,
				Futurum
ἥσομαι,	ἥσῃ.			ἡσοίμην,
ἥσόμεθον,	ἥσεσθον.			ἡσοίμεθον,
ἥσομεθα, &c.				ἡσοίμεθα,
				Indefinitum
ἡκάμην,	ἧκω.	ἧκαι,	ἡκάσθω.	ἡκαίμην,
ἡκάμεθον,	ἥκασθον.	ἥκασθον,	ἡκάσθων.	ἡκαίμεθον.
ἡκάμεθα, &c.		ἥκασθε,	ἡκάσθωσθμ.	ἡκαίμεθα,

VERBI ἵημι.

	SVBIVNCT.	INFIN.	PARTIC.
sens,			
ἵε͂ο.	ἱῶμαι, ἵῃ,		ἱέμενος.
ἵεσθον.	ἱώμεθον, ἵησθον,	ἵεσθαι.	ἱεμένη.
&c.	ἱώμεθα, ἵεσθε,		ἱέμενον.
secundum,			
εἷο.	ὧμαι, ἧ,		ἕμενος.
εἷσθον.	ὥμεθον, ἧσθον,	ἕσθαι.	ἑμένη.
&c.	ὥμεθα, ἧσθε,		ἕμενον.
primum,			
ἧκτο.			ἧσόμενος.
ἧκτσθον.		ἧκτσθαι.	ἧκτμένη.
&c.			ἧσόμενον.
primum,			
ἧκτο.	ἧκαμαι, ἧκαι,		ἧκάμενος.
ἧκασθον.	ἧκάμεθον, ἧκασθον,	ἧκασθαι.	ἧκαμένη.
&c.	ἧκάμεθα, ἧκασθε,		ἧκάμενον.

MOD. INDIC. IMPER. OPTAT.

Præ-

εἶμαι, εἶσαι. εἶσο, εἰάσθω. εἴμην,
εἴμεθον, εἶαθον. εἶαθον, εἰάσθων. εἴμεθον,
εἴμεθα, &c. εἶασθε, εἰάσθωσαν. εἴμεθα,

Pluſquamperfectum,

εἵμην, εἶσο, εἶτο.
εἵμεθον, εἶαθον, εἰάσθην.
εἵμεθα, εἶασθε, εἶντο.

Paulopoſt-

εἴσομαι, εἴσῃ. εἰσοίμην,
εἰσόμεθον, εἴσεσθον. εἰσοίμεθον,
εἰσόμεθα, &c. εἰσοίμεθα,

Indefinit. α.

ἑάσθην, ἑάσθης, ἑάσθη.
vel εἰάσθην ἑάσθητον, ἑάσθητην.
ἑάσθημεν, ἑάσθητε, ἑάσθησαν.

Optatiuus ἑασθείην non eſt in vſu ſed compoſitum ἀφεθείην reperitur vt fut. α. ἀφεθησοίμην

τῦ ἵημι, τῦ πέμπω.

SVBIVNCT.	INF.	PART.
teritum,		
εἶο. εἰσμεν, εἶεν, εἶεν.		εἰμένος.
εἶσθον, εἰσμεθον, εἶεσθον, εἶεσθον.	εἶναι.	εἰμένη.
&c. εἰσμεθα, εἶεσθε, εἶενται.		εἰμένον.
	ab infinitiuo εἶναι fit ἀφεῖ- ναι καθεῖναι.	hinc παρειμένος καθειμένος
futurum.		
εἴσσιο.		εἰσόμενος.
εἴσσιεσθον.	εἴσεσθαι.	εἰσομένη.
&c.		εἰσόμενον.

ἐῶ indef. subiunct. vnde composita παρεῶ, ἀφεῶ.

ἐκεὶς inusitatum vnde ἀφεὶς.

I'ημι pro eo ſpiritu tenui.

Præſens. { Indicat. ἵημι, ἵης, ἵησι.
Infinit. ἱέναι, vnde ἀπιέναι, abire, καπιέναι, προσιέναι, accedere, & ſimilia.

Quot ſunt verba in μαι finita, quæ tãtùm habent præſens & imperfectũ vſitata? Quatuor, ἵεμαι, medium actiui ἵημι tenuis: ἵεμαι aſpiratum, pro concupiſco, cum compoſito ἐφίεμαι: ἧμαι cum cõpoſito κάθημαι, pro ſedeo: & κεῖμαι, pro iaceo, quod cum compoſitis ἀνάκειμαι, ὑπόκειμαι, διάκειμαι, habet etiã futurum κείσομαι: nam κάθημαι habet etiam imperatiuum κάθου, vel κάθησο, καθήσθω, &c. vt ſimplex ἧσο, ἥσθω, &c.

Quare dicendum eſt κάθημαι, ἀνάκειμαι, tertia à fine acuta, quum dictum ſit, ſimplicium diſſyllaborum, quæ penultimam circunflectant, compoſita accentum retinere, vt εἶδον, κατεῖδον; Quia hyperdiſſyllaba in μι, accentum habent in tertia à fine.

Εἴδω habet futurũ εἴσω, ex quo fit ἰσάω, vnde ἴσημι scio, quod tãtùm habet Præsens & Imperfectum tũ Indicatiui, tũ Imperat. modi, tum Participii ad hũc modum.

Indicatiuus.

	ἴσημι,	ἴσης,	ἴσησι.
Præsens.		ἴσταον,	ἴσταον.
	ἴσαμεν,	ἴστατε,	ἴασι.
Et	ἴσμεν,	ἴστε,	
	& ἴδμεν, Doricé.		
Imperf.	ἴσην,	ἴσης, &c.	

Imperat.

ἴστηι, ἰστάτω.

ἴσταον, &c.

Et per Syncopen,

ἴστι, ἴστω,

ἴστον, &c.

Particip. ἴστας, ἴστασα, ἴστὰν.

Mediũ ἴσταμαι fit vsitatum in cõpositione iunctũ cũ ὀπὶ, interposito τ, ὀπίσταμαι, ἐπιστάμην & ἠπιστάμην, ὀπιστήσομαι, vnde ὀπίστασις & ὁ ὀπιστάμενος.

P.i.

Præsens.

φημὶ, φῄς, φησί. φα῀μ. φαῖμεν. φα῀ς.
φατὸν, φατόν.
φαμὲν, φατὲ, φασί.

Imperfectum.

ἔφην, ἔφης, ἔφη.
ἔφαμεν, ἐφάτην.
ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Aut per aphæresin, vel simplicem,

φὴν, φῆς, φῆ, &c.

Vel geminam,

ἦν, ἦς, ἦ, &c.

Indefinitum. 6.

ἔφην, ἔφης ἔφη.
ἔφημεν, ἐφήτην.
ἔφημεν, &c. per η.

Futurum. 1.

φήσω, φήσεις, &c. φήσειμι

Indef. 1.

ἔφησα, ἔφησας, &c. φήσαιμι

Indef. 1. Medium.

ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο.

Infinit. φάναι. Partic. φάς, φάσα, φάν.

DE SYNTAXI SIVE consecutione vocum.

QVONIAM Syntaxeos præcepta tradita esse constat, vt his adiuti, facilius vsum loquendi bonis authoribus communem obseruemus, obseruatúmque liberè imitemur: hîc paucis ea quorum cognitio est pueris maximè necessaria, visum est annotare.

SVBSTANTIVA eandem rem significãtia eodem ponuntur casu, sed præpositiuo articulo ferè interiecto, ἰησοῦς ὁ χριστός. Sed quum appellatiuo suũ subiicitur proprium, id etiam ponitur in genitiuo, vt πόλις ἀθηνῶν Athenæ: sic βίη πριάμου Priamus. Aliquando pro genitiuo, præpositio cum suo casu ponitur, vt ἀτυχία περὶ τὸν βίον, pro, ἀτυχία τοῦ βίου vitæ incommoda.

SVBSTANTIVVM substantiuo rem diuersam significãti subiicitur in genitiuo: vt, ἀετὸς γῆρας. Τὸ ξενοκρέους τυρίον.

GENITIVVS post Nomen propriè si

gnificat possessionem, vt πάντα φίλων κοινά.

SVBSTANTIVO, vt Adiectiuo, postponitur vel genitiuus vel accusatiu⁹ laudis aut vituperationis, ἀνὴρ μεγάλης βουλῆς, ἄνθρωπος ἀχαλίνωτόματος: Οδυσεὺς μέγας βουλῇ, Θερσίτης ἀχάλινος τόμα, dissimulata præpositione κατά: sic πατρίδα ῥῶμαν. Παῖς σοφὸς κατ' ἐρωτικά, εἶδος μὲν καλλίστος, ψυχῇ δ' φιλάνθρωπος κάλλος. Et Homer. Ἰητρὸς μὲν ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Medicus multis præstat hominibus.

ADIECTIVA cum substantiuis cohærent eodem genere, numero, & casu, vt σοὶ ἀγαθὴ τύχη.

Attici tamē Adiectiuum neutrum eleganter Substātiuo masculino, aut fœminino solēt adiungere, vt ἄπιστον τοῖς πολίταις ἡ τυραννίς. Singularéque plurali, vt χρήσιμον εἰς ἀγρείαν αἱ νηττεῖαι: aut cōtrà pluraleſingulari ἀπικῶς, vt οὐδ' ὅσα πρᾶξαι τοῦτο, pro οὐδ' ὅσιον πρᾶξαι τοῦτο.

PRAEPOSITIO item alteri substantiuo iuncta substituitur loco adiectiui, vt ἡδονὴ μετ' ὀδύνης, id est ἡδονὴ ἐνδοξος.

CERTA quædã Substãtiua, certis Adiectiuis positis, sũt venustè intelligẽda,

τοὺς ὀρθοὺς	subaud.	γραμμούς.
ἐπ' εὐθείας		γραμμῆς.
τὸν ὑπὲρ θάνατον		
ἰέναι		ἄγουσαν ὁδόν.
τὸν ὑπὲρ θανάτῳ		
κρινομένη		δίκην.
ἑτέραν πέπεται		ὁδόν.
ἀξίαν ἀποτίνει		τιμωρίαν.

RELATIVA siue Articuli subiũctiui, cũ his quæ antecedunt, genere & numero consentiunt, μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.

Sic & Relatiua, quantitatẽ, numerum, et magnitudinem significãtia, & interrogatiua: vt, οἷος ὁ ἔπος, τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος. ὁποία ἡ δέσποινα, τοίαι καὶ αἱ θεραπαινίδες. ποῖός ἐστι; καλὸς, κακός. πηλίκος; ἡλίκος σύ. πόσοι εἰσί; τρεῖς. πόσος ἐστί; τρίπους.

SVBIVNCTIVVS articulus duobus verbis cinctus, prioris syntaxis erit, non posterioris: & tunc per pronomen ἐκεῖνο erit soluēdū: vt, χρῶ οἷς ἔχις χρήμασι. i. χρῶ ἐκείνοις χρήμασι ἃ ἔχῃς. δεδίκω μεμνημένος ὧν ἔπραξεν. i. ἐκείνων ἃ ἔπραξεν.

Sed diuersis substātiuis interpositus, potest etiam posterioris genus retinere: vt, πόλις ἐκλησίαι εἰσὶν ὡς φωλεοὺς εἶναι νομίζις.

ADIECTIVA Atticis sua sibi subsātiua subiiciūt in genitiuo: vt Demost. εἰς τοῦθ' ἥκειν ἀναιδείας, pro εἰς ταύτην ἀναίδειαν. Sic eleganter εὐμενὲς τῆς ψυχῆς, & βαρβαικὴν τῆς γλώττης, pro, εὐμενὴς ψυχὴ, & βαρβαικὴ γλῶττα.

Atque interim singulari quodā modo, adiectiuum, sui substantiui in genitiuo positi genus retinet, siue sit masculinum illud, siue fœmininum: vt, πολλὴν τῆς ὁδοῦ ἔδραμον.

PRAEPOSITIO ἕνεκα subintellecta, facit vt adiectiua in genitiuum feran-

tur. ἄθλιος τῆς τύχης, μακάριος τῆς ἀρετῆς.

COMPARATIVO postponitur genitiuus singularis, Superlatiuo pluralis: vt Xenoph. αἱρετώτερος καλὸς θάνατος τοῦ αἰσχροῦ βίου: ἄνθρωπος χωρὶς νόμου καὶ δίκης, χείρων πάντων.

Cæterũ vbi latinis reperies Quàm, cum casu aut verbo postpositũ comparatiuo, græcè vertes vtrũque & Quàm, & casũ comparatiui, per genitiuum: vt, potius te amicum quàm hostem esse iudico, μᾶλλον νομίζω σε φίλου τοῦ ἐχθροῦ. res maior quàm vt ratione exprimatur, μεῖζον λόγου ἔργον. Notandum est illud, πάντων ὀργῆς, iræ impatiens. ἀδενὸς χεῖρον, nihilominus. κρείττων λόγου, κρείττων τῆς παιδείας, κρείττων μέμψεως, τερπνώτερος λόγων, ἰσχυρώτερος πείθοις.

Potest tamẽ comparatiuũ vel cũ genitiuo habere ἢ quàm: vt, ὡμίλησα ἀρείονι ἢ ὑμῶν: vel cum casu verbi præcedẽtis: vt, ὡμίλησα ἀρείοσιν ἢπερ ὑμῖν: vel cum ᾧ, modò accusatiuo, πλέον ἢ κατ' ἄνδρα

πον, modò infinitiuo adiuncto, νέσπμα μεῖζον ἢ φέρειν, vel, μεῖζον ἢ ὥστε δυνασθαι φέρειν, vt, ἢ, vel ἢ ὥστε præcedat infinitiuum.

COMPARATIVI etiam exuperantia augeri potest, accedentibus particulis λίαν, πάνυ, μᾶλλον: πάνυ μεῖζόνος μᾶλλον ἐποι μώτερον.

NOMINA quæ dignitatem quandam significant, ponuntur cum genitiuo plurali, perinde atque si superlatiua essent, δία θεάων, μόνος ἁπάντων, κρυφαῖος ἁπάντων, ἔξοχος ἁπάντων.

Quod communiter per comparatiuũ effertur, vt πολλῶ πλεῖόν σου ἐμόγησα, Attici dicunt per superlatiuũ, genitiuo tamen suo iunctum, πλεῖστόν σου ἐμόγησα, & pro κινητικώτερα τῶν θηλέων τὰ ἄῤῥενα, κινητικώτατα dicunt.

Et contrà videas aliquando comparatiuum loco superlatiui positum esse, θανὼν ἄμεινόν ἐστιν ἢ ζῶν ἀθλίως. Sophoc.

Augetur item superlatiuum si dicas,

πλῆσα βιὸν δαιμονέστατος, πολλῷ μάλιστα, ὡς ἐδυνάμην καλλιστα, ὡς οἷόν τε ἄριστα, ὅσος μέγιστος, ὅσον πλῆσον, ἕνεκεν ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης, gratia vitæ, quàm fieri potest, optimæ. GENITIVVS

subiicitur adiectiuis,

Copiæ vel inopiæ, vt πολλοῦ τε μεσὸν ὄντι τοῦ ζῆν φροντίδων. Et apud Eurip. tyrānus, φίλων ἔρημος ὢν ταλας ἀπόλλυμαι.

Hic etiam ex periphrasi nascitur copia, vt πείνης ἔχετης, ἢ πενίας τῆς ἔχετης.

Scientiæ, aut contrà, vt Demosth. ἔμπειρος πολέμων καὶ ἀγώνων. ἄπειρος τῶν κατ' τὸν βίον τοιούτων ὁ νέος.

Differentiæ, Plato 2. de Rep. οὐδὲν οὕτω διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιεῖ.

Venditionis. Arist. φαίνεται πάντα ὤνια εἶναι πλούτου.

Partitiuè itē posita, siue ea sint infinita, siue interrogatiua, siue negātia, siue numeralia: vt Plato, πᾶς ἡμῶν αἰδείσθω τὸν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον ἔργῳ τε καὶ ἔπει. Eurip. in Oreste, - πιστεύω δὲ χρὴ

γυναικὶ μηδὲν, ὅσῳ οὐ φρονῆς βροτῶν.

Dignitatis, Sophoc. in Tereo, οὐδεὶς ἐξόχως ἄλλος ἔβλαστεν ἀλλᾳ. Sic ἄξιος τῆς ὀργῆς. Et cũ Infinitiuo, vt Pittacus ad filiũ, ne patri litẽ intẽderet, εἰ μὲν ἀδικώτερα μέλλοις λέγειν τοῦ πατρός, καταγνῶθι. εἰ δὲ δικαιότερα, διὰ τοῦτ' ἄξιος εἶ καταγνῶναι.

De datiuo & accusatiuo tum nominibus tum verbis postpositio, ad finem verbi paucis & in genere differetur.

DE NVMERALIBVS.

Numeralia composita vsque ad centũ, accedẽte cõiũctione, postponũt maiorem numerum, & sine coniunctione minorem: vt, τεσσαρεσκαίδεκα vel δεκατέσσαρα: τεσσαρεσκαίδεκα vel δεκατέσσαρα. Nam supra centum, etiam præsente copula, minor semper numerus sequetur maiorẽ: vt, ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα. Sic τέτταρες καὶ τεσσαρακοστός, vel τέταρτος καὶ τρίς τεσσαρακοστός, vel τέταρτος ὑπὲρ τεσσαρακοστόν.

Latini dum dicunt vndeuiginti, duodeuiginti, vndequadraginta, & similia, græcos imitãtur, apud quos legas δυοῖν

δεόντων εἴκοσι δώδεκα ἄνθρωποι, duodeuiginti homines, δυοῖν δεούσαιν εἴκοσι νεῶν duodeuiginti nauiũ. ἑνὸς δέοντος εἴκοσι, vel ἑνὸς δέον εἴκοσι. Sic τριάκοντα μιᾶς δεούσης τριήρεις, vn detrigintatriremes, vel μιᾶς δεούσης τριακοσιοστὴ τριήρης. Græcorum tamen propriũ est ἵππος χίλια, pro mille equites, & μύρια ἵππος, pro μύριοι ἱππεῖς.

Reliqua de numeralibus cognosces è tabula extremo libro addita.

Hîc notabis enallagen fieri partium orationis, quum Nomina quædam pro nũtur pro Aduerbiis: vt, βλέπειν μανικὸν, τραγικὸν βοᾶν. Sic οὐδαμῶς, pro nullo modo, & ὅσσον pro ferme, quando præponi tur aliis dictionibus, & pro valde postpositum. ὅσσον αὐτίκα quàm primùm, ὅσσον οὐδέπω ferme, ὅσσα τάχος, vel ὅσσα τάχος quã celerrimè, ὅσσα ἦκε ἐπ' ἐμὲ quod ad me pertinebat, ὀλίγοι ὅσσι pauci admodum, θαυμαστὸν ὅσσον mirum in modum, ἀμήχανον ὅσσον valde difficilè. Sic θαυμαστὸν ἡλίκον quàm admirabilè!

Græcis liberum est pro possessiuis vsurpare genitiuos pronominum primitiuorum: vt ὁ ἡμέτερος πατὴρ, vel ὁ πατὴρ ἡμῶν. πρὸ ἐλαβον τὼ σὴν ὑπισολὴν, vel τὼ σὺ ὑπισολήν.

Possessiuis additur aliquando genitiuus qui possessorẽ significet: vt Lucia. ὅλως δὲ τὰ μὲ ἔξοι ἀναθῶσι τῦ κακοδαίμονος, illi enim meas infœlicis facultates dilapidant.

Αὐτὸς emphasin sæpe habet. Ille apud Plinium elephas. αὐτὸς γέγραφα. Et illud de Socrate, αὐτὸς ἔφα.

Cæterùm αὐτὸς etiam relatiuum est pro, is vel ipse: sed in compositione est reciprocum: vt αὐτοδιδάσκαλος, φίλαυτος, ἐμαυτῷ χαρίζομαι, σαυτὸν φιλῆς, ἑαυτὸν φείδεται.

Aliquando etiam αὐτὸς extra compositionem reciprocè accipitur, & contrà, compositum nõ reciprocè, id quod est proprium Atticorum: vt Greg. ὁρᾷ οὖν

τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, id est ἐφ' ἑαυτόν. ὡς ὅλοιῶ ἐξὸν ἑαυτῷ ποιῆν, pro αὐτῷ.

Genitiuus αὐτοῦ frequēter subiicitur adiectiuo ἴδιον, vt ἰδίοις αὐτοῦ ἀγαθοῖς.

Pronomen ὅ, οἱ, ἕ, Poetis præsertim, aliquando est relatiuum, pro ille, vel ipse solùm, non reciprocum: vt κἠμοὶ ἐγὼ νεὸς θυγάτηρ, Herod. Sic σφᾶς & σφίσιν pro eos & eis. Obserua interim σφᾶς τύπτω σι rectum non esse, sed dicendum ἑαυτοὺς τύπτω σι: quia si reflexio in se fit, vel in suam (vt dicunt) possessionem, vtendum compositis: non primitiuis, nō deriuatiuis simplicibus: vt ὄρα σαυτὸν, ὄρα σαυτῷ ἰόν, ἑαυτοῖς βοηθοῦμεν, ἑαυτῷ ἰοῖς βοηθοῦμεν.

In duali vt plurali prima & secunda persona, quæ nō composita est, simplicibus additis relatiuis vtendum erit: vt νῶι αὐτὼ ὠφελοῦμεν, νῶιν αὐτοῖν ἀπιόμεθα, ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμεθα, ἡμῖν αὐτοῖς συμβουλεύομεν, ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαινοῦμεν.

Sed si fiat reflexio è re possessa in

possidentem, aut aliud adiunctum, simplicibus Pronominibus vtendum erit, non compositis: vt, Κικέρωνα φιλῶ ὁ αὐτοῦ υἱὸς, non ὁ ἑαυτοῦ υἱός. Φιλῶ ἐκεῖνός με ἔρχεται πρὸς αὐτόν, non πρὸς ἑαυτόν.

Τὸ σφέτερος Possessiuum tertiæ personæ habet αὐτῶν genitiuum sibi adhærentem: malè enim & ineptè diceretur ὁ σφέτερος παῖς φιλῶ με. Sed reciprocũ σφέτερος per se poni potest: vt δέονται σου τοῖς σφετέροις βοηθεῖν.

Est etiam pronomen ἑαυτῶν omnium personarũ græcis: vt, ἑαυτοὺς ὠφελῶμεν, ἑαυτοὺς ὠφελῶτε, ἑαυτοὺς ὠφελῶσι. Sic apud Xenoph. virtus obiiciens voluptati, ὅτῳ γὰρ παιδεύῃς τοὺς ἑαυτῆς φίλους.

Nomen ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους sine nominatiuo, vt hæc pronomina, quibusuis personis adiungi potest: vt, ἀλλήλους ἐλεῶμεν ex æquo nos nostri miserescit: ἀλλήλοις χαρίζεσθε mutuum vobis indulgetis: & ἀλλήλοις ἀπολαύουσι mutuum sibi fructum afferunt. Sed cõpositum

cum Præpositione, non est reciprocum: ἐπάλληλα, ἀλλήλοις.

Poetis non rarò Pronomẽ tertiæ personæ σφέτερος accipitur pro ἡμέτερος, & σφωὲ pro αὐτώ. Sic & numerus dualis ἄμμε pro plurali ἡμᾶς. ἰλιάδ. α.

Vsurpãtur etiã pronomina pro aduerbiis, sed subintellecta præpositione ἀπό: vt, τοῦτόθι, τοῦτ' ἄρα, τοῦτο δὲ, τοῦτο δή. i. proinde, ad hæc, præterea: τούτῃ hoc pacto τούτῃ θι itaque: τούτῃ cũ redditiuo ὅπη: vt, ἔφω τούτῃ ὅπη ὑποτολαμβάνεται sit ita quomodocunque credatur.

DE ARTICVLO.

Articulus præpositiuus necessariò vsurpatur,

Dum insigne & egregium quippiam significatur: vt, ὁ ποιητὴς id est, sũmus poeta, nempe Homerus: τὸ ἀγαθὸν, id est sũmum illud & eximium bonum.

Vt rem & certam & notam indicet: vt, quum pueri inter se de præceptore colloquentes, dicũt, ἦλθεν ὁ διδάσκαλος

Siquid ſit quaſi diuerſum diſtinguẽdum: vt illud Diogenis, de ſe ipſo, κυλῶ μαι γὰρ κύων ὁ Σείριος, οὐχ ὁ γῆς, cognominor ſanè canis, cæleſtis nimirum, non terreſtris.

Cum adiectiuis numeralibus, ſi modò certæ eiuſdémque ipſius rei qua de inter nos conſtat, numerũ ſignificent: vt Chriſtus apud Lucam: λάβετε τοὺς πέντε ἄρτους, καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, accipite quinque illos panes, illóſque duos piſces, quos ſcilicet dixiſtis vobis eſſe: nã paulo antè quaſi quid haberent cibi Chriſtum ignorare exiſtimantes, reſponderãt ſine articulo, οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλείω ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες.

Pronominibus ferè poſſeſſiuis, rarò demonſtratiuis, præponitur Articulus, ὁ ἡμέτερος σωτὴρ, ſeruator noſter. τὸν αὐτὸν tamen dicimus, id eſt eundem.

Participiis vt nominibus, ſed tum ferè indefinitè accipitur, vt ὁ ἀνδεχόμενος

ὑμᾶς, ἐμὲ ὑδέχεται, quicũquevos excipit, me excipit.

Si infinitiuus vſurpetur vice nominis, ei ferè debet præfigi Articulus: vt Demoſth. in olynth. i. τὸ φυλάξαι τὰ κτήσαι χαλεπώτερον, id eſt magis eſt arduũ & difficile parta tueri, quàm acquirere.

Et aduerbiis pro adiectiuo nomine: vt, ὁ πλησίον proximus, τῇ πλησίον proximi, ἡ σήμερον ἡμέρα hodierna dies.

Et præpoſitionibus: vt, οἱ τὸ ἡμῶν maiores noſtri, τῶν τὸ ἡμῶν, maiorum noſtrorum, οἱ μετ' ἡμᾶς poſteri.

Et coniunctionibus pro pronominibus demonſtratiuis hic & ille: vt, οἱ μὲν λόγοι καλοὶ, τὰ δ' ἔργα φαῦλα.

Deinde ſiquãdo vel litera, vel dictio, vel oratio τεχνικῶς ſumatur, ei præponetur Articulus: vt quum dicimus τὸ ἓν τό ἐστι γράμμα, & τὸ ἀνθρωπός ἐστιν ὄνομα, & τὸ γὰρ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν με τέρπει, quod enim dicitur Nequid nimis, nimis me delectat.

Denique si confusa sit nominis alicu ius significatio quam velimus coercere, id est, si quod de pluribus alioqui intelligeretur, quasi singulariter dici velimus: vt quum dico, ὁ μαθητής μου ἐστί, solum mihi illum esse discipulum intelligo. quòd si tollatur articulus, vt μαθητής μου ἐστί, alios præter eum mihi esse discipulos significo. πᾶς βίος tamẽ de eadem vita, tota integráque vita est, & πᾶς ὁ βίος omne genus vitæ.

Aliquando articulus non tam necessariò, quàm ornatus gratia ponitur: Lucia. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν· quæcunque vides, terrã ipsam, quæque in terra sunt, cœlum, mare.

Articulus nõ iungitur numeralibus, nisi certam rem significent: vt si quis è senatu duodecim eximios & selectos aduocatos velit significare, τοὺς δώδεκα nominabit, la douzeine. Nec interroga tiuis: vt, τίς; ποῖος; πόσος; Neq; indefinitis,

nisi in compositione, vt, ὅστις, ὁποῖος, ὁπόσος: quia indefinita incertæ sunt rei, articulus autem semper certæ. Leges tamẽ τὰ ποῖα. Theophrastus, τῶν χρὴ περιφανῶς διαιρεῖν τὰ ποῖα καὶ τοῖς ποίοις οἰκεῖα. id est explicãdum est quæ quibus *utibus* conueniant. Neque nominibus omnino nec gantibus: vt, οὐδὲν ὑγιὲς nihil sanum, οὔτε πάντα, οὔτε πάντῃ, οὔτε πρὸς πάντων neque ŏnia, nec passim, nec ab omnibus. Aliquãdo tamen τὰ πάντα leges. ἄμφω semper ponitur sine articulo.

Notanda sunt illa & similia, τὰ Ὁμήρου, pro Homeri scripta, τὰ τῆς ἀκρατείας, pro ἀκρατεία.

Cæterùm quum vni substantiuo plura adiectiua tribuuntur, aut nullus omnino erit in oratione articulus, aut præponetur substantiuo, aut alteri adiectiuo, vel vtrique eorũ: vt ἵπποι ταχεῖς ἰσχυροί, vel, οἱ ἵπποι ταχεῖς ἰσχυροί, vel ἵπποι οἱ ταχεῖς ἰσχυροί, vel, οἱ ἵπποι οἱ ταχεῖς ἰσχυροί.

Ex articulis nascitur quædam varie-

tas & copia dicendi ad hunc modum, τῶ δὲ ἀνθρωπίνω γένους οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ φαῦλοι. Et, τ' ἀνθρώπειον γένος τῆ μὲν ἀγαθόν, τῆ δὲ φαῦλον. sub. μερίδι, Ex hominum genere partim boni, partim mali.

Præpositiuus iunctus participio, eleganter ponitur pro subiunctiuo & verbo: vt, νέστωρ ὁ πολλὰ ἔτη βεβιωκώς .i. ὃς ἐβεβίωκε

Præpositiuus item in numero plurali cum præpositione περὶ, & aliquando ἀμφὶ, est vnius nominis periphrasis: idē enim est ὁ ἄρχων & οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα, τὸν Κράτητα & τοὺς περὶ Κράτητα, ὁ βίος & τὰ περὶ τὸν βίον.

Aliquando etiam in oratione præpositiuus suo nomine dissimulato, elegan ter ponitur: nomen autem quod venustè non exprimitur est υἱός, πρᾶγμα, δίκην, χρεὼ, χώραν, νώμιμον, ἔργον, & poeticè ἔχων, vt his exemplis planum est: Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, sub. υἱός. Τὰ ἑαυτῆς ζητῶσι, sub. πράγματα. Athen. de Phryne meretri

ce, χρινομένη δὲ τῷ ὅπῃ θανάτῳ ἀπέφυγε, sub audi δίκην. absoluta est. τῇ μὲν ὕδωρ φορᾷ, τῇ δ' ἑτέρᾳ τὸ πῦρ, sub. χεῖ. altera manu fert aquam, altera ignem. ὑμῶν τῶν ἐκείνων καὶ κακῶς ποιούντων, sub. χάριν. Sic τῶν ἐμῶν, sub. γονέων. & τὸ ἐμὸν, ὃ ἢ μέτερον, sub. ἔργον, & τῶν τὸ τειχοῦς τεῖχος, sub. ἔχουσιν. In illo verò Musæi versu,

Ὄλβιοι οἵ σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ,

Fœlices qui te talem genuere parētes: duo notabis: alterum, antecedens τὸ πατὴρ non exprimi: alterum, τὸ μήτηρ postponi τῷ ἣ suo Relatiuo.

Aliquando ὅς accipitur pro ἐκεῖνος: vt apud AEsopum, καὶ ὃς ἀποτυχὼν atque il le frustratus.

Puer interim obseruabit nō vno modo componi ὅς: vt, ὅστις, ὅστις ποτὲ, ὁστισοῦν, &c. Sed & οὗ & ὅτῳ tantùm in genitiuo & datiuo, cuiuscunque, cuicunque: ex τοῦ & τῳ articulis indefinitis & encliticis, pro τινὸς, τινὶ: vnde alia item com

posita οὔπωτε, ὁτῳδήποτε, ὁτῳοῦν. Quin si spiritus id pateretur, per syncopē fieret ex ἄτινα ἅττα, quædam: quibus omnibus gemina verba tribui solent.

Obseruabis hæc idē plane significare. τὸ μὲν, τὸ δέ. τῇ μὲν, τῇ δέ. τὸ μέν τι, τὸ δέ τι. τοῦτο μέν, τοῦτο δέ. partim, partim: vel tum, tū.

Aliquando etiam accipitur articulus præpositiuus, pro τίς τινος particula dubitādi & interrogādi: vt Demosth. ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ, incertus sum quid primùm narrē. Aristoph. τῷ τοῦτο κρίνεις; qua ratione hoc iudicas?

Δικτικῶς etiā ponitur articulus præpositiuus geminatus: vt Demosth. εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος ἕτοιμος, οὐκ ἂν ἀπέθανε, si vel hoc vel illud feciſſet, non interiisſet.

DE VERBO.

Nominatiuus præcedit verbum personale eodem numero & persona: vt ex Menandro,

Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς ὁ φρόνιμος, καὶ θεός.

Appendix I.

Attici tamen Plurali neutrorum nominatiuo postponunt verbum singulare: vt Isocr. ἀμὴ τοσοῦτόν ἐστι μήτ' ἄκουε μήθ' ὁρᾶ.

Appendix II.

Ἀμφω & δύο, reliquáque numeri dualis, magis gaudẽt verbo plurali: vt Eurip. ἄμφω δ' ἀμ' ἐξέπνευσαν ἀθλιον βίον.

Nominatiuus itẽ sequitur verba substantiua, vocatiua, passiua, & quæ gestũ siue modũ significant: vt Palladas, Δακρυχέων γενόμην, καὶ δακρύσας ἀπεθνήσκον. Δάκρυσι δ' ἐν πολλοῖς τὸν βίον ὅλον. (σκώπτει) Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλης. Τὸ γῆρας ἐστὶν ἀνθρώπινον νόσημα. Apollodorus. Xenoph. de dictis So. δίκαια δὲ οἶσθα ὁποῖα καλεῖται; ἃ οἱ νόμοι κελεύουσιν. ἀπιθανώτατος. Σωκράτης τυγχάνει διαλεγόμενος. Menãder, Καλὼς οἱ νόμοι σοφὸν εἰσιν, ὃν ὁρῶν τοὺς νόμους Λίαν ἀκριβῶς, συκοφάντης φαίνεται.

Sed familiare est Græcis posteriorem eum nominatiuum mutare in genitiuũ Pluralem: vt, Ἀριστοφάνης ἐστὶ τῶν Κωμικῶν.

Frequentissimè verbum substantiæ subintelligitur: vt, κόρος δὲ πάντων. Et in illo Epicharmi,

τίς γὰρ κατόψῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία;

Etiã cum vnico datiuo: vt in illo Socratis responso, ἐμοὶ μὲν ὁ γλὼς ὄνος, σὺ δὲ τῷ γένει.

Quoties autem verbo substantiuo vel intellecto vel expresso, vtrinque iũgitur nominatiuus, ferè posteriori nominatiuo non additur articulus: vt Eurip. in Alexandra, -ἐὺ γήσιος Ὀχρηστός ἐστιν, ὁ δὲ πονηρὸς κὐ νόθος.

Quòd si cum Nominatiuo τῶ ἐπιεικεῖ attributum iunctum præcedat, sequi poterit quodlibet verbum, modò non substantiuum sit: vt, χελιδὼν ἡ ὄρνις ἐφίπταται.

Aliquãdo orationis bona pars præfigitur verbo loco nominatiui: vt Demosthẽes, πάντων ἐστὶ δυσχερέσταται τὰ πολλοῖς ἀρέσκειν. atquetũ articulus præcedit id quod nominatiui locum occupa: sic, ἐστὶ καὶ

λὸν τοὺς κακοὺς κολάζειν: vthîc etiã verbum desiderari videas: vt è Musonio, ἐλαθὴν ὃ τὸ πόνον, καὶ τὸ δὴν ὑφορώμενον ἐστὶ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, μέγα ὄφελος. sub. ἐστί.

Τὸ ἐστὶ ponitur sæpe pro Potest, additúrq; ei ferè infinitiuus: vt Plato ad Dionys. μείζων ὃ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκ μανθάνειν· ἃ γὰρ ἐστὶ τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν.

Verbum ἐστὶ παρέλκει eleganter sequẽte aliquo casu Articuli subiunctiui cuiuslibet numeri: οὐκ ἔστιν οἵτινες πέχουσι, pro ἃ πέχουσιν. Et, φωνὴ τίς ἐστιν οἷς ἐξηκόουτο. Et, ἑώρων πολλοὺς μὲν ἐκ μάχης φεύγοντας, ἔστι ὃ ὃς εἰς θάνατον πεμπτεσόντας. Et in singulari, ἔστιν ὃ, ἔστιν ὃν. Dicunt etiam ἔστιν ὡς, ἔστιν ὅπως, & ἔστιν οὗ τόπου, pro καθ' οὗ μία τόπου quodãmodo: vt ἔστι μὲν ὡς καὶ ὕλη μέρος τινὸς λέγεται, ἔστι ὃ ὡς ἃ.

GENITIVVS sequitur verba Incipiendi: vt Aristip. fratri apud Hieroclem, μέμνησο οὖν τῆς μὲν ἀρχαιότητος σὺ ἤρξω, τῆς ὃ ἀμελύτητος ἐγώ.

Desinendi: Isocr. λῆγε τῶν πόνων ἕως πόνῳ δρωμένος.

Appetendi: vt pentametrū illud Deliacum, ἥδιστον δὲ τυχεῖν, ὅτις ἕκαστος ἐρᾷ.

Contēnendi: vt in illo Diogenis responso, quo sibi ex hominibus nobilissimos esse eos dixit, οἱ καταφρονοῦντες πλούτου, δόξης, ἡδονῆς, ζωῆς δι' ἀτελῶς.

Copiæ & penuriæ: Plato, Ἀναξαγόρου βιβλία μεμειζούτων τῶν λόγων. Ζήνων ἔλεγεν ὀδενὸς ἡμᾶς οὕτω πένεσθαι, ὡς χρόνῳ. Et Philemō de agri laudibus

ὧν ἡ φύσις δεῖται γὰρ ἐπιμελῶς φέρῃ.

Prohibēdi: vt, εἴργεσθαι πυρὸς καὶ ὕδατος, aqua & igni alicui interdici.

Cōmunicandi: vt, μεταλαμβάνω δρωμένου, μεταδίδωμι ὠφελείας.

Curæ & Imperandi. Isocr. ἀμεινόν τῶν μὲν οἰκετῶν ἄρχειν, ταῖς δ' ἡδοναῖς δουλεύειν. Epictetus, εἰ πολιτῶν πείρα σοφίσασθαι, μὴ σοῦζον τῆς πολυτελείας τῶν ἀναγκαίων φείδεζε, ὁπόζον τῆς ἀνδρείας τῶν διατειβόντων ἐπιμελοῦ.

Admirãdi: Idem, θαυμάζω τῶν πρεσβυτέρων, εἰ μηκέτι μνημονεύουσι.

Differentiæ & Abstinendi: vt Plato, εἰ μὴ γὰρ ὡς φῄς, ὡς τὸ αὐτοῦ σκεπτέον μόνον, ἀπὸ φάγδης τοῦ αὐθεφπου λύκου μηδὲν διαφέροντα, μηδ' ἄλλα θηρία τῶν ἀγελαίων μηδενός, ἅτε ἀπὸ βίας τε πλεονεξίας πέφυκε ζῶν μὴ φθόνημα μηδενὸς ἐφ' ὅτου μέλλῃ καρποῦσθαι.

Vendendi & Permutãdi: vt Epichar. τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγαθ' οἱ θεοί. χρυσᾶ χαλκείων ἠλλάξατο. Sed aliquando eius genitiui loco ponitur datiuus, vt τὰ ἀγαθὰ πάντα πόνῳ κτώμεθα.

Sensus: vt Eurip.

Ἐμοὶ γὰρ, ὅσις πᾶσαν βυθιῶν πόλιν,
Μὴ τῶν ἀρίστων ἄπεται βουλευμάτων,
Ἀλλ' ἐν φόβῳ τῳ γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
Κάκιστος εἶναι, νῷ τε, χὐ πάλαι δοκεῖ.
Ετ πυθέας ἐπέλεγε τὰ Δημοσθένους ἐνθυμήματα ἐλυχνίων ὄζειν.

Excipies verba videdi, quæ volũt Accusatiuum etiam lingua communi: nã ἁπλῶς omnia verba quæ ad sensum a-

liquem pertinet, habent Accusatiuum. In vniuersum autem loco infinitiui verbis sensus subiicitur Participium: vt Eurip. in Oreſt.

Ὀ ῥέξα πλῆμον, ὅις σ' ἀπόλλυσιν νόσος;
Η σωφρόνεις, ὅτι σωφρονοῖδα δεινὰ εἰργασμένος.

Sophoc. in Aiace.

Ορᾶ γὰρ ἡμᾶς ὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
Εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

Memoriæ, aut contrá. Isocr. τῶν ἀπόντων φίλων μέμνησο ὡσαύτως τοὺς παρόντας. Et Sophocl.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ, καὶ βραχὺ
χρόνον λαθεῖν τὰ παρεστῶτα κακά!

A Estimandi, quibus tamen etiam potest addi præpositio. Eurip.

Καὶ μεῖζον' εἴτις αὐτὸ τᾶς αὐτοῦ πάτρας
Φίλον νομίζει, τοῦτον ὐδενὸς λέγω.

Et Plato de Repub. ἀλλὰ μὴν καὶ δικαιοσύνης γε πέρι πολλοῦ ποιητέον.

Et in quibus subintelligitur vel particula ἕνεκα, vel præpositio genitiuo seruiens: vt, εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης. i. ἕνεκα τῆς

τύχης. Sic λύωσε τῶν δεσμῶν .i. ἀπὸ τῶν δεσμῶν.

Tentãdi,& poſſeſſionis, ſiue fructus. Iſocra .μήτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων. Et Demoſth.ἄξιός εἰμι ἐπαίνου τυχεῖν. Plato. ἀνθρωπος παιδείας τῆς ὀρθῆς τυχὼν καὶ φύσεως εὐτυχοῦς θειότατον ἥμερώτατόν τε ζῶον γίνεται φιλοῦ· μὴ ἱκανῶς δέ, ἢ μὴ καλῶς τραφὲν ἀγριώτατον, ὁποῖα φύῃ γῆ.

In ſumma,verba eligendi,accuſandi, damnandi , abſoluendi , & conſimilia genitiuum aſciſcunt:vt,δικάζω σε φόνου, ἐάλω κλοπῆς, φεύγων ὕβρεως. Quãquam hîc eleganter accuſatiuus perſonæ fit genitiuus , & criminis genitiuus migrat in accuſatiuum:vt,δικάζω σου ἀμάθειαν.

DATIVVS poſtponitur verbo

Pugnandi: vt,χαλεπώτερον ἡδονῇ μάχεσθαι, ἢ θυμῷ.

Sequendi:vt Plato, παθὸς ὀνείδη τῷ τιμῶ είας, παίδων μηδενὶ σπουδέπεσθαι. Et plutarchus de vxoribus que viris imperant, αἱ βουλόμεναι μᾶλλον αὐτῶν κρατεῖν ἀνδρῶν, ἢ

Φρονίμων ἀκούειν, ἐοίκασιν οἱ ὁδῷ βαλλομένοις μᾶλλον ὁδηγεῖν τυφλούς, ἢ τοῖς γινώσκουσιν ἀκολουθεῖν καὶ βλέπουσιν.

Precandi: vt Pythagoras, ἔρχου ἐῶ ἔργων, θεοῖσιν ἐπεύξαμενος.

Coniungendi: vt, ζευχθεὶς γάμοις.

Instandi: vt, ἔγκειται πᾶσιν ὁ θάνατος.

Illudendi: vt, μὴ οἰκτρῷ σὺ τρύφα.

Credendi: vt,

Ὅστις γὰρ ὁμνύοντι μηδὲν πείθεται,
Αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥᾳδίως ἐπίσταται.

Similitudinis: Plato, εἰδὲ ὁμολογήσεις τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν μελίσσης μᾶλλον ἐοικέναι.

Et quoties significatur commodum, illud ponetur in datiuo: vt Plato ad Architam, Δῆσε σὺ δὴ μεῖζον ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μὲν δὴ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι τοῖς μὲν τρόφιμοι, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι.

Obsequii & Repugnātiæ: vt, Χρύσιππος ἐρωτηθεὶς, διατί ἀ πολιτεύεται· εἶπε, διότι εἰ μὴ πονηρά τις πολιτεύηται, θεοῖς ἀπαρέσῃ· εἰ δὲ

χρησά, τοῖς πολίταις. sic πωλῶ πωλοῦσι φθονεῖ.

Sed verbum ἔστι pro habeo, datiuo personæ adiunctum, sibi subiicit etiam datiuum βουλομένῳ, ἀβουλομένῳ, & similes vel singulares vel plurales: vt, ὅσα βουλομένοις ἐστίν. οὐκ ἔστιν βουλομένῳ μοι ταῦτα. ὅτῳ μὴ ἀβουλομένῳ εἶναι ταῦτα.

Χρῶμαι & χρῆμαι & similia, datiuis gaudent: vt Xenoph. in OEconomico, ὡφέλιμα δὲ πάντα δύσκεται, ὁπόσοις τις ἐπίσταται χρῆσθαι. Cui verbo eleganter præponitur οὐκ ἔχω ὅπως vt, pro incertum est quid agam, οὐκ ἔχω ὅπως χρήσωμαι ἐμαυτῷ, vel οὐκ ἔχω τί χρησαίμην ἐμοί.

Aliquãdo loco Datiui genitiuus ponitur accedẽte præpositione: vt, ἐπέχω τὸν νόμον τούτῳ, vel τοῦτου. Sic ἀμύνομαι, τιμωρῶ, ἐκδικῶ τινι, vel τινός του. Nã ἀμύνομαι vel ἐκδικῶ τι, significat absque pœnas exposco: vnde Ἑαυτὸν ἀμύνεσθαι.

ACCVSATIVVS

Proprius est verborum actiuorum: vt, πολὺ χεῖρόν ἐστιν ἐρεθίσαι χαλκῷ ἢ κύνα, ex

Menandro.

Sunt autem actiua verba quibus actiones partim corporis, vt videre: partim animi significãtur, vt meditari. Sed actiones animi vel sunt τὰ πάθη, vt amare: vel iudicio suscipiũtur, vt laudare, vituperare: vel in intellectu, sũt positæ, vt inquirere, scire, cognoscere, & similia: quæ omnia ferri in accusãdi casũ, his & aliis eiusmodi exẽplis perspicuum erit.

διαχίσαι ξύλα, ὕδωρ ἀνιμῆσαι, σκεύη μεταθεῖναι, διαπνάξαι τρῶμαλα, κλίνιν καταστρῶσαι, πῦρ αἰακαῦσαι. Theognis.

Πωλῶ τοι πλείους λιμοῦ κόρους ὤλεσεν ἄνδρας.

Solon. ἡδονὴ φθόγγε, ἥτις ὑπερθεν λύπην πίκλῃ. Anaxandrides ἀρετώτερόν φησιν εἰς κόραξας ἐμπεσεῖν, ἢ εἰς κόλακας· οἱ μὲν γὰρ ἀποθανόντος τὸ σῶμα, οἱ δὲ ζῶντος τὴν ψυχὴν λυμαίνονται.

Δημοσθένης ἐρωτηθεὶς, πῶς τῆς ῥητορικῆς πεπειρᾶσθε; πλέον, ἔφη, ἔλαιον οἴνου δαπανήσας.

Plutarchus Ἀνὴρ φιλοσώματος καὶ λωποδύτρια γυναῖκα ποιῇ. Φιλήδονος ἐρωτικὴ καὶ ἀκόλα-

σον. καὶ φιλόκαλος σώφρονα καὶ κοσμίαν. Plato de mulierib⁹ loquēs, ἀρετὴν αὐτῆι μεγίστην ἀμφιέσαι). Anaximen. ἥδιστα γὰρ μάλιστα πάντων φιλοπάτωρ ἐστίν, ὅστις ζητεῖ δι' ὃ μηδὲν λυπήσας τὸν πατέρα, πλεῖστ' αὐτὸν ὠφελήσει. Xenoph. πάσας μὲν οὖν τὰς ἐπιστήμας ἄτε μαθεῖν ἡμῖν δίον τε ἐδόκει εἶναι. Obseruabis nōnullis addi geminū accusatiuū & rei & personæ: vt idem Xenophon de Persis, διδάσκουσι δὲ τοὺς παῖδας καὶ σωφρονεῖν.

Quæ non mutata significatione diuersos admittant casus, vt μέμνημαι τὰ παρόντα, τῶν παρόντων, & παρόντ', assidua lectione erunt obseruāda: vt ea quorū diuersa est & significatio & syntaxis: vt, ἀκούω κόλακος vocor adulator. ἀκούω σου audio te. ἀκούω καλῶς laudor. & infinita alia.

PASSIVORVM CONSTRVCTIO.

Verba passiua sequitur genitiuus cū præpositione παρὰ, ἀπὸ, ὑπὸ, vel παρά: vt Εσθλῶν μοὶ γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι. χαλεπὸν ἄρχεσθαι ὑπὸ χείρονος.

Huc pertinēt & ex neutris quæ per se passiua appellantur: vt Plato, ἀπέθνησκεν ὑπὸ τῦ λιμοῦ. πάσχει ὑπὸ τῆς νόσου.

Nā neutra quæ per se actiua sunt, actiuorū casum, id est accusatiuū, habent: vt, αἰκαλάω τὸ ἵππος, λανθάνω σε, φεύγω σε, &c.

Quæ absoluta dicuntur, siue actiua sint siue neutra, ponuntur sine casu: vt, ἐγὼ γράφω, σὺ ἀναγινώσκεις. sic πλουτῶ, ζῶ, ὑγιαίνω.

Communia siue media, actiuè si significēt, postulant accusatiuū: vt, ἐργάζομαι τὸν γῆν: sin passiuè, genitiuū cū præpositione: vt, ἡ γῆ ἐργάζεται ὑπ' ἐμοῦ.

In oratione passiua, è nominatiuo qui erat actiuorum, fit genitiuus: & ex accusatiuo personæ, nominatiuus: reliqui casus qui aderant, non mutantur: vt enim dicimus ὁ κύριος ἐδίδασκεν ἡμᾶς τὰ γράμματα· sic, ἐδιδάχθημεν ὑπ' ἐκείνῶν τὰ γράμματα.

Passiuis tamen loco præpositionis & genitiui, plerunque additur datiuus: vt

illud Nichomachi apud Plutarchũ, in eũ quinegabat sibi Helenã Zeuxidis placere: λάβε τοὺς ἐμοὺς ὀφθαλμούς, καὶ δεός σοι φαινόσεται. Et adiectiuis quæ passiuè capiũtur: vt, ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς.

Notabis ex actiua oratione, ὑπηρέτεις ἐμοὶ τῷ διαγτῷ, passiuam Græco planè more proprioque oriri, ἐγὼ ὑπηρέτουμαι τῷ διαγτῷ.

CASVS TAM VERBIS QVAM NOminibus communes.

Quibuslibet vocibus apponetur genitiuus, materiam, partem rei alicuius, aut tempus significans.

Materiam: vt, ἀνδριὰς ἐποίησε μαρμάρου. Sed cum genitiuo materiæ frequẽtius iũgitur præpositio ἐκ: vt, ἡ γὰρ ἐσμυρνόλως, ἢ ποδαπῆς γεγόναμεν ὕλης; τόχασαν κἂν σε αὐτὸν τὸ βιωλικὸν ποήσας, ἐκ τίνος ἐγένου, καὶ τίς εἶ, καὶ πάλιν γίνῃ. è Sotadis collectaneis.

Partem: vt, Θν λύχνον τῶν ὤτων κρατῶ. πίνω τοῦ ὕδατος. Atticis tamen etiam per accusatiuũ pars exprimitur: vt Xenophõ,

ἡδὺ ὕδωρ πιεῖν διὰ ῥώνης.

Tempus: vt Hippocr. αἱ καιλίαι χλιμῶνος καὶ ἦρος θερμόταται φύσει. Atque tã per genitiuũ dicũt ſpeciem temporis ſignificari, cui aliquãdo expreſſa additur præpoſitio, quàm per datiuũ: vt, ὁ Δημοσθένης μετὰ τῆς νυκτὸς ἠγρυπνᾷ πάσης, διαφερόντως φιλῶν δηλονότι καὶ σὺν μαθηταῖς ταῦτα, ἃ ἐμελλεν ἐρεῖν. & Thucyd. ὑστέρῳ χρόνῳ ὕστερον Τροίαν ἐστράτευσαν. Sed ſpatium temporis ſi fuerit cõtinuũ, ponetur in accuſatiuo: vt Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς πόσον χρόνον ζώῃ· χρόνον εἶπεν ὀλίγον, ἔτη δὲ πολλά. & illud Eurip. à Cicerone cõuerſum in Catone maiore,

Οὐκ ἔστιν ὅστις ἐξεπίσταται,
Τὸ μὴ μέλλουσαν εἰ βιώσεται.

Sed hîc volunt καθ' ὃ ſubintelligi. Quòd ſi breue aliquod tempus præteriiſſe ſignificetur genitiuo vſurpabitur: vt, μικροῦ παρῆλθεν, paululũ præteriit: & οὐκ ἔστι πολλοῦ χρόνου, non longo tempore orauí. Quin & ſpatium aliquando vt ſpecies temporis in datiuo ponitur: vt, εἴκοσι

σιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας.

Instrumentũ & modũ actionis Græcis propriũ est in datiuo vsurpare: vt in legibus Democ. λῃζὴν πολέμια κτείνων τὶς ἀλλοτρίους δῴη εἰη, αὐτοχειρίη καὶ κελεύων καὶ ξὺν ψήφῳ. & ὁ σκληρόπαλος πρὸς ἰητρὸν ἐν τῷ νοσέειν, Τοῖς μὲν λόγοις πικρός ἐστι, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

Speusippus incredibili crurum dolore vexatus, vt sibi mortem consciscere ret Diogeni suadenti respondit, ἀ τοῖς σκέλεσι ζῶμεν, ἀλλὰ τῷ νῷ.

Datiuo denique gaudẽt quæ πρὸς τὶ appellantur (id est quæ cum aliquo conferuntur, vt plena sit oratio: siue simplicia ea sint siue composita) quibus vtilitas, quæstus, damnũ, similitudo, vicinitas alicuius rei, facti, vel orationis significatur: vt, πάντες οἱ γονῆς οὐνόσι δίκαι τοῖς ἑαυτῶν παισί. è Musonii scriptis. Eurip. Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ. Σφόδρα τί ἐστιν ὁ βίος ἡμῶν οἴνῳ προσφερής· ὅταν μὲν γὰρ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὄξος γίνεται). Idẽ Eurpi. de pace, Ἡ πρόκλησις μούσαις προσφιλεστάτη

Γόοισι δ' ἐχθρὸν, τέρπει δ' ἐυπαιδίη.
Ανθαδένης ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν ὑμῖν τὴν ἐλθοι πολιτεία, ἔιπε, Καθάπερ πυρὶ, μήτε λίαν ἐχύς, ἵνα μὴ καίῃς· μήτε πέρρω, ἵνα μὴ ῥιγώσῃς. Menãd.
Τίς δαὶ ἀπὼν οὕτω ποθεινὸς, ὡς ἀνὴρ
Γυναικὶ, τὴ γυνὴ ἀνδρί;
O αὐτὸς pronomẽ quãdo cũ alio confertur, habet datiuũ: vt Plato in 6. de Rep. παιδείας μετέχειν τὸν αὐτὸν τοῖς φύλαξι, καὶ πάντα λῶς δεῖ τοῖς πονηροῖς ἐπιτρέπειν, δηλ. αὐλητάλτεαζ. sic ἀνδρὶ συμπαθὴς ἰυνή. Εἰ συδείπνων ἡμῖν ὁμότεχνος λήξῃ. Plato, ἀυθάδεια ἐρημίᾳ συνοικεῖς, Insolẽtia cũ solitudine cõiuncta.

Varietas dicendi cùm in aliis, tum vel maximè in vocibus commodi vel incõmodi reperitur, quæ plærũque loco datiui habent accusatiuum præpositione accedente: vt Euripid.
Αλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμωτέρα.
Alex. Aphr. ὕδατος συμβάλλειν πλευρίτιδι
Idem, καὶ τὸν κιρσὸν φασὶ τὸ ἄγχειν συμβάλλεαζ κίνας πρὸς τὸν λύσσαν.

Quædam reperiuntur commodi aut contrariæ significationis verba, quæ ele

ganter ἀτζικῶς pro datiuo perſonæ eti am accuſatiuum habent: vt Demoſth. ὅτ᾽ ἐμοὶ μὲν οὖν δοῦ πάσχειν δεῖ, τῷ βουλόμενον ἐν ποιῆν ἡμᾶς ἐάτω. Et pro genitiuo accuſa tiuũ rei: vt, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων. Sic & φίλος τῷ διδασκάλῳ, vel φίλος τοῦ διδασκάλου, & ſimilia.

Cæterùm idem verbum diuerſa rati one diuerſis caſibus iungi poteſt: genitiuo, ſi ſit vendẽdi: & datiuo, ſicuius cõ modum ſignificet: accuſatiuo, quòd iti dem ſit tranſitiuum, præpoſitione in terim cum ſuis caſibus accedente.

ACCVSATIVVS,

Per ſynecdochen qua totum tribuitur parti, vſitatiſſimus eſt, ſiue nomina præcedant, ſiue verba: vt Homerus de Therſite,

Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ᾽ ἕτερον πόδα.

Et Ariſtoph. δῆγῶ τὰς γνάθους. Et Galenus, ἀλγῶ τὴν κεφαλήν. Aliquando datiuus ponitur pro accuſatiuo: vt Ἀνάχαρσις ὁρᾷ διζόμενος ὅτι σκύθης ἐστὶν, εἶπε, Τῷ γένει ἀλλ᾽ ὦ

τῷ βάπτω. Et Xenoph. νόσις ἀλγεινόμυος.

Græci verbo cuilibet addunt accusatiuum rei cuius actio significatur verbo: vt Callimachus de Saone,

Τῆδε Σάων ὁ Δίωνος ἀκηρήθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. θηήσεσθε μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

sic μάχομαι μάχιμος.

Quũ motio ad locũ significatur, accusatiuus iungitur præpositioni εἰς, πρὸς: vt ἀπέναι πρὸς κόρακας, φοιτᾷν εἰς διδασκαλεῖα, vel potius εἰς διδασκάλου, sub. οἶκον.

Genitiuo vtemur addita præpositione, si motus fiat vel è loco, vel per locum: vt, ἀπὸ τῆς πόλεως ἀπῆθον οἱ πονηροί. δι' ἀγορᾶς ἔρχονται. Sed quum nullus motus notatur, præpositio ἐν iungitur datiuo loci vel proprio, vel communi: vt, ἐν τῇ Γενέυῃ βασιλεύει ὁ Χριστός· ἐν τῇ Ρώμῃ ὁ ἀντίχριστος.

Obserua verba quamlibet absoluta admittere tamen casum præpositionis cum qua iuncta fuerint: vt Aristoph. Ἐνὶ ξυνέχεσθε κρατῆρι, ἢ δυοῖν κακοῖν.

sic, καταγελῶ σου, συμπαίζω σοί.

DE IMPERSONALIBVS.

Impersonalia ferè ponuntur cum genitiuo & datiuo: vt, μεταμέλει μοι τῆς ἁμαρτίας. δεῖ σοι βουλῆς. Sic Demosth. οὐδενὸς ἡμῖν ὥρα σδεῖ πόρου, μᾶλλον δὲ ἀπορίας ἐνδεῖ τοῦ πόρου.

Aliquando dissimulatur Datiuus: vt Eurip.

Οτῳ δ' ὁ δαίμων ἓν διδῷ, τί χρὴ φίλων;

Reperias plerũque Impersonalia cũ Infinitiuo tantùm: vt, φιλεῖ γενέσθαι, δεῖ μανθάνειν. Verùm alia addũt Infinitiuo datiuum, alia accusatiuum: vt, μέλει μοι διδάσκειν. Lucia. Ἐπήει μοι γελᾶν. Et τρέπει τοὺς παῖδας ἡμᾶν τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς. Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῶ, ἢ καλῶς τεθνηκέναι Τὸν εὐγενῆ χρή. E Sophocle.

Sic quoque Passiua. AEschines, ἀπείρηταί σοι ἔξω τῆς ἐκκλησίας μὴ κηρύττεσθαι. Aristophanes, γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται. Sed passiua fermè impersonalia ponũtur absolutè: vt ἀποχρώντως εἴρηται. ἱκανῶς πε-

Est puer. plurũ pers. à b τέτμηται. Hic impersonalium ratio, & discrimen obseruandum est in nostrum.

ποιήσω.

Aliquando loco infinitiui subiicitur datiuus participii verbis impersonalib⁹: vt, Σιμωνίδης ἔλεγε μηδέποτε αὐτῷ μετὰ μελήσας σιγήσαντι, φλεγξαμένῳ πολλάκις.

Græcis (vt Latinis) impersonalibus si præponatur nominatiuus, fient personalia: vt, Τὸ γὰρ αἰδίον καὶ ἄφθαρτον μόνῳ τῷ θεῷ πρέπει.

INFINITIVI consecutio.

Infinitiuus τελικῶς dicitur poni, id est significare finem, quando soluitur per ἵνα. i. vt: vt, δέομαί σου βοηθῆσαι, id est ἵνα βοηθῇς, vt adiuues: δίδωμί σοι ἐργάσιον πρίασθαι ὧν αὐ δέῃ, hoc est ἵνα πρίαιο. Atque infinitiuo τῷ τελικῷ potest præfigi particula ὡς, ὥστε, & τοῦ genitiuus articuli, dissimulata coniunctione ἕνεκα.

Potest & εἰδικῶς poni infinitiui vel præsens vel futurum, nimirum quando resoluitur per ὅτι ferè cum articulo τό, si præcedant verba ἐφυκικὰ siue desiderii: vt, ὀρέγομαι τοῦ φαγεῖν. Et sine articulo

si verbum θέλω, βούλομαι, aut simile præcedat. βούλομαι λέγειν. ἅπαντα τοὺς ἀνθρώπους μήτε ζῆν θέλοντες, μήτε ἀποθνήσκειν. Epictetus, de Senibus.

Quòd si verbum pollicitationis aut spei præcedat, futurum infinitiui sequetur sine ἄν: sed cum ἄν præteritum loco & significatione futuri. Duo tamen verba προσδοκῶ & ἐλπίζω, sine ἄν & præsenti & futuro infinitiui præponuntur: δύναμαι, δέομαι, ζητῶ, futuro.

Μέλλω verbo postponi potest infinitiui quodlibet tempus, modò non perfectum: vt, ἐγχείρησόν, τι μέλλεις προσδιδάσκειν.

Reliqua omnia verba, si quid futurũ significetur, exigunt futurum infinitiui: alioqui vel præsens, vel præteritum.

Infinitiuus postponitur pro supino Latinorũ in u, nominib⁹ adiectiuis: vt, Ῥᾴδια πόλλα ἔργα τελέσαι, ἢ ἀνήνυτον ἔδεν. Apud Lucia. βαδία περάσαι τοῖς ποσί, pro fundior quàm vt pedibus transiri possit. Et πολλὴ διανήξασθαι, spatiosior quàm

vt natando transmitti possit.

Ornatè adiectiuis relatiuis subiicietur infinitiuus: vt, οἱ θεοί εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, Dii sunt eiusmodi vt nũquam mutentur. Τοιοῦτός ἐστιν οἷος μὴ ἥδεσθαι, sic homo est vt nulla voluptate allici possit. οἷος καθεύδειν, ad somnum procliuis. οἷος ποιῆσαι, efficiendi gnarus. οὐδὲν οἷόν τε προσθῆναι, nihil impedit quominus addatur, ἐμποδών. subaud. ὅσα γε ἐμὲ ὁρᾶν, quantum ego cernere queam.

Postponitur item infinitiuus Aduerbio: vt, πρὶν ἐλθεῖν: etiam accedente particula ἄν: vt, πρὶν ἂν ἐλθεῖν. Et præpositioni: vt, πρὸς τὸ λέγειν ἔρχεται.

Aliquando etiam infinitiuus alteri infinitiuo annectitur: vt,

Τὸ κοινὸν αὔξειν δεῖν ἕκαστος ᾤετο.

CASVS INFINITIVI.

Quoties de eadem vel re vel persona vtrunque verbum (id est tam infinitum quàm quod præcessit) dicitur, aut nullus casus, aut certè nominatiu° præ-

ponetur Infinitiuo: vt, ὅτως ἀπέχωμι τῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδὼς μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι. Nõ recta igitur erit oratio, βούλομαι ἐμὲ εἶναι ἀγαθόν, sed βούλομαι εἶναι ἀγαθός. Sic Aesch. ὅταν φῇ δημοτικὸς εἶναι, quum dixerat se populi studiosum esse. Et Demosth. οἷς ἐκεῖνος ὁ διώκων, οὐκ τὸ πρότερος λέγειν, quibus eo superior est accusator, quòd prior dixerit. Xenophõ in 1. paed. ἔτι δὲ καὶ δοκῶ τὸ φιλομαθὴς εἶναι, πολλὰ μοὶ αὐτὸς ἀεὶ τοὺς παρόντας ἀνηρώτα, πῶς ἔχοντα τυγχάνοι, καὶ ὅσα αὐτὸς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐρωτῷτο, δοκῶ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ταχὺ ἀπεκρίνατο.

Cæterùm εἶναι & γενέσθαι sibi præponũt casum similem ei qui verbo præcedenti subiicitur: vt Aesch. τοῦτῳ μὴ ἐξῆναι πορθμεῖ γενέσθαι. ᾧ πρῶτον μοὶ ἐπῆρχε εἶναι ἰατρῷ, ἔπειτα ἰατρῷ ἀγαθῷ.

Quòd si verbũ & Infinitiuus sequens de eadem persona non dicantur, accusatiuus infinitiuo erit præfigendus: vt, Κλεαίνης ἔφη τοὺς ἀπαιδεύτους μόνῃ τῇ μορφῇ τῶν θηρίων διαφέρειν. Et Euripides,

Αλλ' ὅ γ' αὐτὸς πρώτ' ἐπίσταται ἀνὴρ
Γέφυκεν, ἄλλῳ δ' ἄλλο πρόσφορα γέγας,
Σὲ μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ βαλβίδ' ἁλτέον.

Infinitiuus ponitur cum nomine adiectiuo, vel substantiuo, addito articulo τὸ pro gerundio in di: vt, λέγειν δυνατός. Et Demosth. Τούτων δ' ἐγὼ νῦν ὁρῶν τὸν καιρὸν λέγειν: & Euripides,

-τὸ θανεῖν ἀπειρία
Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸ μὴ πάλιν.

Cum articulo τῷ, vel addita vel subtracta Coniunctione, pro gerundio in do: vt, ἀνεξίκακον δὲ ὁμοῦ καὶ μισοπόνηρον σεαυτὸν ἐπιδείκνυε, τῷ μὲν πρᾶγμα κολάζειν τὸ ἀνεξικακίαν· τῷ δ' ἀπεχθάνεσθαι τοῖς κακοῖς τὸ μισοπονηρίαν ἐλέγχων ἐ Sopatri epistola. Sophocles. ἐν τῷ μὴ φέρειν ἥδιστος βίος. Pro gerundio in dum vel supino in um, infinitiuus adiūgitur præpositioni motus: vt, ἔρχομαι πρὸς τὸ μάχεσθαι.

Notabis & illa, ἐν καλῷ τῷ ποιεῖν, ἐν καλλίῳ τῷ ποιεῖν, ad efficiendū accōmodatè, & rebus agendis maximè opportunè.

Item illud genus loquendi, in quo συμβη subintelligitur: vt, ὡς ἰδεῖν τὸν ἀδελφον, sub. συμβη. Sic, ὡς ἀκουσαι τοὺς παρόντας, id est ὡς ἤκουσαν οἱ παρόντες.

Plerunque sub. ἔστω, vel εἴη ἄν: vt quũ dicũt σημεῖον δὲ, τεκμήριον δὲ, sub. ἔστω. Sic, ὡς λόγος, sub. ἐστί.

Aliquando etiam τὸ γίνομαι τοὺτου accipitur pro Sum eius seruus, & εἶναι pro Filium esse.

Puer notabit variis (quod Latinè dicitur Vt vno verbo absoluã) his modis per infinitiuum efferri,

συμβαίνει δὲ εἰπεῖν.
ἐνὶ λόγῳ δὲ εἰπεῖν.
συμβαίνει δὲ φάναι.
συμβαίνοι δὲ φάναι.
καθόλου μὴ οὖν εἰπεῖν.
ἐνὶ λόγῳ, sub. εἰπεῖν.
συμβαίνει δὲ, sub. φάναι.

Quod etiam per optatiuum dici potest sic, συμβαίνοι δὲ φάναι ἄν.

Aliquando in oratione fit velut pleo

nasmus verbi: vt cùm dicimus,

ἔφη φάναι, inquit.

ἔφη εἰπεῖν, dixit.

ἐν τῷ νῦν εἶναι, nunc.

Plerunque etiam Infinitiuus ponitur loco nominis: vt Menander,

Τοῦτ' ἔστι τὸ ζῆν, οὐχ ἑαυτῷ ζῆν μόνον.

DE PARTICIPIO.

Participia Græcis vt Latinis sibi sub iici volũt casus verborũ à quib⁹ deducũtur: vt Ἡ νεῶν τῶν τοῦτοισι χρηστότης καλουμένη Μεθῆκε τὸν ὅλον εἰς πονηρίαν βίον; Οὐδεὶς γὰρ ἀδικῶν τυγχάνει τιμωρίας.

vt Themistocles quũ diuite neglecto, filiã probo adolescẽti, eidémque inopi collocasset in matrimoniũ, ἄνδρα ἔφη ξητῆν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον, ἢ χρήματα ἀνδρός.

Ponuntur etiã plerunque sine vllo casu sequente, & tum migrant in nomina: vt Eurip. in Electra,

Ἐπίσταμαι δὲ κἀγὼ πεπείραμαι λίαν,

Ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἀνθρωποι φίλοι.

οἱ ἔχοντες. Diuites.
οἱ χρῄζοντες. Rei.
οἱ λέγοντες. Oratores.
οἱ καθήμενοι. Auditores.
οἱ ὀφείλοντες. Debitores.
οἱ ὠφελοῦντες & ἃ ὀφείλοντες dicuntur Damnati. Aristoph. in Plut. initio. sic & κτ.
ὁ κεκτημένος. Possessor, Dominus.
κεκτημένη Domina.
ὁ ἐρώμενος sic nomen substantiuum in Poetis significat. ὁ fere Amasium. καὶ ἡ ἐρωμένη Amasia.

Ἡ μοι ὑμαρτὴν ὕσον πεα. Bibl. Gr. ad Longol. mihi pag. 200.
οἱ ἀποθνήσκοντες Morituri.
ὁ προσήκων, προσήκουσα, affinis, necessarius, Necessitudine coniunctus.
ὁ & τὼ ἔχοντε sine substantiuo ut vsurpari dixit Aristoteles Polit. & Mutue.
ὁ πειράζων. Tentator.

Aliquando etiam fiunt nomina ſubſtantiua, vt καθηκόντος.

Caſus (vt vocant) abſolutus, Latinorū eſt ablatiuus, ſed Græcorum genitiuus: vt Δημοσθένης, δυοῖν ὁδοῖν οὔσαιν ὁδοῖν, τῆς μὲν ὅτι τὸ βῆμα, τῆς δὲ εἰς ἄδου, μᾶλλον ἂν ἐλέσθαι εἰς ἄδου τὸν οὐ φερουσῶν.

Attici pro genitiuo abſoluto vſurpāt accuſatiuum, ſed ferè cum particula ὡς vel ὥσπερ: vt, pro τοῦ ἀνδρὸς τοῦτο ποιήσαντος, ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσαντα. Sed accuſatiuꝰ abſolutus in participiis impersonalium, vſitatiſſimus illis eſt in omnibus temporibus: vt, ἀκουσθὲν αὐτῷ, vbi ipſe audiuiſſet. δόξαν ἐμοὶ γράψαι, vbi mihi viſum eſt ſcribere. δέον ἕτερα, δέον pro δέοντα, quum cætera cōuenirent: vbi adiecti uum ſingulare cohæret cum plurali. ἐξὸν αὐτῷ ποῆσαι, quū liberum eſſet ei facere. ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, perinde acſi nihil eius interſit.

Græcis proprium eſt, vnico participio efferre, quod Latini pluribus per

aduerbium temporis & verbum ſolent dicere: vt, οὐκ οἶδας τοῦτο τηλικοῦτος ὤν; tú ne hæc ignoras quum ſis tantus?

Atticis etiã vſurpatur participiũ pro ſolo verbo: vt, οὗτος ἰὼ ὁ διοικῶν πάντα τοῦτα, Hic eſt qui õnia hæc procurabat. δύσκολον ἁδαμῶς ἀνάγκως διαπεραξάμενος τοῦτο, Reperiebã nulla alia ratione poſſe hæc me perficere. Et τίς ὁ φενακίσας τοῦτο; quis eſt qui hanc fraudem commentus eſt?

Notabis tamen, vt Latinè dicimus, Credo nos poſſeſſuros regnũ cœlorũ, per accuſatiuum participii futuri, loco Quòd cũ verbo iũcti: ſic quoque Græcè dici, tantũ particula ὡς addita: vt πιστεύω ἡμᾶς ὡς ἐξοντας τὴν τοῦ θεοῦ βασιλείαν, pro ὡς ἐξομεν.

Ponuntur etiam ferè poſt verba ſenſus, & perſeuerandi, ſiue contrariæ ſignificationis, participia nominatiui caſus: vt, τοῦτο μακρότερα ἀναδύνομαι εἰρηκώς. Gaza in Cato. maio. ἀγαπῶν με διατέλει. οὐ παύσομαι φιλῶν. ἀνέχομαι λυῶν τὸ δύσηνον

τοῦτο σωμάτιον. χορτάζων, σκέπων. Sed ἤθου ἐμὲ ἔνδον μένοντα, per accusatiuum: quia diuersa à priore verbo persona significatur. Sic post verba scientiæ, participium: vt,

Ἰσθι δ' ἄφρων ὢν ὅστις ἂν ἄνθρωπος γεγώς·
Δήμου κολώει χρήμασιν χαυνούμενος.

Et, καὶ φυλῆς ἅπασι καὶ λίθοις καὶ σιδήρῳ μεταβολὴν ἴσμεν ξυμβαίνουσαν ὁμοίαν θανάτῳ· δένδροις δὲ σπερδόμενα, λίθοις δὲ δηλούμενα, σιδήρῳ δὲ ἰόν.

Et eleganter post verbum φθάνω: vt Xenoph. καὶ μὴν πλείστου γε δοκεῖ ἀνὴρ ἄξιος εἶναι ἐπαίνου, ὃς ἂν φθάνοι τοὺς μὲν πολεμίους κακῶς ποιῶν, τοὺς δὲ φίλους εὖ ἐργαζόμενος. Sic

φθάνει ἀναλισκόμενος, } pro { consumit.
ἐφθάκειν πυθόμενος, } pro { audieram.
μαθὼν ἔχω, } pro { disco.
τυγχάνω ὤν, } pro { sum.

ἐμὲ καθαιρήσουσι φέροντες, apud Lucia. vbi φέροντες redundat. participium tamen fœmininũ verbi φέρω, ἡ ἐνεγκοῦσα pro patria Græcis ponitur, nõ expresso πατρὶς

eius ſubſtãtiuo. Atticiſmus ille, quo ver bũ circũloquũtur Græci per participiũ & verbum ſubſtantiuũ, varietatẽ affert: cuiuſmodi eſt apud Lucia. ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, ἢ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

DE ADVERBIO.

Aduerbiorũ omniũ quæ cum caſu po nũtur, propri⁹ eſt genitiuus: vt, λάθρα τῶν ἄλλων. χωρὶς ἐμοῦ δ' ἐδύασθε ποιῆσαι οὐδέν. Iohan. 15. Grego. ἔστω δὲ ὑμῶν χάριν, καὶ οὐσία ἧς ὁ πατήρ, verùm quando ita vobis placet, ſit pater ſubſtantia quædam. Xenophon, ἀλλ' ἔξεστιν ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα, ὥσπερ τὸ ἡμέτερον συμφέρειν πάντα πάντως. Sed per illum licebit nobis omnia è re noſtra conſtituere. Et apud Demoſth. ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω ſit enim ſanè per me. πότερον ἐγώ γε; φεῦ κακῶν! ἅπαξ ἢ δὶς τῆς ἡμέρας.

Sed aduerbia congregandi volunt datiuum: & iurandi, accuſatiuum.

Nam aduerbia exclamandi variant: vt, οἴμοι τῶν ἀγαθῶν· & οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα! & οἴμοι ſine caſu. Sic ὦ ἄπολλον

εὐδαιμονίας ἐκ βολῆς! ὦ πρὸς τῶν θεῶν τῆς συμφορᾶς! Idem de ὦ acuto, nam circũflexum est etiam vocandi Aduerbium cum vocatiuo: vt ὦ Μίκυλλε.

Deriuata itẽ aduerbia post se siquos casus habent, suorum primitiuorũ casum retinent: vt quemadmodum rectũ est per Nomen, Ζάλευκος ὁ τῶν Λοκρῶν νομοθέτης τοὺς νόμους ἔφησε τοῖς ἀρχαίοις ὁμοίους εἶναι. &c. Sic & per Aduerbium ὁμοίως τοῖς μάλιστα, vt qui maximé. Apud Herodotum, Amasis qui è priuato Rex erat factus, pelui (in qua lauerat prius, & me iebat) in simulachrum conflatæ, similem se esse dicens, ὁμοίως αὐτός, ἔφη, πρὸς ποδανυπτῆρι πεφρηνέναι. Aliquando sine casu, vt, ὁμοίως ἐπισφαλὲς, μανιωδῶς δοῦναι μάχαιραν, καὶ μοχθηρῷ δοῦλαμιν. è scriptis Iamblici.

Aduerbia positionis, id est verbalia in ἑον, volunt solui duabus vocibus, πρὸς ἄξιον, & infinitiuo: quarum prior poscit datiuum, posterior accusatiuum sua vi

sequitur: ex quo factum est, vt tam dativo aduerbia in ἐον iungantur, quàm accusatiuo: quibus accedit præterea suorum verborum constructio, subaudito ferè verbo substantiuo: vt, περὶ δὲ θανάτου νῦν λεκτέον ἡμῖν, sub. ἐστί. Epictetus, τοῦ πλείονος βίᾳ φαυλοτέρου δὲ, τῷ ἐλάττονι ἀμείνονα ὄντα πρὸς πρός τινος προαιρετέον. Diogenes adolescenti rogato, nec respondēti, σὺ οὐ, ἔφη, τῷ αὐτῷ εἶναι, εἰδέναι τε ἃ λεκτέον, καὶ πότε· καὶ τίνα σιωπητέον, καὶ πρὸς τίνα; Aliquando tamen migrant in nomina adiectiua: vt γραπτέος ὁ λόγος. γραπτέα ἡ ἐπιστολή. γραπτέον τὸ βιβλίον.

ADVERBIA TEMPORIS QVIBVS temporibus iungantur.

Ἄρτι, αὐτίκα, ἤδη ποτε, σήμερον, nunquam iunguntur futuro: sed ne plusquamperfecto quidem, horum postremum.

Contrà αὖθις, & εἰσαεὶ futuro gaudent.

Πάλαι & ἤδη temporis, adiunguntur imperfecto, plusquamperfecto, & indefinito.

Ὅτε & Ὅτε ſolum perfectum reſpuũt: & νῦν pluſquamperfectum.

QVAE QVIBVS MODIS gaudeant.

Ὁτάν cum ſubiunctiuo apud Eurip.

Ὁτὰν κακὸς τὶς ἐν πόλει θεράπῃ καλῶς,
Νοσεῖν πίθηται τῶν ἀμεινόνων Φρένας,
Παραδίδωμι ἔχοντας τῶν κακῶν ἐξουσίαν.

Vbi notabis etiam accuſatiuumabſolutum ἔχοντας poni ἀτλικῶς pro genitiuo ἐχόντων, quòd habeant.

Ὁπότάν, ſi res præterita ſignificatur, adhæret optatiuo: vt, τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τὶς, ὁπότάν οἱ θεοὶ βιάζοιντο;

Πρὶν vult indicatiuo præponi: vt, πρὶν εἶπεν: & infinitiuo, πρὶν εἰπεῖν: cui aliquando additur ἤ. Sed in re futura ἂν accedit cum ſubiunctiuo, & in re præterita cũ optatiuo: vt, πρὶν ἂν γένηται, priuſquam fiat: & πρὶν ἂν γένοιτο, priuſquam fieret. Iungitur etiam in re præterita πρὶν indicatiuo: vt, πρὶν ἔλυσε, priuſquam abſolueret. Et optatiuo, & ſubiunctiuo, ἤ particula accedẽte, πρὶν ἢ λύσαι, πρὶν ἢ λύσῃ.

Ἕως amat indicatiuum: vt, ἕως ἔζη: & coniunctiuum: vt, ἕως λέγῃ. Ἕως ἂν, subiunctiuum, & in re præterita optatiuum: ἕως ἂν γένηται, quandiu fiat. ἕως ἂν γένοιτο, quādiu fieret. Reperias etiam cū, īfinitiuo: ἕως διατελῶ, donec absoluero.

Ἄχρι & μέχρι eandem fermè habent cum ἕως constructionem, & cæteris sic iunguntur partibus,

μέχρι πόντου. μέχρι τινός.
μέχρι ζωῆς. μέχρι τοῦ τέλους.
μέχρι πόρρω. μέχρι τοῦδε.
μέχρις οὗ ταῦτα. μέχρι τοῦδε.
μέχρις ἂν. μέχρις αὖ.
μέχρι ποῦ καὶ ἐρυθριᾶν.

Græcis πρὼ ἄρχι, & ἀρχὴν sine articulo vsurpantur per aduerbium, aliquā do pro Principio, aliquando pro Omni no: vt Ioh. 8. πρὼ ἄρχι ὅτι καὶ λαλῶ ὑμῖν.

ADVERBIA loci, Attici alia pro aliis ponunt, dum dicunt ἔνδον pro ἔισω & ἔνδοθεν pro ἔνδον: vt Vergilius dixit, eiectū littore, pro, ad littus. Addunt etiam Ad

uerbiis in θεν præpositionem quæ necessaria non est: ἐξ ὑφανοθεν.

Aduerbia qualitatis iuncta verbo ἔχω, διάκειμαι, & similibus, aliquando etiam genitiuo τοῦ παθόντος addito, elegãté ποιότητος vocum periphrasin reddunt: vt,

ἐνδεῶς ᾠκοδόμων,	πένης.
πονηρῶς διάκειμαι,	νοσῶ.
οὕτως ἔχω γνώμης,	οὕτω διάκειμαι.
πονηρῶς ἔχω τοῦ σώματος.	

Πάλαι cũ genitiuo significat præteritũ, sine casu, Præterquã: aliquãdo etiã Verumtamen, qua in significatione παρέλκει, si ἀλλὰ sequatur: vt, πάσι δὲ νενόμισται καινὰ εἶναι πάλαι, καὶ σώματα, ἐψυχάς, καὶ χρήματα, πάλαι ἀνδρὸς καὶ γυναικός; Et φύσις θέλησις ἐπιμέλεια, δίκαξία ὑφὸς πάσι θηκάγαθός. ἐτῶν δέ τοι ἀριθμὸς οὐδὲν ἄλλο πάλαι γῆρας ποιεῖ. Et πάλαι δὴ ἄπιθι, veruntamen abi. Et πάλαι δὴ ἤ, & πάλαι εἰ μή, nisi.

Aduerbii ὅτως redditiuũ ὡς sæpe nõ exprimitur. Elegans est bene precantis formula ὅτως ὄνῆσο, macte virtute.

Ως vult iũgi ſuperlatiuo vel ſolũ vel cũ ὅλη, pro quã: ὡς ταχίστα, ὡς λαμπροτάτην, ὡς ὅτι λευκοτάτην. Sed pro λίαν magis vult poſtponi poſitiuo: θαυμαστῶς ὡς ἀθλιος γέγονε. Reperias tamen etiam tum præpoſitum: vt, ὡς ἑτέρως, longè aliter: & per admirationem apud Ariſtoph. ὡς ἐργαλέον πρᾶγμ' ὅτι! Aliquando etiam ſignificat votum ὡς: vt Euripid. ὡς ὄλοιτο παγκάκως. Notabis ἔστιν ὡς pro quodãmodo. Accipitur & ὡς pro ἐπεὶ, & pro Ad Atticῶς: idem Ariſtoph. ᾠχώμην ὡς τὸν θεόν. Quòd ſi ὡς præponatur infinitiuo, accipitur pro ὥστε: vt, ἄτοπος ὅστις ἀπαίδευτος, ὡς μηδὲν εἰδέναι. Sic ἄτοπος ὡς πόλλας θαυμάζειν. Nam ὥστε quando non Vt, ſed Itaque ſignificat, nõ tã infinitiuo gaudet quàm indicatiuo Atticè, & optatiuo communiter: vt, ὥστε λέγει, ὥστε λέγοι ἄν.

Aduerbia affirmandi & negandi iunguntur indicatiuo: vt, ναὶ λέγω, οὐ ποιῶ. Sed aduerbia prohibendi iunguntur imperatiuis præſentibus, μὴ λέγε, μηδα

μῶς ποιῇ, μὴ ἐνόχλῃ: & indefinitis, μὴ τυφάτω μὴ γενηθήτω, μὴ τύφῃς, μὴ τύπῃς, μὴ τυφθῇς, μὴ τυπῇς, μὴ τύπτωμαι, μὴ τύφθωμαι. At solis tamen secundis indefiniti personis imperatiui ἀπαγορευτικὰ non iunguntur: non enim rectum est μὴ τύφον, μὴ τύφθητι, μὴ τύφαι &c. Quoties autem μὴ postponitur verbo affectus, habet post se & subiunctiuum: vt, δέδοικα μὴ ᾖ: & optatiuum: vt, ἐδεδοίκειν μὴ εἴη: & indicatiuum: vt Thucyd. νῦν δὲ φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρωι ἡμαρτήκαμεν.

Ὡς & Ὅπως.

Ὡς & Ὅπως aliquando habent elegãter verbum ἔτυχε sibi adiunctum: & tamen oratio nihil aliud significat quàm aut temere, aut sine delectu: vt, ἵνα μὴ καθίζοιεν ὡς ἔτυχεν, ne quolibet loco & vili sella cogerẽtur sedere. Plutarch. de Cic. οἷς ἔτυχε προσερρύων ἕνεκα τοῦ γελοίου. Lisias, ἔκαστος γὰρ ὑμῶν εἴθισται πρὸς τοὺς πολίτας, ὁμοίως πρὸς μὲν πώλιον, ὁ δὲ πρὸς κυρβασίαν, ὁ δὲ ὅπῃ ἂν τύχῃ, Alius ad aliumlocum, vt cuique

contigit.

Dicemus etiam pro nõ ſolùm, & pro non ſolùm nõ, οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως, & μὴ ὅτι.

Reperitur & οὐχ ὅτι, pro non quòd: vt, οὐχ ὅτι καὶ τούτοις ἔλαττόν τινος ἠνέγκατο, Non quòd hac in parte alii ceſſerit cuipiam. Et οὐχ ὅτι μή, pro non quin: vt Lucia. οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, non quin honeſtũ eſſe cenſeam. Et οὐ γὰρ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεταί τινος, ἀλλὰ καὶ &c. non ſolùm enim vt nullius corpus obnoxium ſit in iuriæ, ſed etiam &c.

Aliquando οὐχ ὅπως ſumitur pro non vt: Demoſth. οὐχ ὅπως ὀμόσῃ πρόθυμον ποιήσεται, non vt rectè iuret diligentiam adhibebit.

Hæc genera dicendi ſunt notanda à quibus Latini ſuum Tantùm non, pro Ferme, ſũt mutuati: ὅσον οὐ, ὅσον οὔπω· μόνον οὐ, μονονού, & μονονουχί: vt, ὅσον οὐ συνιόντες, tantùm non concurrentes. ὅσον οὔπω παρεῖσι, tantùm non adſunt. ἀπαιτεῖ τὸν χάλκουν, οὐ μόνον σὺ ὀνειδίζεις, & ferme exprobrat.

Sed οὔπω οὐκ ἤδη, & ὅσον οὐκέτι, & coniunctim ὁσονοὔπω, & οὐκέτι δέπω, pro iamiam, paulopòst. Apud Thucyd. ὅσον δὲ οὔδέπω παρῆναι, tãtúmque nõdum adesse, id est iamiam adesse.

Quin & Non solùm, sed etiam Latinorum, àGræcis sumpta sunt, qui dicũt οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ: vt in illo Periclis ad Sophoclem, οὐ μόνον τᾷ χειρὶ ἔφης, ἀλλὰ καὶ τῷ ὄμματι ἔχειν πρὸς ἑαυτὸ δεῖ τὸν σώφρονα στρατηγὸν, non solùm &c.

Propriè μὴ est ἀπαγορευτικὸν, & τὸ οὐ, ἀρνητικὸν, id est μὴ est particula prohibendi, & οὐ, negandi. Sed μὴ aliquando pro οὐ negat: cõtrà οὐ pro μὴ nõ reperitur prohibere. Demosth. ἐπειδή με μὴ πείθοιεν, quum mihi non persuaderent. Id quod obtinet in compositis, μήτοιγε, μήτοι, μήποτε, &c. οὔτοι, οὔποτε, οὐδῆτα.

Μήποτε aliquando accipitur pro fortasse, siue nescio an, aliquando cum indicatiuo, aliquando cum subiunctiuo: vt in decimo de moribus, μήποτε δὲ οὐκ

λῶς τοῦτο λέγεται, ac nescio an non sit honesta oratio. Plutarch. καὶ μήποτε τοῦδε εἰκὼν ᾖ, atque haud scio an huius sit imago. Sic Paulus in extremo secundo cap. 2. ad Timoth. παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους, μήποτε δῷ αὐτοῖς ὁ θεὸς μετάνοιαν, fortasse enim Deus ipsis pœnitentiam dederit. Qua in significatione μὴ in 4. de Repub. apud Aristot. usurpatur.

Μήποτε etiam quum est ἀπαγορευτικὸν, iungitur optatiuo: vt Gregor. μήποτε τοσοῦτον ἀμελήσαιμι ἢ ἀρετῆς ἢ τοῦ φιλικοῦ καθήκοντος, Absit vt eousque negligamus aut virtutem aut officium amici.

Sic & μήτοι: vt Synes. ἀλλὰ μήτοι ποτὲ δόξαν λάβοιμι, μὴ ὦ σῶτερ, Quod vtinam mihi experiri, seruator, nunquam contingat. Reperitur & pro οὐδέποτε. i. nunquam.

Οὔτοι etiam pro nequaquam. Plato, οὔτοι κακῶς σοι κείσεται ὅτι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, Nequaquam malè abs te collocatũ dices quicquid beneficii nobis tribueris.

Οὔτοι καταπροΐξῃ μὰ τὸν Ἀπόλλω, τῶν δρῶν, Aristoph. frustra id non feceris, fœnera to rependetur.

Οὐ πομπῇ, nullum penitus.

Οὐδ' ὅτι οὐῶ, nihil quicquam.

Οὐχ ὅσον, & οὐχ οἷον, pro nedum.

Οὐκ ἔστ' ὅπως, nullo pacto: vt, οὐκ ἔστ' ὅπως οὐκ εἶ, fieri non potest quin sis.

Οὐκ ἔστ' ὅ,τι, nihil.

Οὐκ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, in nullo.

Οὐκ ἔστιν οἵτινες, nulli.

Οὐ γάρ; nonne?

Οὐγάρ ἄν που, alioqui non neque tamẽ.

Οὐ γάρ ἄν που, & οὐ μὰ δῆ, nequaquam.

Οὐ γὰρ ἀλλά, enimuero, etenim, negatione redundante: vt Aristoph. μὴ σκῶπτε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Ne cauillare, malè enim affectus sum.

Οὐ μὰ τὸν ἀλλά, & οὐ μὰ τὸν ἀλλάγε dicunt, pro veruntamen.

Οὐ μὰν ἀλλά, vel Οὐ μὰν ἀλλά γε ἔστω, verum esto, Sed sit sané.

Sed Οὐ μὰν, siue ἀλλά, negatio est pro

nec verò, sumitur: vt οὔτε μλω, & οὐδὲ μλω, & οὐμλώπω, pro nõdum tamẽ, οὐ μλω οὔτε, vel οὐμλω οὐδὲ, verũtamẽ nõ.

Notabis οὐ γὲ δὴ significare quod Latinis verbum Absit: vt μὴ δῆτα, μὴ γὲ γε. Pro eodem dicunt etiam, οὐκ ὠγαθέ.

Οὐ μὴ in oratione plerũque & prohibentis & negantis est: vt Aristoph. οὐ μὴ λιπήσῃς, Ne nugeris. Et οὐ μὴ ποιήσω.

Sed Atticis familiare est plures negationes loco vnius vsurpare: vt,

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γένεσθαι τέχνης ἄτερ
Πρὸς οὐδὲν ἐπιτήδευμα· τῶδε πάσῃ οὐδενί·
Πᾶν οὔτε τέχνημὴ φύσιν κεκτημένη.

Οὐδαμῇ ὐδαμῶς, nullo planè modo.

Μηδαμῇμηδαμῶς, idem: sedhoc tam est prohibendi quàm negandi, illud tantùm negandi.

Quibus contraria sunt πάντῃ πάντως, vsquequaque.

Obserua in οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, οὐ negationem redundare: vt, τἆλλα μὴπω γέγονεν, οὐ δὲ πολλοῦ δεῖ, id est καὶ πολλοῦ δεῖ, aut οὐδ'

ὀλίγου δεῖ, Hæc nondum confecta ſunt, multùm autem abeſt, vel non parum abeſt vt fiant.

Addũt etiam negationem quæ παρέλκει cum verbis negãtibus Atticè: vt, ἔξαρνός εἰμι μὴ ποιῆσαι, nego me feciſſe.

Ad hũc modum negatione, principali verbo præpoſita, etiã duæ aliæ ſequũtur infinitiuo præfixæ: vt, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. non poſſes negare te meum eſſe filium.

Cæterùm Græci ſolent negationem, quæ ad poſterius verbũ pertinet, initio orationis priori præponere: μὴ φάσκω, & οὐ φημί, pro Dico nõ, ſiue nego. Athen. καὶ κελεύσαντος καλέσαι, οὐκ ἔφησαν εἰδέναι ὅπου πεπόρθει), quúmque euocari iuſſiſſet, negarũt ſe ſcire quo abierat. Sic μὴ πάνυ σοι πιθόμην hoc eſt ſimulo non, ſiue diſſimulo. AEſch. ἐὰν δὲ μὴ πάνυ σοι ποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετε ἀκούειν. quòd ſi Demoſthenes diſſimulet ſe verba veſtra audire, neque vos illum audi-

re velitis. Sic οὐδὲν ἀξιῶ, pro Indignum censeo: οὐ νομίζειν, moribus patriis receptum nō esse: οὐδὲν δέομαι, nolo: & οὐκ οἶμαι δεῖν, puto non oportere.

Obseruabis illud Terentianum in Eunucho, Scin' me in quibus sim gaudiis? planè græco more dictum: quum scilicet ex nominatiuo verbi sequentis fit obliquus præcedentis: scin' me, pro scísne ego in quibus sim gaudiis? Sic Plato lib. de Rep. 5. γνώσεται τὸ Ἡσίοδον, ὅτι τῷ ὄντι ἱκανὸς σοφός. i. γνώσεται ὅτι Ἡσίοδος ἱκανὸς σοφός.

INTERROGANDI.

Πῶς circunflexum, habet vim interrogandi: sed encliticum, indefinitè accipitur, túncq; aliquādo emphasim quādā significat: vt quod Plato de Hesiodo addit, λέγων πλέον εἶναί πως ἢ μισυ παντός.

Sed πῶς οὔ; & πῶς γὰρ οὔ; responsum volunt aiens, pro quidni? πῶς οὐκ αἰσχρόν; nónne turpe est?

Frequentissimè occurrit δήποτε adiūctum infinitis dictionibus: vt, ὁπόσος δήποτε

ποτε, quantuſcunque: ὁποσοσδήποτε, quotuſlibet: ὁποτερουσδήποτε, vterlibet: ὁπουδήποτε, vbicunque: ὁπωσδήποτε, ὁπωσδήποτ' οὖν, ὁπηδήποτε, quomodocũque, vtcunque: ποῖος δήποτε; qui tandem & qualis?

Aduerbia optandi εἴθε & ἄϊθε ſignificationem ſuam retinent, ſiue optatiuo præponãtur, ſiue indicatiuo: vt, εἴθε γράψειε, vtinam ſcriberet: apud Platonem. Et apud Lucia. καὶ εἴθε γε καὶν ἐκείνου εἰς κόρον ἐμὲ πιεῖν οἴνου, vtinã licuiſſet illo ſuauiſſimo vino me replere. εἰθ' ὄφελες, pro Vtinam etiam, ſed ſecundæ ſemper perſonæ ſignificationem habet: vt Iliad. α. Tethis ad Achillem filium,

Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυος καὶ ἀπήμων

Haſ. Vtinam ſedeas, &c. Sed ὄφελον nec perſonarum nec numerorum diſtinctionẽ ſignificat: ſed ὡς ὤφελον primæ eſt perſonæ, & ὡς ὤφελες ſecundæ, atque ὡς ὤφελε tertiæ.

DE PRAEPOSITIONE.

Ex octodecim Præpoſitionibus,

Quatuor soli genitiuo seruiunt, ἀπό, ἀπὸ, πρό, & ἐκ, vel ἐξ sequente vocali.

Duæ datiuo soli, ἐν & σύν, vel ξύν Attice.

Tres soli accusatiuo, ἀμφὶ, ἀνὰ, & εἰς, vel ἐς Attice. frequentissime

Sex aliquando genitiuo, aliquãdo accusatiuo, διά, κατά, μετά, περὶ, πρός, & ὑπέρ.

Tres partim genitiuo, partim datiuo, partim accusatiuo, ἐπὶ, παρά, & ὑπό.

Ἀντὶ significat Pro: vt Demosth. δεῖ δὲ βέλτιστα αὐτὴ τῶν ἡδέων λαμβάνειν, optima quæque pro iucũdis sunt amplectenda.

Ἀπὸ idem valet cum Ab: vt in paræmia, ἀπὸ κώπης ἐς βῆμα, à remo ad tribunal. In eos qui ex obscuro loco repẽte ad amplissimos honores emergunt. ἀπὸ γενεᾶς, à prima ætate.

Πρὸ significat Ante, modóque ad tẽpus refertur: vt, πρὸ τῶν τρωϊκῶν, ante bellum Troianũ: modò ad locum: vt, πρὸ τῶν θυρῶν, pro foribus. Et exuperantiam: vt apud Aristot. lib. 1. de Rep. Senarius Ille prouerbialis

Δοῦλος πρὸς δούλου, δεσπότης πρὸς δεσπότου, Seruus ſeruo præſtat, & dominus domino.

Ἐκ & ἐξ ſignificant E & ex: vt, ἐκ ῥᾳθυμίας ἡ πενία, ex otio inopia oritur. ἐκ παίδου, à puero. ἐκ ξύλου ἐποίησε, è ligno fecit. Vtriuſque tã ἐκ quàm ἐξ exẽplum eſt in epiſtola Phalaridis ad Axiochum ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθὸς, καὶ βασιλέων καὶ πολλῶν εὐτυχέστερος· ὁ δὲ ἐξ ἀγαθῶν φαῦλος, αὐτός τε αὑτῷ καὶ τοῖς πανταχοῦ τῶν δυστυχεστάτων.

Σὺν, Cum: vt, σὺν τοῖς θεοῖς, δώδεκα, id eſt vnà cum diis, duodecim. Sic luſit Stratonicus Cythariſta numerũ diſcipulorum quos duos tantùm habebat, augẽs ſimulacris nouẽ muſarum & vnius Apollinis domi conſecratis: alioqui σὺν θεῷ, & σὺν θεοῖς, græcis ſignificat Deo ad iuuante.

Principaliter ſign. CIRCA, nõ Citer.

Ἀμφὶ pro Circiter: ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, circiter quinque millia. Lucianus tamen etiam genitiuo (vt ſolẽt poetæ) iunxit: ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή, ſcrip

in Aſterologo.

Et apud Ariſtot. in Mechanic. Cap. 2. Ἀμφὶ γῆς

Ἀμφὶ cum Genit. DE vel περὶ. etc
Ἀμφὶ cum Dativo. DE vel περὶ. ſed cum Dativo ſignificatum proprium & Circa vel Circum, tanquam frequentiſſima & maximè vſitata ſignificatione. Ipſorum apud Veteres. Vide tẽ pag. 150. b. in ſeqũ. pagin.

tio est de syderibus.

pro ἐν σώματι ἔχειν, ingerit Erasmus.

Ἀνὰ significat In: vt, ἀνὰ σῶμα ἔχειν, in

οὐδ' ἔχοντες ὅ τι ἀνὰ χεῖρ' ὡς εἰσεροῶσιν.

ore habere. Et Per: vt, ἀνὰ μέσον στρατόν, per medium exercitum. ἀνὰ ὅλον χρόνον, per omne tempus.

Ἀνὰ apud Poëtas cum Dat. pro CVM. item SVPER.

Prou. εἰς ἀρχαίας Carnas. Ad Pristina præ. fixa.

Εἰς vel ἐς significat Ad: εἰς ἀγορήν, ad forũ: Et In cum motu: εἰς οὐρανὸν πτύειν, in cælum spuis. Eurip.

Τὰ δ' ἀργυρώματ' ὅστιν, ἢ τε πορφύρα,
Εἰς χὺς Τραγῳδοὺς ὕβρεται, οὐκ ἐς τὸν βίον.

Διὰ cũ genitiuo significat Per: vt, δι' ἡμέρας, per diem integrũ: δι' ἐνιαυτοῦ, per totum annũ. Demosth. ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἀφ' ὧν πρώτων ἄρξει τῆς τελευτῆς διεξῆλθον, sed à principio omnia ad finem vsque sum persequutus. Cum accusatiuo significat Propter, vel Ex: vt, αἱ πλεῖσται στάσεις ἀφ' ὧν φιλοτιμίαν ἐν ταῖς πόλεσι γίγνονται, seditiones plurimùm ex ambitione in ciuitatibus excitantur.

Nam in his exemplis sub. intelligendum est ἔλθον. aut ἰὸν

Significat et διὰ cum Genit. IN. ut apud Lucian. διὰ σώματος ἔχειν τὸν Ἀριστοτέλη. Sic διὰ μνήμης ἔχειν. Et διὰ τιμῆς ἔχειν.

Καθὰ cum genitiuo significat In, siue Contra: vt, ὁ κατ' Αἰσχίνου λόγος, Oratio in Aeschinem, vel habita, vel scripta. καθὰ

ADVERSVS.

Sigi tamen & alia.

χάρης παίειν, pugnum in genam impīgere. Cū accusatiuo, Ex, Iuxta: vt Aristot. τὸν παῖδα δεῖ κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ παιδαγωγοῦ ζῆν, puero ad præceptoris sui præscriptū vita est componenda. Et sub: vt Plutarc. τοῦτο γὰρ ἔφασαν δύεται καθ' ἡμῶν, ὡς φησι Σιμωνίδης, τὴν καλὴν ζῆλος.

Μετὰ cum genitiuo significat Cum: vt, πολισμὸς μέγας ἐστὶν εὐσέβεια μετ' αὐταρκείας, magnus est prouentus pietas suis cōtenta, vel cum frugalitate cōiuncta. Sed cum accusatiuo μετὰ significat Post: vt, Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πρόσθεν, Post facta Cleon est Prometheus. In eos qui serò sapiunt.

Περὶ cum genitiuo pro De: vt, περὶ ὄνου σκιᾶς, de asini vmbra, sub. πόλεμος ἐστὶ, contentio est .i. de re nihili. Et loco Pro: vt apud Home. Ιλιάδ. ο. Hector ad Troianos,

-ἕνα οἰ ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης

Τεθνάμεν. Nulli non est honestū pro patria dimicando occumbere. Pro In: vt,

περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία in periculis cernitur fortitudo.

Πρὸς cum genitiuo accipitur pro Ad: vt, ὄνος πρὸς λύρας, asinus ad lyram. Cum accusatiuo pro In, vel Erga, vel Cõtra: vt Isocr. ἡδέως μοὶ ἔχε πρὸς ἅπαντας, omnibus gratus esto & iucundus. Terent. dixit, ἡδέως πρός σε ἔχειν, fuisse aduersũ te gratum.

Ὑπὲρ cum genitiuo significat Pro: vt, εἰ ὁ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Si Deus à nobis stat, quis contra nos insurget? Sed tam cum genitiuo, quàm cum accusatiuo significat Super vel Supra: vt, ὑπὲρ τῆς στέγης, supra tectum. Demosth. μανία ἐστὶ τὸ ὑπὲρ δύναμίν τι ποιεῖν, furor est, supra quàm præstare possis aliquid aggredi. Sic ὑπὲρ τὸ μέτρον, vltra modũ. Et apud Lucia. in Gallo, ὑπὲρ τὰ ἐσπαμμένα ἤδη πηδᾷ, insomnium, inquit, sua septa, transilit. quòd quum somnum egredi non debuerit, durat tamen in vigilante.

Ἐπὶ cum genitiuo significat In: vt, ἐπὶ τῆς γῆς, in terra: & cum datiuo: ἐπὶ τῇ γῇ. Et Corã: vt Lucia. de luctu, ταῦτα παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, ad hunc modum delirans coram testibus tã multis. ἐπὶ Ραδαμάνθυος, coram Rhadamantho. Cum datiuo significat De vel causam: vt Xenoph. Τί γάρ σὺ, ἔφη, ὦ Χαρμίδη, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς; ἐγὼ αὖ, ἔφη, ἐπὶ πενίᾳ μέγα φρονῶ· νὴ Δί' ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπ' εὐχαρίστῳ γε τῷ πράγματι. tuverò Charmide, qua de re potissimum gloriaris? De inopia, inquit, valde mihi placeo. Næ tu, inquit Socrates, de re admodũ gratiosa super bis. Dicunt etiã Græci, ἐπὶ τοῦτοις, vt πρὸς τοῦτοις, pro Ad hæc. Sed ἐπὶ cum accusatiuo significat Ad, In, siue Contra: vt Plato epistola 7. de Dionysio loquens ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη, misit ad me triremem. Isocr. ἐπὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀσκεῖν, ad uersus æmulos se exercere & cõparare.

Παρὰ significat A vel E: vt, βοηθειάμου παρὰ κυρίου, auxilium meum à Domi-

no depẽdet. πρὸ ἡδονῆς λύπη, è voluptate dolor naſcitur. Præ: vt, πρὸ πάντων τυγχάνει, præ ōnibus excellit. Obſerua πρὸ ſignificare etiam contrarium: vt, οὐδὲν πρὸ λόγου ποιεῖ σοφὸς, ſapiens nihil facit quod cum ratione pugnet. Cum datiuo πρὸ ſignificat Apud: vt, πρὸ σοι κατέλυον, apud te diuertebantur. Cum accuſatiuo ſumitur pro Ad: vt Plato de Rep. δεῦρο πρὸς ἡμᾶς φοίτα, ad nos ſæpius accede. Sub: vt, πρὸ τὸ δεῖπνον, ſub cœnam. A vel ex: vt πρὸ τοῦ εὖ ζῆν κλέος, ex recte viuendo gloria naſcitur. ὑποκριτὴς λέγεται πρὸ τοῦ ὑποκρίνεσθαι, id eſt, ſimulator à ſimulãdo deriuatur. Ob: παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, ob ſcelera ſupplicium. Et In: πρὸ τοῦ βίου, πρὸ τοῦ χρόνου, in vita, per omne tempus. πρὸ τοῦ καιροῦ, in ipſa occaſione. Et πρὸ τὰ μαθήματα ἀσχολεῖσθαι, in ſtudiis mathematicis verſari. Aliquãdo πρὸ ſignificat inter miſſionem: vt, πρὸ μῆνα τρίτον, tertio quoque menſe. Et Contra: vt, πρὸ νό-

μους ἐκτὸς, contra leges latas. παρὰ γνώμην, contra sententiam. Et comparationem: vt, οὐδὲν παρὰ ταύτην ἡμετέραν φαίνεται, Nihil ad nostram hanc.

Ὑπὸ cum genitiuo significat Sub: vt, ὑπὸ χιτῶνος ἔχει, gerit sub tunica. Et E vel Ex, siue causã: vt, νοσεῖν ὑπὸ πόνου, ægrotare è labore: ἀδυνατεῖ ὑπὸ πενίας, præ inopia nihil potest. Et plato in Theæteto, ἡ τῶν σωμάτων ἕξις ὑπὸ ἡσυχίας μὲν καὶ ἀργίας διόλλυται· ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεων ὡς ἐπιτοπολὺ σώζεται. ἡ δ' ἐν τῇ ψυχῇ, ὑπὸ μαθήσεως μὲν καὶ μελέτης κτᾶταί τε μαθήματα, καὶ σώζεται καὶ γίνεται βελτίων· ὑπὸ δὲ ἡσυχίας οὔτε τι μανθάνει, ἅτε οὐ μεμνημένη ἐπιλανθάνεται. Cum datiuo etiam Sub, vel Ad: vt ὑπὸ γῇ, quæ sub terra sunt: ὑπὸ τῷ τείχει, ad imum murũ. Sic, ἐποίησεν ἐφ' ἑαυτῷ καὶ κατὰ τὴν Φωκίδα, vniuersam Phocidem in suam potestatem redegit. Cum accusatiuo accipitur pro Subter, vel Sub: vt, καὶ ὑπὸ σελήνην πᾶσα ὑμεναίβλητα, quæ sub luna

sũt, ōnia sũt mutationi valde obnoxia.

Poetæ iungunt etiam datiuo, ἀμφὶ, ἀνὰ, & περὶ: vt Homerus,

Αλλά μοι ἀμφ' Οδυσῆι δαΐφρονι δαίε' ἤλορ.

Idem, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Idem,

-δέδικα περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.

Sed hæc potius sunt notanda, quàm imitanda.

Ἀμφὶ & περὶ idem planè significant, & aliquãdo simul ponuntur à Poetis: vt apud Homer. ἀμφὶ περὶ κρήνῃ. Aliquando etiam in compositione coniũguntur: vt ἀμφιπερισκώπτω, vertebat in gyrum. Sed oratori frequẽtius est τὸ περί.

In cõpositione quinque reperiuntur Præpositiones, quæ aliquando simplicis significationem augent, aliquando omnino mutant.

ἀντὶ,	ἀντάξιος,	ἀνομία,	
	qui præstat.	legum repugnãtia.	
ἀπὸ,	ἀποτείνω,	ἀπομανθάνω,	
	extendo.	dedisco.	
κατὰ	κατεσθίω,	καταφρονῶ,	
	deuoro.	desipio.	

παρά, παρεκβάλλω, παράνομος,
proculiaculor. iniquus.
διά, διαγελάω, ἀπιστῶ,
derideo. non credo.

Quatuor augent tantúm.

εἰς, εἰσακούω, σύν, συνεκτελῶ
exaudio. planè perficio.
περί, περικαλλής, ὑπέρ, ὑπερμαίνομαι,
peruenuſtus. nimis inſanio.

Πρός & auget & minuit: vt,

προσπάσχω, προσπάπτομαι,
vehementer afficior. leuiter attingo.

Ὑπό minuit tantùm: ὑποδιδῶ ſubuereor.

Vnicum μετά & mutat & minuit: vt
μεταβουλεύειν, μετανοεῖν, μεταπείθειν,
mutare conſiliũ. pœnitere. diſſuadere.
μεταδρίζειν, μεταγισμός,
elutriare. elutriatio, id eſt, vini ex vaſe in vas effuſio. Regir le vin populari lingua, Loſter de deſſus ſa lie.

Quid præterea vnaquæque Præpoſi-

tio iuncta aliis vocibus significet.

Ἀντὶ significat æqualitatẽ: vt ἀντίθεος, Deo æqualis siue similis. Et officium siue vicissitudinẽ: vt, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, suscipere infirmos, Act. 20. ἀντιτεκαργεῖν, in senectute parentes alere: quod solent facere πελαργοὶ, id est ciconiæ.

Ἀπὸ significat Re: vt ἀποδίδωμι, reddo. Ab: vt ἄπειμι, absum: ἀπέρχομαι, abeo. De: vt, ἀπείρηκά σου καταγελῶν, defessus sum te ridendo. ἀπολογεῖν, defendere. ἀπογράφειν, describere, ωpier.

Πρὸ cõpositũ vt simplex significat, ãte siue Præ: vt προθύρον, vestibulũ. προλέγω, prædico. προλαμβάνω, præoccupo.

Ἐν habitum significat: vt ἔνοπλος, armatus: vel sitũ, vt ἔγκειται, ἐμμένει, ἐνοικεῖ, incumbit, permanet, inhabitat.

Σὺν Cum significat, siue Vnà, aut Simul: vt, συνοίκως ἡμῖν, qui nobiscum simul habitat. Et auxilium: vt, συμπολεμῶ σοι, tecum in hostes tuos irruo. Et apud

Eurip.

Γυνὴ γυναικὶ σύμμαχος πέφυκέ πως.

Nam συ in συνεκτελῶ, id est planè perficio, nonnihil addit simplici.

Ἀμφὶ in compositione accipitur pro Circum, siue An antiqua præpositione: vt ἀμφιβάλλω, amplector. Aliquando pro ancipite: vt τὰ ἀμφίβια, ea quæ incertum est magísne aqua an terra oblectentur.

Ἀνὰ vel erit idem cum Re inseparabili Latinorum, vt ἀναλαβάνω, resumo: vel cum Sursum, vt ἀναβαίνω, ascendo: ἀναπήδημι, suspendo.

Εἰς, vel ἐς Atticè, compositum vt sim plex significat In cum motu: vt ἐισέρχομαι, irruo. Aliquando motus ille ex humiliore loco in altiorē productus de mittitur: vt apud Herodotū, Τοὺς ἵππους ἐς νέας ἐσβάλλειν, in naues sublatos equos introducere.

Διὰ idē est cū Di vel Dis Latinorum: vt διαίρεσις, διαιρεσολὴ, diuisio, distinctio. Et

cum Per: vt διαπράττω, διατείχω, διαμένω, pertrãseo, percurro, perseuero. Nã διατάττω ordine optimo collocare significat.

Κατὰ partim boni alicuius accessionem significat: vt καλάδηλος, καταφανὴς, perspicuus. καταπονδάζειν, diligẽter incumbere. Partim mali: vt καταψηφίζομαί σου, te condemno. Aliquando deorsum: vt κατέρχομαι, descendo.

Μετὰ sumitur aliquando pro Trans: vt μεταβάινω transeo, μετατίθημι transpono. Aliquando significat partem: vt μεταλαμβάνω particeps sum. Cic. μετακόσμια Epicuri nouè Intermundia vertit.

Περὶ etiam composita significat exuperantiam: vt περιλείπομαι, præsto. Et circum: vt περίφρασις, circunloquutio, περιστρατοπεδεύειν, exercitu obsidere.

Præpositiones cõpositæ si suam retinent significationẽ, plerunque suos casus substituunt vocibus, quibuscum iunguntur: ὑστερήμενος τῆς προθυμίας, qui ad diem non satisfecit, ὑστερήμενος

τῶ ὀφλήματος. Qui ad diem præscriptũ nõ soluit. Et Dioscor. lib. 4. ὑποφυόμενον τῶ ὕδατος φύλλον, folium extra aquam eminens. Sic συγχωρῶ σοι ταῦτα, in iis tibi assentior. συνωμοκυῖα τῷ Ἱππονίκῳ, quæ nupsit Hipponico: apud Lucia. ἡ γλῶττα μὴ προεχέτω τοῦ νοῦ, ne lingua anteuertat mentem. ἐμμένω ταῖς συνθήκαις, sto conuẽtis, pacta seruo. Et dũ migrãt in aduerbia: vt ab ἐξ & κατὰ, ἔξω τῆς οἰκίας, extra domũ. κάτω ὑπὸ γῆς, sub terra.

Περὶ & ὑπὲρ aliquando postponuntur suis casibus: vt εἰρήνης πέρι, τεθνηκότα ὑπέρ: & tum habent accentum in priore. Reliquæ semper præponũtur, nisi apud Poetas.

Aliquando etiam πρὸς & πρός γε, & μέχρι, casibus destitutæ finiũt orationem: vt apud Lucia. μικρόν γε πρός, nonnihílque præterea. καὶ ἄλλα ποικίλα πρός, multaque item alia. μετὰ ταῦτ' ὦ ξένε, Postea ô hospes.

Præpositiones partibus ĩdeclinabilib⁹

& præponuntur & poſtponuntur: vt ἀπ' ἀρχῆς, poſthac: etiam accedẽte articulo: ἀπὸ τοῦ νυῦ, ex hoc tempore. Et verbis: ἐκ τοῦ λέγειν, ex dicendo, ex oratione. μέχρι τοῦ τὸν οὐρανόν, vſque ad cælum. Demoſth. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἰς μὴν ἅπαξ καὶ χρόνον βραχὺ αἰτεῖ, cæterùm hæc & eiuſmodi ad vnum breuéque tempus cõ ſiſtunt.

Aliquando præpoſitio pro præpoſitione ponitur: vt κατ' οἶκον, pro ἐνοίκῳ, domi: εἰς πήλινον γράμμα, in æs incidere. Aliquando etiam redundat: vt Ariſtoph. κατώρυξέ με κατὰ τῆς γῆς κάτω, me terra profunda obruit. Et ἐξ οὗ ἐξῆλθον, ex quo prodiit.

DE CONIVNCTIONE.

In coniunctionum ratione Poteſtas ſiue ſignificatio, quæ, quámque varia ſit, cognoſcenda eſt: quæ cuius collocatio ſit, quæ item compoſitio.

DE COPVLATIVIS.

E copulatiuis καὶ præponitur dicti-

oni quam cum præcedente nectit: vt Eurip. in Electra,

-τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς
Κεινῆτε, καὶ τοῖς ἤθεσι τοὺς δύγενεῖς.

Καὶ eleganter geminatur: vt Phocion ad Antipatrum, Οὐ δοὺς σοὶ καὶ φίλῳ καὶ κόλακι χρῆσθαι.

Καὶ solum, in posteriore membro è priore imminuit, accipitúrque pro Tamen aut quanquam: vt quum Epaminõdas conspecto sine duce copioso exercitu, exclamauit, Ηλίκον θηρίον! καὶ κεφαλὴν οὐκ ἔχει. O immanem feram! quanquam ea caput non habet.

Quoties diuersa duo significãtur, prius ferè per ἕτερον, posterius per καὶ exprimitur: & tum vtrunque latinè per nomẽ Aliud redditur: vt Aristot. De mor. lib. 7, ἕτερον δὲ τὸ ἀντέχειν καὶ κρατεῖν, aliud autem est resistere, aliud vincere.

Atque interim obseruabis singulare esse verbum, si καὶ res diuersas commit tat: vt idẽ lib. 5, Διαφέρει δὲ τὸ ἀδίκημα καὶ

ἀδικον, nō διαφέρουσι. differt autem ab eo quod iniustum, iniuria: & rectè facta, ab eo quod iustum est.

Τὲ καὶ sic collocantur, vt τε priore loco dictioni subiiciatur, καὶ ferè sequente: vt Sophocles de mulieribus,

Αἷς κόσμος σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.

DE DISCRETIVIS.

Discretiuæ sunt quibus, quæ volumus discreta esse, connectuntur.

Μὲν & Δὲ tam frequenter voces nectunt Græcis, vt vel Vallæ Latino molestū id sit. Porrò post μὴν ipsum collocatum in priore membro orationis, sequitur δὲ in posteriore: vt Ad Corinthios, πρέπει καὶ ἀπέχεσθαι, λόγῳ μὴν ἀναζητεῖν δεῖ, ἔργῳ δὲ παραιτεῖσθαι.

Frequenter etiam post μὴν οὖν, sequetur in posterioribus membris δὲ non semel repetitū: vt Plutarch. Δίκη μὴν οὖν νόμου τέλος ἐστί· νόμος δὲ ἄρχοντος ἔργον· ἄρχων δὲ εἰκὼν θεοῦ τοῦ πάντα κοσμοῦντος.

Proprius est vsus particularum μὴν &

δὲ in consequutione rerum contrariarū: túmque ipsi δὲ pro Sed vel verò posito aliquando adiungitur μὴ orationem finiens: vt in illo Philemonis,

Μόνῳ δ' ἰατρῷ τῷδε καὶ σωτῆρι
Ἐξεστιν ἀποκτεῖναι μέν, ἀποθανεῖσθαι δὲ μή.

Ipsi μέν pro Quanquā aliquando non δέ, sed δ' μέν ἀλλά, vel ἀλλά solū pro Tamen, in posteriore membro respondet: vt Isocrat. de pace, Ἅπαντες μὲν εἰώθασιν οἱ παρόντες ἐνθάδε τῶν μεγίστων φάσκειν εἶναι, καὶ μάλιστα προσηκούσας ἀξίας τῇ πόλει, περὶ ὧν δεῖ αὐτοὺς μέλλοντας συμβουλεύειν· δ' μέν δὴ περὶ ἄλλων τινῶν πραγμάτων ἥκιστ' ἄξιον ταῦτα ποιεῖσθαι, δοκεῖ μοι πρέπειν καὶ περὶ τῶν νῦν πραγμάτων ἐντεῦθεν ποιησαμένους τὴν ἀρχήν. Quanquam omnes qui huc Athenienses ad dicendam sententiam veniunt, eas res de quibus ipsi consulūt, esse maximas & grauissimas soliti sunt dicere, atque eiusmodi de quibus tota ciuitas maximè laborare debeat: tamē si de aliis nonnullis rebus idem rectè dici

possit, hinc initium dicendi de iis quæ nunc aguntur, fieri decere iudico. Et apud Homer. Iliad. ε.

Τιδεΐς τοι μικρὸς μὲν δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

Reperias etiam post τὸ μὲν pro Illud quidem, in secunda oratione non δὲ, sed μὲν pro Sed: vt Plato, ὥστε τὸ μὲν ὅλον κινεῖσθαι ζῷον, ἀτάκτως μὲν ὅπη τύχοι προϊέναι, καὶ ἀλόγως. Cicero, ita totū animal mouebatur illud quidem, sed immoderatè & fortuitó.

Μὲν & δὲ eleganter respondēt Latinis cùm & tum: dum scilicet quiddam generale cum μὲν præcedit, & quiddam speciale aut maioris momenti sequitur cum δὲ posito inter πολὺ & μάλιστα, pro Tum vel maximè: vt quòd Cic. in Cato. maio. dixit, Sæpenumero mirari soleo cum hoc C. Lælio, tum cæterarum rerum tuam excellentē M. Cato, perfectā que sapientiam: tum vel maximè quòd senectutem tuam nunquam tibi grauē esse senserim. Perionius docet ad imita

tionem Platonis expreſſum eſſe: itaque ſic Græcè dici debere, πολλάκις μὴν δὴ Μάρκε Κάτων, μετὰ τούτου Καίσαρ λαμπρῶς σου μάλλον τοῦ βίου, πολὺ δὲ μᾶλλον ἀδαπανήμονος ὡς ῥᾳδίως ἀεὶ τὸ γῆρας φέρεις. Gaza pro μὴν δὴ & πολὺ δὲ μᾶλλον, vertit ποτὲ μὲν & ποτὲ δὲ καὶ μᾶλλον.

Δὲ aliquãdo ſolũ ponitur pro Sed, nec habet μὲν præcedẽs. aut aliud cui comitetur: vt Πύρρος πρὸς τὸν ἐπαγγελοῦν μὲν τὰ τακτικὰ διδάξειν, ὃν δὲ πολεμεῖσθαι δὲ ποτε γενήσεσθαι, οὐκ ἔφη δεῖσθαι ἀπειραλκήτου στρατηγοῦ.

Quum res duæ inter ſe cõtrariæ conferũtur, explicata & expoſita priore, Græci in comparanda poſteriore vtuntur δὲ particula, quæ Latinè At verò reddi ſolet: vt Ariſtot. quum inutilem iuuenibus ciuilis ſcientiæ cognitionem fore demonſtrauit, addit, τοῖς δὲ κατὰ λόγον τὰς ὀρέξεις ποιουμένοις καὶ πρὸς τοῦτο, περιωφελὲς ἂν εἴη τὸ περὶ τούτου εἰδέναι. at verò qui rationi ſuas appetitiones obedientes effi-

ciunt, ii magnum fructum ex hac scientia consequentur.

DE DISIVNCTIVIS.

Hæ Disiunctiua modò ponitur vnica: vt Aristot. De moribus x. Οὐ γὰρ οἱόντε ἢ ῥᾴδιον τὰ ἐκ παλαι τοῖς ἤθεσι κατειλημμένα λόγῳ μεταῤῥῆσαι. Nō enim potest, aut vix facilè potest, siquid est penitus insitum moribus, id oratio euellere. Modò gemina: vt, ἢ πάθη ἢ ἄπαθη. sed loco prioris ἢ eleganter ponitur ἤτοι: vt ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα ἢ κατὰ τὴν ψυχήν.

Poetæ autem confundunt cum ἤ, ἠέ: vt in illo versu quo Antigonus respondit, hostes opprimendos esse,

Hæ δόλῳ, ἠὲ βίῃ· ἢ ἀμφαδόν, ἠὲ κρυφηδόν.

Et Aristot. 5. De morib. καὶ ἐν τῷ δοκεῖν ἢ μὴ, non quòd sic videatur aut secus.

Est etiam ἤ particula interrogādi, cui etiam interdum ἐν orationem finiens annectitur: vt Plato 1. De repub. καὶ γὰρ γεωργία χρήσιμον, ἢ οὔ; Ponitur etiam ἢ μὴ, & ἢ ἐν ad extremam clausulam, pro Annō?

vel nécne? πότερον præcedente: vt Demosth. De corona, πότερον φανῆναί τινα τῶν ἐλλιπόντων τὰ τοιαῦτα κωλύσοντα ποιεῖν αὐτὸν ἐχρῆν, ἢ μή; Vtrum aliquem exoriri oportuit qui ista prohiberet, an non?

Et dubitandi: Idem epist. 7. διαλῦσαι πότερον αὖ εἶπ πορευτέον, ἢ πῶς. Et ὅπως ἢ οὕτω, sic an secus.

Elegãtissimus est vsus particulæ ἢ post διαπί in præcedente membro positũ: vt apud Latinos ipsius An post Cur. Solui tur enim quæstio potius cum modestia dubitando, quàm nimia confidentia in alteram partem temere pronuntiando: vt Aristot. ἐγκλισίων τροβλημάτων. μετόμω. α. διαλῦσαι ὑγιὲς τὸ τῆς ἔφης μᾶλλον ἐπιτελεῖ, πονῆσαι δὲ πλείω; ἢ ὅτι τῷ νοσεῖν αἴτιον πλεῖστόν μᾶλλος πλῆθος· τοῦτο δὲ γίνε) ἡνίκα ἔφης ἐπιβολή, ἢ πόνων ἔνδεια; Cur cibũ imminuere, laborem augere salubre est? an quia causam ægrotandi excrementorum habet immodica copia: quæ tunc exultat quum aut cibus supereſt, aut la-

bor deeſt?

Rationis redditiuæ, ſiue cauſales, quæ ſignificant id quod ipſis ſubiicitur, rationem eius eſſe quod præceſſit.

Γὰρ pleriſque omnibus vertitur Nam vel enim: Cicero tamen eleganter γὰρ Quòd dicit. Ad cuius imitationem Perionius ſic quoque locum illum Ariſtotelis in tertio De moribus conuertit, Επεὶ οὕτω γε καὶ οἱ ὄνοι ἀνδρῶδες εἶεν πεινῶντες, τυπτόμενοι γὰρ οὐκ ἀφίστανται τῆς νομῆς, nã iſto modo quidem licet dicere fortes aſinos, quòd ne verberibus quidem deterreantur à paſtu.

Aliquãdo γὰρ Ciceroni dicitur Quia & Cur, ſi antè Quod pro τοῦτο præcedebat: vt quũ dicimus αἴτιον τοῦτο γὰρ, quod cauſa eſt cur

Certè quoties breui præpoſitioni breuis etiam ratio affertur, Cicero tam γὰρ quàm ἅτε Quia vertit: vt Plato in Timæo, ὀμικρῶν τε γὰρ οὐκ ἐπιδεῖ, γὰρ ὄφρα

τὸν γὰρ οὐδὲν ὑπολείπεται ἔξωθεν· οὐδ' ἀκοῆς, οὐδὲ γὰρ ἀκουσόν. quæ sic Cic. Nec enim oculis egebat, quia nihil extrà quod cerni posset relictum erat: nec auribus, quia ne quod audiretur quidem. Et rursus, μόνον δὴ τὸ αὑτῷ κινοῦν, ἅτε οὐκ ἀπολεῖπον ἑαυτὸ, ὅποτε λήγει κινούμενον, solum igitur quod seipsum mouet, quia nunquam deseritur à se, nunquam ne moueri quidem desinit. Vbi notabis propriũ ipsius ἅτε iungi cum participio: vr hîc ἅτε ἀπολεῖπον.

Μὲν γὰρ idẽ valet cum simplice γὰρ: vt Aristot. De moribus, καθόλου μὲν γὰρ τῷ πυρέττοντι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία. nam generatim omni homini qui æstu febré que iactatur, prodest inedia & quies.

ἢ apud Græcos sine verbo idem quod Quia cum verbo: vt, ἢ γὰρ ἄνθρωπος, οὐδὲν διοίσουσι, neque enim quia homo sit, aliquid inter eos intererit.

Ὅτι Quia significat, præsertim in responsionibus: vt in problemate modò

visum est: sed ornatè à Cicerone ὅτι vertitur Nam: vt ex illo Platonis: ὄψις αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν· ὅλη τῶν νῦν λόγων περὶ τοῦ παντὸς λεγομένων οὐδεὶς ἂν ποτε ἐρρήθη, ἡμῶν μήτε ἄστρα, μήτ' ἥλιον, μήτ' οὐρανὸν ἰδόντων. Rerum optimarum cognitionem oculi nobis attulerunt: nam hæc quæ est habita de vniuersitate oratio à nobis, haud vnquam esset inuenta, si neque sydera, neque sol, neque cælum sub oculorum aspectum cadere potuissent. De aliis significationibus ipsius ὅτι pòst agemus.

DE CONTINVATIVIS.

Continuatiuæ sunt, quæ consequentiã rei alicuius nõ omnino, sed sub conditione significant: vt, ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔσῃ πολυμαθής. Ἐὰν cum subiunctiuo. Sic ἐὰν βούληται, si ei commodum esset.

Εἰ iungitur tam præsenti quàm præteritis indicatiui, optatiui, & subiunctiui: vt Demosth. εἰ γὰρ ἠβούλεσθε, τί ἐμοὶ ἔμελλον δώσειν; Et apud Platonem, Σωκράτης ἔφη τὸν

εἰ πέντε, ἀποθανοῦμαι εἰ μὴ σε τιμωρησαίμην, ἔφη, ἀποθανοῦμαι εἰ μή σε φίλον ποιήσω.

Elegans est oratio cuius initio positum fuerit, εἰ μὴ δή, pro Atqui si, & in secundo membro, εἰ δὲ, sin secus: vt apud Platonem in Timæo, Εἰ μὴ δὴ καλός ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος, ὅ τε δημιουργὸς ἀγαθός, δῆλον ὡς πρὸς τὸ ἀΐδιον ἔβλεπεν· εἰ δὲ, ὃ μηδ' εἰπεῖν τινὶ θέμις, πρὸς τὸ γενητόν. Cic. Atqui si pulcher est hic mūdus, si probus eius artifex, profectò speciem æternitatis imitari maluit: sin secus, quod nec dictu quidem fas est, generatum exemplum est pro æterno sequutus.

Εἴπερ Siquidem valet, ferè cum indicatiuo in confirmanda breuioris propositionis non longiore ratione: ob id nū quam debet pingi maiusculo elemento: vt Plato, πότερον οὖν ὀρθῶς ἕνα οὐρανὸν προσειρήκαμεν, ἢ πολλοὺς καὶ ἀπείρους λέγειν ἦν ὀρθότερον; ἕνα, εἴπερ κατὰ τὸ παράδειγμα δεδημιουργημένος ἔσται. Quæ sic Cic. Recténe igitur vnum mūdum dixerimus,

an sint plures & inuumerabiles dictu verius? vnus profecto: siquidem factus est ad exēplū. Idem, ἀρχῆς γὰρ δὴ ἀπολλυμένης, οὔτε αὐτὴ ποτε ἔκθυ, οὔτε ἄλλο ἐξ ἐκείνης γένηται· εἴπερ ἐξ ἀρχῆς δεῖ τὰ πάντα γίγνεσθαι. nam principium extinctū, nec ipsum ab alio renascitur, nec à se aliud creabit: siquidem necesse est à principio oriri omnia.

Frequenter εἴπερ ponitur sine verbo expresso: vt Lucia. in Gallo, ἀλλὰ τῆς σάλπυγγος ἀκούων, εἴ γε ἄρα, καὶ βλέπεις τὰ καλὰ σαυτόν. Sic sine verbo leges, εἰδ' ἄρα, ἀλλ' εἴ γε, ἐὰν δέ.

DE SVBCONTINVATIVIS.

Subcōtinuatiuæ rerum consequutio nem omnino, & non sub conditione indicant: quales sunt ἐπεί, ἐπειδή, ἐπειδήγε. Hæ si postponantur, possunt pro rationis redditiuis poni.

Ἐπειδή initio librorum & ambituum orationis vertitur Quia vel Quoniam: vt Aristot. De repub. 1, in ipso principio,

Επειδὴ πᾶσαν πόλιν ὁρῶμεν κοινωνίαν τινὰ οὖσαν, Sic Perionius, Quia omnem ciuitatem ſocietate quadã cõtineri videmus.

In circuitu orationis, ἐπεὶ, ſiue ἐπειδὴ, ſiue ἐπεὶ cum γε, aliqua tamen voce interpoſita, valet Quandoquidem.

Aliquando ἐπεὶ quum præcedit εἰ in priore orationis mẽbro, valet Quũ: vt Demoſt. De coro. Εἰ μὲν οὖν περὶ ὧν ἐδίωκε μόνον κατηγόρησεν Αἰσχίνης, κἀγὼ περὶ τούτων ἀπελογούμην· ἐπειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον τοῖς ἄλλοις διεξιὼν ἀνάλωκε, καὶ τὰ πλείω κατεψεύσατό μου. Nam ſi Aeſchines ea tantùm quæ in iudiciũ adduxit accuſaſſet, ego quoque ipſum Senatuſcõſultum defẽderẽ: ſed quum ille orationem ſuam magna ex parte in aliis permultis exponẽdis conſũpſerit, cõfictis in me criminibus inuectus eſt.

DE ABSOLVTIVIS, ſiue definitiuis.

Definitiuæ ſunt, quæ præcedẽtis verbi ſignificationẽ determinãt: vt, λέγω ὅτι

ἥξει. Absolutiuæ, quas alicui fini perfectioníq; proponim⁹: vt, ἄκουε ἵνα διδάξῃς.

Ὅπως adiũgitur Subiũctiuis. Aristot. 1. De moribus, Ὅπως μὴ τὰ πρέργα τῶν ἔργων πλείω γίνηται, ne in eo quod attingẽdum fuit quàm in eo cuius causa attigimus, longior ponatur oratio. Sic interpres vertit è Cicerone.

Ἵνα etiam amat subiunctiuum: vt Plato 2. De legibus, Τὸν γὰρ κακὸν ἀεὶ δεῖ κολάζειν, ἵνα ἧττον ἀμείνων, coercendus est improbus vt melior fiat.

Siquid præteriisse narretur, iungitur optatiuo, & eleganter habet ὅπι adiunctum cum μάλιστα, vertitúrque à Cicerone Vt quàm maximè: vt Plato, Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ περὶ γῆν δευτέρᾳ τῶν περὶ ὁδὸν, ὃ δὴ νῦν κεκλήκαμεν ἥλιον, ἵνα ὅτι μάλιστα ἅπασι φαίνοι τὸν οὐρανόν. Cicero hæc sic vertit, Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundũ supra terram ambitum, vt quàm maximè cælum omnibus colluceret.

Ὡς etiam eleganter vertitur Vt,& vtrunque iungitur ſuperlatiuo,accedente verbo Poſſum, vt Græco δυνάμει vel οἷόν τε:vt Ariſtot.1. De moribus, εἴπερ γὰρ κατὰ φύσιν, ὡς οἷόν τε κάλλιστα ἔχειν, οὕτω πέφυκε, Siquidem quicquid à natura proficiſcitur, ita ſecundum naturam affectũ eſt,vt optimè affectum eſſe poſſit.

Ὡς etiam reperitur iũctum poſitiuo, ſed pro Quàm:vt Ariſtoph.initio Plut. Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, Δοῦλον γενέσθαι πρὸς δεσπότου κακοῦ!

Ὡ'υχ ὡς, & ἀλλ' ὡς eleganter ſeſe ſic cõſequuntur,vt Latina Non quòd, ſed quia:vt Ariſtot.4. De moribus, Ὅθεν δεῖ λήψεσθαι οἷον ἀπὸ τῶν ἰδίων κτημάτων· οὐχ ὡς καλὸν, ἀλλ' ὡς ἀναγκαῖον, ὅπως ἔχῃ διδόναι. id eſt, Vnde autẽ æquum erit accipiet, tanquam de ſuis facultatibus,non quòd honeſtum ſit, ſed quia neceſſe, vt ei ad largiendum ſuppetant copiæ.

DE DVBITATIVIS.

Dubitatiuæ vbi de duobus aut pluri-

bus dubitamus, adhibentur: & in interrogationibus.

Quum sunt plura mẽbra interrogationis, Græci priore, modò πότερον, modò πότερα, modò εἰ dicunt: & posteriore, ἢ: prioribꝰ respondent Latina Vtrum & Ne, posteriori, An. τὸ πότερον habes exemplum in εἴωθε: posterioris id est ἐι, hoc è Sophocle,

ὡς εἰδῶ σάφα
Εἰ τοῦμὸν ἄγγεις μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν
Λωβητὸν εἶδος ὂν δίκῃ κακοξύμβουον.

Quæ Cicero vno versu Latino sic est cõplexus,

Iam cernam, méne an illam potiorem putes.

Ἀλλὰ etiam initio orationis cõuenit, quũ simplex est interrogatio, & per An vertitur: sed in responsione identidẽ repetitur ἀλλά; & At verti debet: vt Demosth. priore in Aristogitonẽ, Ἀλλὰ μὰ Δία τοὺς τούτου συγγενεῖς πολλοὶ καὶ καλοὶ κἀγαθοὶ φανέντες αὐτὸν ἐξαμήσονται; ἀλλ' οὔτ' εἰσὶν, οὔτ' ἐγένοντο πώποτε, An per Deos

immortales etiã si nec ex sua nec ex patris virtute potest præsidium petere, multorum, qui ei adsunt, gratia cognatorum liberabitur? at hi nulli nec sunt, nec fuerunt vnquam.

Ἀλλὰ in media oratione nũquam seruit interrogationi: contrà ἦ nunquam primo mẽbro collocata, sed semper vel secundo, vel tertio.

Græcis ἦ οὐ; & ἦ μή; respondẽt Latina An non? & Nónne?

Ἆρα particula interrogãdi acuit prio rẽ, & passim vertitur An: sed Cicero in interrogatione argumentando ἄρα nõ An, sed Ergo dicit. Nã illud ex Gorgia Platonis, Ἆρ' ἥλιος ἄρα οὗτός ἐστιν ὁ Ἀρχέλαος καλὰ τὸν σὸν λόγον; 5. Tuscul. vertit, Miser ergo Archelaus?

DE COLLECTIVIS.

Collectiuæ sunt, quibus, ex iis quæ posita sunt, aliquid confici admonemur.

Καὶ δὴ à Cic. aliquãdo Quocirca dicitur: vt illud ex Plato. Timæo, Καὶ δὴ κα-

τὰ τοῦτα καὶ ἡμῖν λεκτέα μὴν ἀμφότερα τὰ τῶν αἰτίων γένη, sic Cic. conuertit, Quocirca nobis sic cerno esse faciẽdum, vt de vtroque nos quidem dicamus genere causarum. Sed frequentius καὶ δὴ Quam obrem dicitur.

Δὴ etiam ab eodem dicitur Ergo: vt ex eodẽ Platonis libro, ὁ δὴ πᾶς οὐρανός, ἢ κόσμος, ἢ καὶ ἄλλο ὅ, τι ποτὲ ὀνομαζόμενος μάλιστ' ἂν δέχοιτο, τοῦτ' ἦμῖν ὠνομάσθω, Omne igitur cælum, siue mundus, siue quo alio vocabulo gaudet, hoc à nobis nuncupatus sit.

Δὴ præterea etiam vertitur Itaque, Ideóque, Igitur. Sic ὥστε cũ indicatiuo dicitur ita, sed cum infinitiuo potius Vt quã Ita: de quo satis multa in Aduerbio.

DE ADVERSATIVIS.

Aduersatiuæ vsurpantur, quum duæ aduersariæ sententiæ duabus orationibus continentur: & tum in priore μὴν ponitur pro Quanquam cum indicatiuo vel subiunctiuo: in posteriore δ' μὲν ἀλλὰ

Pro Tamen cum indicatiuo, vt in μὴν explicatum est. Sed quum posterior oratio est prioris quasi correctio, καὶ εἰ, vel καί τοι, vel κἂν, vel δὲ sumitur, valétque Quanquã: nec vnquã iungitur cũ ὅμως.

Καὶ εἰ cũ indicatiuo: vt Aristot. 9. De moribus, φασὶ γὰρ δεῖν φιλεῖν μάλιστα τὸν μάλιστα φίλον· φίλος δὲ μάλιστα, ὁ βουλόμενος, ᾧ μάλιστα βούλεται, ἀγαθὰ ἐκείνου ἕνεκα, καὶ εἰ μηθὲν ὀίσεται. Quem locum Cicero sic adũbrauit in 2. De fini. Quid est autẽ amare (è quo amicitiæ nomẽ ductũ est) nisi velle bonis aliquem affici quàm maximis, etiamsi ad se ex his nihil redeat?

Καί τοι tũ optatiuo, tũ subiunctiuo: vt Demosth. ad epistolã Philippi respõdẽs, Καί τοι τί γένοιτ' ἂν νεώτερον, ἢ μακεδὼν ἀνὴρ καὶ Ἀθηναίων, ᾧ τολμᾷ ὑπισχνεῖσθαι πέμπειν τοιαύτας οἵας ἠκούσατε μικρῷ πρότερον; Quanquam quid tam nouum esse potest, quàm Macedonem quendam esse, qui Athenienses despiciat, ausítque epistolas eiusmodi mittere, quales paulo

antè recitatæ sunt?

Κἂν subiunctiuo adiungitur in eo correctionis genere: vt Aeschi. in Ctesiph. τηλικαύτην αὐτὸς αὑτῷ δυναστείαν κατεσκεύασεν, ὥστ' ἤδη ῥᾳδιόν ἐστι τὸ ῥῆμα, πρεσβεύσειν μὲν εἴφη, ὅπῃ αὐτῷ δοκεῖ, κἂν μὴ ὑμεῖς ἐκπέμψητε. Tantam etiam ipse sibi potentiam comparauit, vt quum modò in locum superiorem ascenderet, ausus sit dicere, se quocunque ipsi videatur, etiam si non mittatis, legationem esse obiturum.

Ἐὰν cum indicatiuo, pro Quanquam corrigendi particula, iungitur: vt in 10. De morib. ἡ δόξα δ' αὐτὴ δοκεῖ γενήσεσθαι ἐκ τῶν περὶ τοὺς ἔρωτας λυπῶν καὶ ἡδονῶν· ἐνδεεῖς γὰρ γινομένους καὶ περιλυπουμένους, ἥδεσθαι τῇ ἀναπλήρωσει· τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ πάσας συμβαίνειν τὰς ἡδονάς. Ac mihi quidē certè manasse hæc sententia videtur ex iis voluptatibus & doloribus qui ex cibo alimētóque capiuntur. quum enim homines aliquid dolentes desiderant, pòst e-

ius satietate capiuntur: quanquam id non omnibus voluptatibus contingit.

Καίτοι aliquando cum solo participio inuenitur sine verbo: vt Plato in Timæo, ἀδύνατον οὖν θεῶν παῖδα ἀπιστεῖν, καίτοι δίχα τε εἰκότων καὶ ἀναγκαίων ἀποδείξεων λέγουσιν. Ad datiuum παῖδα ille datiuus λέγουσιν refertur. Hoc Cic. sic vertit in Ii. De vniuersitate, Ac difficile factu est à Diis ortis fidem non habere: quanquã nec argumentis nec rationibus certis eorum oratio confirmetur.

Ὅμως Græci præponunt participio, Latini pro participio, particulam Quũ verbo addito vsurpant, & ὅμως vertunt Tamen, quod in posteriore ponunt mẽbro orationis: vt Demosth. in Aristogit. ἀλλ' ὅμως ταῦτα ποιῶν καὶ τοιοῦτος ὤν, ἐν ἁπάσαις ἀεὶ βοᾷ ταῖς ἐκκλησίαις, ἐγὼ μόνος ὑμῖν πλοῦτον. Quem locum Salustius in Ciceronem imitatus, sic scripsit. Atque is quum eiusmodi sit, tamen audet dicere, O fortunatam natam me consule

Romam.

Atque hîc Græci, si participium cum ὅμως in genitiuo absoluto ponant, Lati nè mutabitur in ablatiuũ eiusdẽ naturæ. Sed quod Latini Vt pro Quãuis ponũt, Græci non ἵνα, non ὅπως, nec ὡς, nec ὥστε dicunt, sed modo imperandi exprimũt: vt Aristoteles 10. De moribus, τῷ μὲν γὰρ ἀναγκαίων ἀμφοῖν χρεία, καὶ ἐξ ἴσου ἔστω, εἰ καὶ μᾶλλον διαπονῆ περὶ τὸ σῶμα ὁ πολιτικὸς, &c. Nam vt rerum ad viuendum ne cessariarũ vsus vtrique par sit & æquus: etiam si maior quædam ei qui in actione versatur, ad res corporis procurandas adhidenda sit diligentia.

Ὥστε etiã reperitur cum imperatiuo: vt apud Lucia. in Gallo, ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι ὁ Πυθαγόρας, ὥστε πάυου ὦ ἀγαθὲ λοιδορούμενός μοι, Ille ipse tibi adsum Pythagoras: itaq; vir optime, finem mihi maledicendi facito.

Ἔτι δὲ particula est colligendi, qua ni mirum ad rem vnam probandam mul

ta argumenta colliguntur, modò Iam verò vertitur, modò Iam, vix Præterea aut Amplius: vt Aristot. 1. De moribus, Ἔτι δὲ τοῖς πάθεσιν ἀκολουθητικὸς ὤν, μαθήσεως ἀκούσεται καὶ ἀνωφελοῦς, Iam verò quum libidini animi pareat, frustra & inutiliter audiet.

Δὲ γε, Atque etiam, vel Etiam solum: Aristot. De moribus, ἐν πάσῃ δὲ γε βουλῇ, Atque etiã in omni deliberatione, &c. εἰσὶ δὲ καὶ, Sunt etiam, & cæt. quoties ad aliquid affirmandum plura afferuntur, aut sententia mutatur, Δὲ etiam solum aliquando Cicero dicit Ergo, Atqui, Quocirca.

DE DIMINVTIVIS ET EXPLETIVIS.

De Electiuis ἤ, ἤτοι, antè dictum est. Supersunt Diminutiuæ, siue extenuatiuæ, quibus quod minus cõcedi dignũ est, indicatur: vt γε, Latinis saltẽ: ἀλλά τε, At certé. Et expletiuæ coniũctiones, quibus vel additis, vel detractis, nihilo

plus aut minus efficitur: vt, ῥα, γε, μὲν, κε, κεν, ἄρ, νυ, Poeticæ: Oratoribus autem quum omnes penè coniunctiones possint expletiuæ esse, tum vel maximè δή τε, αὖ, τοι, οὖν, ἄρ, μὲν, που, δήπου, γε, ἂν, & ἄρα.

Ἄρα παρέγκλιτον præter ornamentum nihil ferè orationi affert: vt, ὡς δέδοικα ὅπου ἄρα ὑπιβάροις, quàm timeo quorsum euadas.

Nec Ἄρά τοι γε, apud Aristoph. vt, ἦ τοι γ' ἂν ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἂν τιπτεῖν ἔτι; quo præterea iure possit quisquam contradicere?

Sed vt diuersus est vsus ipsius ἄν, sic & diuersa syntaxis. Nam δυνητικὸν ἄν, præsenti optatiui, subiunctiui, & infinitiui addi potest: vt, οὐκ ἂν λέγοις. οὐκ ἂν φαίης, non diceres. Plato in Phædro, καλὸν γοῦν ἂν εἴδος ἡ καταγενομένη ὁ τοῦτο λαβών. Atqui præclaram ille formam animo complecteretur, qui hoc assequi posset. τί ποιεῖν ἄν, ἢ τί οἰόμεθ' ἂν λέγειν; Quidnam vel dicturos vel facturos fuisse eos putatis?

Quum de re præterita habetur oratio, potest & optatiuo & indicatiuo iũgi: vt, τίς οὕτως ἀλγεινός, ὅστις δυνηθείη ἂν τοῦτο ποιεῖν; vel ὅστις ἐδυνήθη &c. Sícque potest omnibus præteritis cõiungi: vt Iphicrates positis in sociorum agro castris, obiurgatus quid metueret, respondit, χιειζίω φωνὴν στρατηγοῦ εἶναι, ὃν ἂν προσοδύκησα.

Res futura notatur præterito, accedẽte ἂν: vt ποιήσαιμι ἄν pro ποιήσω. ἐλεγθεὶς ἂν, pro ἐλεγθήσομαι, ὑποσχὰς ἂν, pro ὑποσχήσομαι. γενόμενος ἂν, pro γενήσομαι.

Ἂν ité futurum optatiui nõ respuit: vt ὃν ἂν λέξοις: & indicatiui, & infinitiui, si cum verbis futurum infinitiui poscẽtibus (cuiusmodi sũt, νομίζω, οἶμαι, ἐλπίζω, προσδοκῶ, φημὶ, & similibus) iũgatur.

Quod Latini dicunt, Ignorabat quid diceret, vel dicere deberet, Græci dicũt per præsens, iuncto ἂν: τί ἂν λέγοιτο ὃν οἶδεν: vel per futurum, τί λέξοι ἂν. Sed ἂν indefinitè sumptum magis amat subiunctiuum: vt, ὅπῃ ἂν ἔλθῃ, quocunque eat.

ὅ,τι ἂν λέγῃς, quicquid dicas. Aliquando etiam cum optatiuo, modò res præteri ta sit. Et pro ἐὰν, vel Si: vt ὡς ἂν τις ἕτερος τις εἴποι, Perinde ac si quis prior dixisset.

Tu obseruabis Græcis inter cæteras coniunctiones redũdare ὡς & ὅτι: vt Iohan. 4. Christus responsum Samaritanæ negantis sibi maritum esse confirmans, ait, καλῶς εἶπας ὅτι ἀνδρα οὐκ ἔχω. tolle ὅτι, & orationi nihil deerit: ne tollatur, & tum absurda erit oratio. nam Christus ea negaret sibi esse virum. Sic, λέγεις ὡς καλός εἰμι, dicis & iactas te formosum. nam ὡς saluo & non expũcto, sensus esset, Ais me formosũ esse. Quin & orationes redundant aliquando: vt, οἶδα, οἶδα: vt Latina, Credo, Mihi credo. Quorum omnium exempla, ne longior sim, tam è Budæo & Perionio, vñ de hæc desumpta sunt, quàm è veterum lectione sunt petenda.

De his Budæus in Comm. pag. 1476. Ver. 17.

Exempla infinita fere in Scripturis in Euangelio Ioannis 10. 17. Apocalyps. 3. 17. Rom. 3. 8.

Ego hic duo ὡς.

Ad. Fac non vereare dubitare sed suam significationem plenam & integram vereare.

Ea cõiunctione ὅτι

DE SYLLABARVM RATIONE.

Syllabæ ſunt aliæ

Longæ,		Breues.
1. Natura,	ἡρώων	θεός.
2. Diphthõgo cohærẽte,	παῖς, οὖ, ἦν.	Diſſo παΐς, luta, ἐϋ, ἠϋ.
3. Accentu,	μῦς.	τέμμαξα.
4. Cõtractione,	οἱ ὄφις.	Sync. οἱ ὄφις.
5. Cõpoſitione,	ἴφθυμος.	ἀφαδόλιγω.
6. Deriuatione,	ὁ χρίνας.	ὁ χριτής.
7. Regula,	δελφίν.	τὸ ζθυγμόν.
8. Exemplo,	Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.	

de qua pagina 185.

9. Præterea poſitione quoque longa cognoſcitur ſyllaba: vt τέμνοντες.

1. NATVRA ſyllabæ dicuntur longæ, in quib' eſt vel η vel ω: breues quæ ſcribuntur per ο vel per ε.

2. DIPHTHONGO. Omnis diphthongus longa eſt, etiam ſequente vocali apud Græcos: vt Αἴακος, Ἀνείας. Sed tamẽ contrahi poteſt ſequente initio dictio-

Non raro tamen Diphthongus unus Diphthongum etiam in eadem dictione corripuit. Ut in Epigrammate Aenigmate de ſpondeo.

Αὐτενθοιπόδους ἔπτειν ζάος ἐγρίαθήκε.,
Item in Lucium Epigram. ἐσῃ θεός.
Ἀνθρώπης μεὶ ἴδως λήθεις ἄποπ' τι πομπᾶς,
οὐ λήθεις δὲ θεός, ὅδε λόγιζόμενος.

Sic Hom. Od. α. Ζηνὸς ἐγὼ μήτηρ εἰμὶ κασιγνήτη τε θεάων. ubi ἀπόκοπος annotauit, & alio vocalem eximere diphthongum reperisti.

nis alterius vel vocali vel diphthongo: vt, καὶ εἶπεν. Dissoluta, ancipites contrahit: vt Ιλιάδ. α.

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

Ἄδης Vides habere ᾰ dissolutũ in ᾱϊ breues. Contrà fit apud Latinos: vt aulai ex aulæ. Certè Theocritus ῥᾴϊσα dixit ᾰ longo dissoluto.

3. ACCENTV. Syllaba si notetur accentu circunflexo, longa erit: vt, μοῦς, οὖς, ἡμῖν, ἡμᾶς, φᾶναι. Sed si sit προπαροξύτονος, vel προπερισπώμενος, extremam habet breuem: vt σῶμα, σώματα. Attica excipiuntur Μενέλεως, λέξεως, Δημοσθένεως, τῷ λέξεων, τῷ Δημοσθένεων.

4. CONTRACTIONE syllaba necessariò producitur: vt, ὑγιᾶ pro ὑγιέα, τοὺς ὄφις ex ὄφιας contracto: sed τοὺς ὄφις ex ὄφιας conciso, α reiecto, remanet breue. Neque enim Syncope integræ vocis quantitatem solet mutare. Ergo in illo epigrammate de cimicibus,

Οἱ κόρεις ἄγρει κόρυ κορέσματά μου, ἀλλ'

ἐκρέω θω

Ἄρχει κόρυ, κ' αὐτὸς τοὺς κόρεις ἐκκρέσας. Nominatiuus κόρεις ex κόριες, vt accusatiuus κόρις ex κόριας deprehenditur fieri κατὰ πλεονασμόν, quia corripitur: nam si contractio esset, fieret productio.

5. COMPOSITIONE cognoscitur quã ta sit syllaba: quia composita ferè æqua lia sunt suis simplicibus: vt γωνὴ priorem corripit, eandem igitur contrahet ἀνδρόγωνος. τιμὴ & θυμὸς priorem producunt, eadem igitur in compositis ἄφθυμος & ἄθλιμος erit quantitas.

Appendix. I.

Si prior pars compositionis desinat in ancipitem, id est in α, vel ι, vel υ, ea ferè contrahetur: vt καλλιπάρθενος, μεγάθυμος ἡδυεπής. In quib⁹ λι, γα, δυ cõtractæ sũt.

Appendix. II.

Præpositiones itẽ nisi positione producãtur, omnino corripiũtur: vt ἀμφὶ, ἀνὰ, κατὶ, & c. Ergo ἀναλαμβάνω, κατεπίπτω, ἀμφέχω, primas compositione de-

prehenduntur contrahere. Notabis tamen ξιφὸς & quædam alia composita à ξιφὸ breui, producta esse.

1. Composita πῦροξύτονα genus suorum simpliciũ variantia penultimã obliquo rũ producũt: vt ab ἡ ἡνία, ὁ ἡνίοχος, ἡνιόχου, ἡνιόχῳ, ἡνίοχον, ἡνιόχοιν, ἡνίοχοι, ἡνιόχων, ἡνιόχοις, ἡνιόχους, ἡνίοχε, ἡνιόχοιν, ἡνίοχοι, ἡνιόχων, ἡνιόχοις, ἡνιόχους, ab ἡ κλεὶς, ὁ πολυκλεὶς, πολυκλεῖδος.

2. Composita cum nominibus dissyllabis desinentibus in υ, illud habent longum in penultima: vt ἀδάκρυς, βάλυτος, βάρυτος, γάρυς, χάκυτος.

3. Composita cum ἴφι particula semper iuncta, primam producũt: vt ἰφιγένεια.

4. Composita cum nomine πῦρ: vt πυρομὶς, πύρμος.

5. Composita finita in ιμος: vt ἀτιμὸς, βάλιμος.

6. Composita à dissyllabis in υμος: vt à θυμὸς, εὐθύμος.

7. Composita à τιμὴ: vt ἀτίμιος.

Hæ sex particulæ, quæ nunquam non alteri voci iunctæ sunt, contrahuntur: ζα, ἀει, ἐει, βει, δυς & ἀ στερητικὸν: vt, Κύλ-

λαντε ζαθέω, ἀρίδηλος, ἐείβολος, βρυάρεως, δύστερος, ἄπιστος.

Vbi tamen multarum breuium fit cõcursus, etiam extenduntur à Poetis: vt ἀθάνατος apud Homerum, quia plures breues ipsũ α sequũtur, primã producit. 8. Composita adiectiua in όεις, si numerum triumsyllabarum superent, tertiam à fine & quartã producẽt: vt ὑδατόεις, δακρυόεις, χιονόφι à χιών priore breui: cõtrà ab ἰός priore lõga, fit ἰόεις prima producta. In cõpositione si fiat cõtractio, erit & productio: quales sũt illæ Atticorũ propriæ, ὁ ὄνος, οὗ ὄνου. τὸ ἔργον, τοῦ ἔργου. τὸ ὄνομα, τοῦ ὀνόματος. τὸ ἱμάτιον, τοῦ ἱματίου. ὁ ἕτερος, ἄτερος. τῷ ἑτέρῳ, ἀτέρου. οἱ ἕτεροι, ἀτέροι. αἱ ἕτεραι, ἀτέραι. ἡ ἑτέρα nõ cõtrahitur. & τ' ἀνδρὸς, τ' ἀνδρὶ, pro τοῦ ἀνδρὸς, τῷ ἀνδρί. ὁ ἄεικος, ὦεικος. τοῦ ἀγαθοῦ, τἀγαθῶ. τοῦ βούβολου τὼβούλοιο. τοῦ ἡμετέρου, ἡμετέρου.

correpta. — vide Iliad. ψ.

3 Æn. Misere Venenum. Rubigi nem.

6. DERIVATIONE. Quanta fuerit in primitiuo syllaba, tanta erit & in deriuatiuo: vt ab ἴδη, ἰδαῖος. à πᾶς, πᾶσα. à πήχ-

ἔρις, πῆχυς prima longa, quia in primitiuis extenditur.

Appendix. 1.

Deriuata quæ addunt ι primitiuis, illud habent breue: vt, ἔτυμον, ἐτήτυμον. à ἥκω, πίμπλημι à δόω, δίδωμι. Quod si expũcta consonante altera è positione, ι vsurpetur, quasi positio adesset, longum erit. Itaque γίνομαι & γίνομαι ex æquo primam producũt. Sic γιγνώσκω & γινώσκω.

ἑτήτυμον scribitur quoniam per η non per ι. Ergo nec κρητήρ, πίστις antepenultima debuerunt, nec ἵημι habere ι, nec ἵστημι, nec τελεῖ nullo modo, nec ἵημι, nec ἵστημι, nec τίθημι habere ι, sed ἧτορ, ἥμισυ, ἥδομαι, ἥσσων, ἥττων, ἥδιστος scribi oportere.

DERIVATIONE PRODVCVNTVR hæc & quædam alia,

1. Propria ἐθνικὰ παραλλαβα, vt Λυκιανὸς, Ἰουλιανὸς: quæ quasi appellatiua videntur esse, eáque aliunde formata.

Ὠκεανὸς variat.

2. Gentilia tã masculina in ανὸς, vt Βρεταννὸς, quàm fœminina in ανὶς, vt Βρεταννὶς, καρμανίς.

3. Gentilia in άτης & ᾶτις, vt ὁ ἀπαρτιάτης, οἱ ἀπαρτιᾶται, ἡ ἀπαρτιᾶτις.

4. Tam deriuatiua quàm verbalia in υτης, υτηρ, & υσις producunt penultimam:

vt, μηνυτής, μηνυτήρ, πρεσβύτηρ, πρεσβεῖος.

5. Numeralia in ακόσιος, vt τελακόσιος.

6. Verbalia in αμα: vt πρᾶγμα, νᾶμα, θυμίαμα.

quomodo πράγμα definas in αμα?

7. Et in ιμα: vt μήνιμα, χεῖμα, quæ à præteritis penultimam producentibus ducuntur.

quæ sint autem præterita ista penultimam producentia?

8. Deriuata à μῦθος, vt μυθεῦμαι.

9. Deriuata in ίνη producunt penultimam, si plures habent tribus syllabis: vt ἀνδρασίνη, ἡρωΐνη, μολυβδίνη.

Excipies εἰλαπίνη.

10. Substantiua deriuata quæ finiunt vel in ίτη, vel in ίτης: vt ἀφροδίτη, μελίτη, ὁπλίτης, πολίτης.

(Sed ὁ χριτὴς debet excipi: contrahitur enim vt primitiuum χέχριται.)

11. Propria item in ῖχος Barbara: vt Ἐρῖχος, Λοδοῖκος.

12. Propria item in ῖνος, vt Γυεῖνος, Βυρδῖνος, Μαρτῖνος.

13. Verbalia in μος à prima perfecti passiui formata, habẽt penultimã vel natura,

vel positione semper longã: vt à τέθυμμαι θυμός. à λέλυμμαι, λυμός. δέδεμμαι, δεσμός.

HAEC DERIVATIVA CORRIPIUNTUR in penultima.

1. Simplicia polysyllaba deriuata in ιμος, ι corripiunt: vt δίκιμος, ἄθλιμος.

2. Verbalia in υμα: vt κύμα, πλόυμος. πλοῦμα ei in, nomo, pro aqua sordida ex lotura. non κολύμα. Num ω λάω

3. possessiua in ικὸς: vt γραμματικὸς.

4. Oxytona polysyllaba in ινὸς quæ tẽpus significant, vt ἐαρινός. Aliquando tamen producuntur: vt apud Homerum Iliad. φ. Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης. Quam libertatem Latinis negatam esse, cõque ritur Martialis.

5. Verbalia in υσις: vt λύσις, φύσις.

6. Deriuata in ινος, quæ significant materiam, vr κέδρινος, δρυΐνος.

7. Diminutiua in άριον corripiunt α: vt ab οἶνος, οἰνάριον.

8. Patronimyca in άδης & ίδης penultimam ferè corripiunt, vt Μενοιτιάδης, Νηρηίδης.

9. in μα quæ à verbis in μι proueniũt,

contrahuntur: vt θέμα, δόμα. Et quæ desinunt in μα impurũ, vt δόγμα, βρέγμα. // 10. Deriuata polysyllaba in ων penultimam corripiunt: vt διχοστών. // 11. Deriuata in υς: vt καμῦς.

Hæc verbalia βρέγμα et δόγμα video ἀπὸ per Vocalem breues. Tu vide de eæteris.

In quinta coniugatione penultima primi indefiniti longa est: vt à κρίνω, ἔκρινα: ergo in κρῖνον κρινάτω, κρίναιμι, κρίνω, κρίναι, ὁ κρίνας, quæ omnia ab ἔκεινα formantur, prima longa erit. Sic quia futurum vtrunque quintæ coniugationis penultimam contrahit, quæab eodem tempore deducuntur, eandem habebũt breuem: vt à κεινᾶ, κέκεικα, κέκειμαι, ἐκεκείμην, κεκείσομαι, ἐκείθην, κειθήσομαι, in omnibus modis & personis κει breue erit: Et in verbalibus, vt à κέκειται, κεῖσθαι, κειτὸς, κειτέον, & similibus. Tamen à μανία prima contracta, fit μανιακὸς prima extensa: & ab ἀεὶ ἀ correpto, fit ἀΐδιος ἀ producto.

κεῖσθαι omnium vulgo pronunciatum. Nomnullis, vnde corripiuntur Cæsar. 16. in Paraphr. in Iohan.

Iaponio in Prosodia clam ἀεὶ habere primam Comm. Vide et infra pag. 194. lin. 1.

Appendix. 11.

Deriuata circunflexa è Barytonis si

è diphthongo primitiuorum tantùm retineant alteram vocalem; illa erit breuis: vt à πείθω, πιθῶ. à δαίω, δαῶ. Id quod obtinet etiam in nominibus: vt à φεύγω, φυγή. à πείθω πιθανός. contrà ancipites initio præteritorum sæpe quasi accessione augmenti producuntur, etiã si thema habeant breue: ut ἱκάνω prima breui, & ἵκανον prima longa.

Appendix. III.

Futura à verbis in ίω vel ύω penultimam ferè producunt, quanuis thema-

h. e. Tres themata prodeũt, eorum alia habẽt ant, alia corripiũt ptam syllabam.

ta varient: vt μηνύω, κυλίω, λύω. μιμυήσω, κυλίσω, λύσω. Hoc, vt ϑύσω à ϑύω, longum quidem est: sed tamen vtriusque perfectum, etiam passiuum, corripitur, λέλυκα, τέϑυκα, λέλυμαι, τέϑυμαι. λῦτο plusquamperfectum longum est: at λύϵ in def. β. breue. λύμα & ϑύμα verbalia priorem breuem habent.

β λύσω

Futurum itẽ in άσω, à themate in άω, ab ε aut ρ cœpto, etiam producitur: vt ἐάω, ἐάσω. Φυράω, Φυράσω.

Sed futurum in σω, à præsẽti in ζω, τίω vel αω, contrahitur in penultima: vt ἁρπάζω, ἁρπάσω. νομίζω, νομίσω. κλύζω, κλύσω. πλάτίω vel πλάαω, πλάσω.

Appendix. iii.

Prius indefinitum verborum quæ in ω purum & in ζω desinunt, penultimam producit: vt à κώω ἔκωσα. ἀνοχμάζω, ἀνοχμάσας. particip. ἀκοντίσας. ab ἀκοντίζω. ἐκάπνισθν à καπνίζω. Sic ἐασάσθ & ἐρύσαμθν cum similibus plerunque leguntur tertia à fine extensa.

Alia verba quæ non sunt quintæ conIugationis, ferè eandem & futuri primi & primi indefiniti penultimam faciũt: quam etiã communem aliquando vsurpant Poetæ: vt πάσασθ pro gustare, prima correpta: pro acquirere, producta.

Appendix. v.

Posterius indefinitum penultimam ferè contrahit: vt ἔλαβον, ἔτυπον. quare frequenter, vt vitetur positio, fit hîc metathesis, si liquida præcedat mutam:

vt pro ἔδαρκον, ἔπρηθον, leges ἔδρακον, ἔπραθον, & pro ἤμαρτον, ἴμβροτον.

Appendix. VI.

Verba iu ὑπω etsi positu penultimã producant, tamen natura eam breuem habent: quam tamen perfectum extendit natura: vt à τύπω, τέτῡφα, à κώπω κέκῡφα, penultima longa.

Præteritum in κα, κ reiecto pro penultima longa ancipitem breuem retinet Ιωνικῶς: vt à δέδοικα, δέδια. ἔσηκα, ἔσαα. πέφῡκα, πέφυα.

DE PRAETERITO ATTICO.

Præteritum commune, assumptis Attico more duabus primis literis themathis, si minimum est quatuor syllabarũ, tertiamà prma contrahet: vt,

ἀγείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα.
ὀρύττω, ὤρῡχα, ὀρώρυχα.

Id tamen impedit aliquando positio si remanet: vt

ἐγείρω, ἤγερκα, ἐγήγερκα.

Appendix. 8.

Imperatiui indefinita quæ in θι desinũt, & quæ in infinitiuo in ναι, producũt penultimã: vt πῆθι, κλῦθι, κρῖναι, λεᾶναι, φᾶναι, ξῆναι, δοῦναι. Sed in θι facta per reduplicationem contrahuntur: vt τέθναθι, τέτλαθι, κέκλυθι, δείδιθι. Sed præsens infinitiui verborũ in μι cõtrahit semper penultimã: vt πιθέναι, ἱσάναι, διδόναι, ζυγνύναι.

Appendix. IX.

Primæ verborum personæ in α corripiuntur, vt ἔτυψα, τέτυφα. In reliquis item personis inde formatis α breue erit, etiam si fiat syllabarum accessio, siue crementũ, nisi obstet positio: vt ἔτυψας, τέτυφας, ἐτύψατον, ἐτυψάτην, ἐτύψαμεν, τετύφαμεν, ἐτύψατε, τετύφατε. Sic ἐτυψάμην, ἐτύψαο, &c. τυψάτω, τυψάσθω.

Exeptio. I.

Sed personæ quæ in σι exeunt, omnes penultiman producunt, siue ea sit α, siue quælibet alia litera: vt τετύφασι, τύπτουσι, πῆσι, πιθέασι, ἵησι, ἱσᾶσι, δίδωσι, διδόασι, ζεύγνυσι, ζευγνύασι.

Exceptio. II.

A græcum per Epentheſin Ionicam interpoſitum tertiis perſonis ſingularibus perfecti & pluſquamperfecti paſſiui, vt fiant plurales, contrahitur: vt à τέτυπται, τετύφαται. Sic ἐτετύφατο ab ἐτέτυπτο. Et in præſenti optatiui, vt à τύπτοιτο, pluralis fit τυπτοίατο. Sic a δέδαηται fit pluralis δεδαίαται.

Annotatio.

Poetæ frequenter vtuntur perſonis in quibus α geminatur, & prioris quantitatem eandem faciunt cum ſyllaba illi præfixa. Dicunt enim μάμαα & μεμάωαα penultima producta: quia μα & μαι ſyllabæ quæ antecedũt, longæ ſunt. Contrà βόαα, μέμαα penultima breui, quia βο & με ſunt etiam breues. Sic ἐσάωσε duabus primis breuibus, pro ἔσωσε. Si quid contrà vſurpatum ſit, imitandum non erit.

DE VERBIS IN μι.

Obſeruatio.

In numero ſingulari, penultima verborum Actiuorum in μι eſt longa, tam in præſenti quàm in imperfecto: in duali verò & plurali, & vocibus inde formatis, breuis: vt φάναι à φαμὶ. Nam in ſecundo indefinito, in omnibus numeris & modis eſt longa, ut Κλῦθι μευ, &c. ἐδύσθην penultima longa.

Excipies ἔθην & ἔδυν, quæ in duali & plurali corripiuntur: vt ἔθετον, ἔθεμεν, ἔδοτον, ἔδομεν, &c.

At eadem tempora per omnes numeros & modos vocis paſſiuæ contrahuntur in penultima: vt τίθεμαι, ἐπιθέμην, πιθεῖαι, &c.

Sub deriuatione, temporũ extremas & penultimas ſyllabas excuſſimus: conſequens eſt vt & in nomine eandem rationem ſequamur. Ac primùm de nominum finibus diuerſis, eorúmque quãtitate agendum videtur, ac deinde de incremento ſiue penultimis obliquo-

rum excreſcẽtium, qui à nominatiui fine deriuantur. Singulares vocum καὶ στοιχεῖον regulas ſi quis deſideret, ad finem adiungemus.

DE EXTREMAE NOMINVM Syllabæ quantitate.

Ex omnibus terminationibus, quæ habent ancipites vocales, duæ tantùm ſunt longæ, Αρ & Υρ.

Αρ, vt

ὁ κάρ. ὁ φάρ.

Hæc in αρ corripiuntur,

1. ὁ μάκαρ, ἡ ὄαρ, δῶμαρ.
2. Coniunctiones γὲ, αὖτάρ.
3. Et neutra in αρ, vt νέκταρ, ἄλκαρ, ἦμαρ.

Υρ, vt

τὸ πῦρ, ὁ μάρτυρ: quæ tamen in obliquis corripiuntur.

RELIQVAE omnes terminationes quæ ſunt nouem, α, αν, ας, ι, ιν, ις, υ, ων, υς, contrahuntur.

Α, vt

ἡ τράπεζα, μοῦα, μοῖρα, βαρβα, ὦ ποσφῆ-

τα, τὰ ξύλα, τὸ σῶμα, ἡ τύψασα, ἡ δοῦσα, τὸν αἰ
ανπα, τέτυφα, ἔτυψα, ἵνα, σῖγα aduerbium.

Αν, vt

τλὼ πράπεζαν, ὦ αἶαν, ἔτυψαν, τὸ τύψαν.

Ας, vt

χέρας, ἀχκὰς, τοὺς αἴανπας, τύπτοντας, ὑμέας,
ἀγκὰς aduerbium.

Ι, vt

μέλι, αἰανλι, δύνῆφι, λύγρισι, τύπῆσι, τυπτοι-
μι, πίθησι, νωΐ, σφωΐ, σφίσι, ὅλι, δρῶλι, ἀπονηλί.

Ιν, vt

μὶν, νὶν, σφὶν, & Aeolica ἄμμιν, & ἄμμι, τλὼ
πόλιν, δύνῆφιν, ῥῆν, πάλιν.

Ις, vt

ὁ πάεις, ἡ πόλις, βεισπῖς, δὶς, τρίς.

Υ, vt

δάκρυ, σύ.

Υν, vt

ζυγνὺ, τίνω, τὸν βαρύ.

Υς, vt

ἰ πῆχυς, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, βαθὺς, ὀξύς.

Hæc habent terminationes α, αν, ας, ι, ιν, ις, υ, ω, υς, longas,

Desinunt in ᾱ longum,

1. Οξύτονα, vt πομπή.
2. Περισπώμενα, vt ἀθλητᾶ.
3. Παροξύτονα in ία, vt φιλία.
4. Verbalia in εία, vt βασιλεία regnum. Nam denominatiua corripiunt α, vt βασίλισσα Regina.
5. Fœminina adiectiuorũ, quorum genitiuus masculinus exit in ος: vt à δίκαιος δικαίου, ἡ δικαία. Sed à δῖος & πειρος, fœmininũ est δῖα & πεῖρα, per α breue.
6. Substãtiua in δα, θα: vt λήδα, σιμαίθα.
7. In ξα finita, consonante præcedente: vt ἄγκυρα, πέτρα. Excipies ταναγρα & σκολόπενδρα.
8. Dissyllaba in ξα purum, nulla præfixa diphthongo, vt πήχυς. Quinque sunt dissyllaba quæ exeunt in ξα longum, etiamsi diphthongus præcedat: φαίδρα, λαύρα, σαύρα, αὔρα, κάρα.
9. Polysyllaba in αία, vt σελήναία. (μαί.
10 Dualia in α, vt τὼ & ὦ αἰνεία, τὰ & ὦ πι-

11. Vocatiuus ſingularis primæ declinationis in α à nominatiuo in ας: vt ὦ αἰνεία, ab ὁ αἰνείας. Et poetici illi λεοδάμα, πολυδάμα.

12. Genitiuus Doricus: vt τᾶ αἰνεία, pro αἰνείου.

13. Accuſatiuus Atticus à nominatiuo in δᾶς: vt τὴν πηλέα, apud Euripidem, Καὶ μιὰ δέδορκα τόνδε πηλέα πέλας. Vbi λέα iambus eſt. Nam Ionicus ſi fiat accuſatiuus, contrahetur: vt πηλᾶ.

14. ᾶ aduerbium perculſionis producitur.

AN.

1. Maſculinorum nominatiui & vocatiui, vt ὁ & ὦ παάν, παᾶν. Sic ὦ Τᾶν.

2. Accuſatiui primæ declinationis pariſyllaborum: vt Τὸν αἰνείαν.

3. Neutrum τὸ πᾶν, & Aduerbium. Nam λίαν commune eſt.

AS.

1. Περισσώμυα, vel Καρύπονα, vt Θωμᾶς, Αἰνείας, Αἴας. Excipe μέγας, & λᾶας.

2. Singulares genitiui, & plurales accusatiui parisyllaborum: vt τῆς φιλίας, τοὺς ἀινείας, τὰς μούσας.

3. Singularia participia masculina in ας: vt τύψας, ποιήσας, ἰσάς.

I.

1. Nomina literarum, vt ξῖ, πῖ.

2. κρῖ, & κεῖ.

3. Τὸ ι διηλικῶς additum extremæ dictioni, vt τουτί, δουλοσυνηί.

Iν.

1. ἡμῖν, ὑμῖν.

Ις.

1. Monosyllaba nomina: vt κῖς. τὶς excipitur.

2. Quæ nominatiuo variant: vt δελφὶς & δελφίν.

3. Fœminina dissyllaba in ις penultima longa: vt κρηπὶς, σφενδόνις.

Υ.

1. τὺ doricum, pro σύ.

2. Nomina literarum, vt μῦ, νῦ, & χῦ.

3. ὒ, ὒ, aduerbium olfacientis.

4. Ἀντικρὺ & φορκὺ, à nominatiuo φορκύς.
5. Tertiæ personæ verborum in μι: vt ἔ-φυ, ἔδυ, κατέδυ, δάϊνυ.

ϒ ῦ.

1. νηῦς.
2. Accusatiuus singularis à nominatiuo in υς longum desinente: vt μῆν à nominatiuo μῦς, σῆν à nominatiuo σῦς.
3. Primæ personæ verborum in μι: vt ἔ-φυν, ἐζύγην.

ϒ ς.

1. ἀρκύς, ἀγλύς.
2. Monosyllaba: vt μῦς, σῦς.
3. Substãtiua tam ἰξύδια, quàm φθειρῶ-δεα, quæ per ος purum declinantur: vt ἰξῦς ὀφρῦς.
4. Diminutiua: vt δονῦς.
5. Participia actiua masculina in υς: vt ζυγύς.

INCREMENTVM parium.

Obliqui pares nominatiuo syllabis, si fiũt impares, penultimam producũt: vt ὁ Ἄγχισης, τοῦ ἀγχίσου ἀγχισᾶο penul-

tima longa: ἀΐδης, ἀΐδου ἀϊδᾶο, τῶν μουσῶν μουσάων, τῷ λόγῳ λόγῳιο, τοῖν λόγοιν λόγοιιν, τοῖς λόγοις λόγοισι, τοῖς ἀνείαις ἀνείῃσι. Sic à τέρφατα, κέρφατα, penultima breui, fit τεράἄλες, κερφάλες, priore α longo.

Quæ desinunt in duas extremas breues, quarum ις est posterior, apud poetas assumunt ι in penultima, quod longum remanet: vt πλαμίς, πεγασὶς, πλαμὶς, πεπεγασμὶς.

DE INCREMENTO, siue penultima obliquorum imparium.

Quanta est extrema in nominatiuo singulari vocum imparium, tanta est ferè & in obliquis: vt ἡ παλλὰς desinit in as breue, ergo genitiuus παλλάδος corripiet penultimam. Sic πᾶν, πᾶνὸς, πᾶνὶ, πᾶνα, penultima producta.

Excipies tria ἅλς, μάρτυρ, & πῦρ, quæ etsi in nominatiuo producuntur, in obliquis tamen contrahuntur, ἁλὸς, πυρὸς, μάρτυρος.

Ancipites quæ dictionem claudunt,

breues remanent etiam in obliquis, vel in breues mutantur, quum fiunt penultimæ, accedentibus aliis syllabis.

A.

σῶμα, σώματος σώματι, σώματα, σώμασι.

I.

μέλι μέλιτος, vnicum substantiuum.

Υ.

πῶϋ πώεος, ἄστυ ἄστεος.

Υ mutatur in ε in obliquis, si longa syllaba præcedebat: alioquin breue remanet, vt δόρυ δόρυος, γόνυ γόνυος.

Αν ᾱνος.

ὁ ἢ τὸ λιπᾱνος, μέλαν μέλανος, τὸ πάλαν πάλανος.

Neutra autem adiectiua in αν, vt ὕπνῳ, τύφῳ, positione penultimam producunt: vt τῷ πνῳ τος, τύφῳ τος.

Ην ηνος.

Masculina & fœminina in ων: vt ὁ ἔλλων λωνος, ἡ σείρων ρηνος.

Oxytona in μών, habent μόνος: vt ποιμών ποιμένος, λιμών λιμένος.

3. Ethæc quatuor, ὁ ἀυχμὼ ἀυχμένος, ἀξιὼ ἀξίνος, ἀδικὼ ἀδίκνος, & ἡ φρίκὼ φρενός.

4. Communia in ίω βαρύτονον: vt ὁ χὴ ἡ ἐξ σίω ἔρσενος.

Εν ενος.

1. Adiectiua sunt in εν finita, & habent ενος: vt τὸ τέρεν τέρενος.

2. Participia vt sua masculina έντος: vt τυφθὲν τυφθέντος.

Ιν vel ις, vt ιω vel υς.

1. Longa sunt etiam in obliquis: habēt enim penultimam longam: vt δελφὶς vel δελφὶν δελφῖνος, ὁ φόρκυς vel φόρκυν φόρκυνος.

2. Positio fit in participiis: vt ὁ ζυγνὺς χὴ τὸ ζυγνὺν, ζυγνύτος.

In ον.

1. Adiectiua nomina contrahunt penultimam: vt ὁ χὴ ἡ εὐδαίμων χὴ τὸ εὔδαιμον, εὐδαίμονος.

2. Participia assumunt τ: vt τὸ τύπτον τύπτοντος.

In οιν.

1. Alia ſunt participia, quæ ος aſſumũt: vt τυπτω τυπτων ος.

2. Alia nomina, quæ contrahunt penultimã: vt ὁ καὶ ἡ δίπους καὶ τὸ δίπουν, δίπους.

In Ap.

1. Maſculinum etiam in obliquis longum eſt: vt καρ καρος.

2. Neutrum breue: vt νέκταρ νέκταρος, ἧπαρ ἥπατος, φρέαρ φρέατος.

In Hp.

1. Maſculina retinent η: vt σωτὴρ σωτῆρος, ἐλθὼν ἐλθόντος.

2. Fœminina contrahuntur, & η mutant in ε: vt μήτηρ μητέρος. Et quædam maſculina: vt ἀνὴρ ἀνέρος, ἀδὴρ ἀδέρος, ἀὴρ ἀέρος, ἀζὴρ ἀζέρος, πατὴρ πατέρος.

3. Barytona in quibus penultima producitur: vt ὁ πὴρ πέρος, φράτηρ φράτερος.

In Ειρ.

Ειρ retinent ſiue ſint maſculina, vt ὁ φρὴρ φρηρος, ſiue fœminina: vt ἡ χὴρ χηρος, cum compoſitis, ἔκδηνχηρ χηρος.

Pauca ſunt maſculina quæ υ longum in nominatiuo, in obliquis cõtrahũt: vt μάρτυρ μάρτυρος. Neutrũ eſt τὸ πῦρ πυρός.

In ξ vel ψ.

Quæ deſinunt in duplicem conſonãtem præcedente vocali ancipite, poſitione quidem longam, ſed natura eam habent breuem: propterea in penultimis quoque obliquorum ea contrahetur: vt αὔλαξ αὔλακος, κόλαξ κόλακος, ἄρραψ ἄρραβος, κατῆλιψ κατήλιφος, χάλυψ χάλυβος, ὄνυξ ὄνυχος, λίψ λιβός, χέρνιψ χέρνιβος.

Excipies diſſyllaba maſculina in αξ, in quibus prior natura longa eſt: nam ea etiam poſteriorem producunt vbique: vt ὁ θώραξ θώρακος, φάλαξ φάλακος, κύκλωψ κύκλωπος.

Et quinque monoſyllaba, ῥάξ ῥαχός, γύψ γυπός, γρύψ γρυπός, ἴψ ἰπός, ῥῖψ ῥῑπός, quæ poſitione in nominatiuo extendũtur, & natura in obliquis. Nam λαίλαψ λαίλαπος deberet circunflecti, quia ex-

tremam breuem natura habet.

In ιξ vel υξ.

Masculina in ιξ vel υξ quæ penultimam tantùm nominatiui producunt, in obliquis ι penultimam etiam extendunt: vt φοίνιξ φοίνικος, θρήιξ θρήικος, τέττιξ τέττιγος. κόκκυξ κόκκυγος.

Quæ tamen in λιξ desinunt, & reliqua fœminiua in ιξ, & composita in υξ debent excipi: quia in obliquis penultimam corripiunt: vt ἥλιξ ἥλικος, κόλιξ κόλικος, σύζυξ σύζυγος.

In ας.

Exeunt in ας longum masculina, siue substantiua appellatiua sint, sine adiectiua: & τος assumendo, positione penultimam producunt: vt αἴας αἴαντος, ὁ πᾶς παντὸς, ὁ τύφας τύφαντος.

Et Gentilia incipientia à ϖ: vt πικιάς πικιάντος.

Et reliqua oxytona masculina non gētilia: vt ϖερᾶς ϖεραντος, ανδριὰς ἀνδριάντος.

Sed fœminina in ὰς accutum contra-

huntur etiã in obliquis: vt παλλὰς παλλάδος, λαμπὰς λαμπάδος.

Sic masculina quædam gẽtilia: vt ἀρχὰς ἀρχάδος.

Sed quæ sunt neutra in ας, habent vel vocalem antè ας, vel ρ, & corripiuntur etiam in genitiuo: vt κρέας κρέατος, κέρας κέρατος.

In ης.

1. Masculina & plurima fœminina in της exeunt in ητος: vt ὁ χρὴς χρητὸς, ἡ φιλότης φιλότητος.

2. Sed ex ϛ in ῆς circunflexum, positione inobliquis penultimam producunt: vt τιμῆς τιμῆντος à τιμήϛ τιμήεντος.

3. Propria à verbis orta per compositionem, declinãtur per εος: vnde fit ους: vt ὁ Ἀειϲοφάνης τῦ ἀειϲοφάνεος & ἀρίϲοφάνους, à φάινω.

4. Cõpositа in ης ex neutris facta: vt à κλέος & ἥρα fit ἡρακλὴς ἡρακλέος ἡρακλῆς, à δῆμος & θένος fit ὁ Δημοθένης δημοθένεος δημοθένους.

5. Adiectiua communia, quorum neutrum est per ες, declinantur per εος ους: vt ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ τὸ ἀληθὲς, genit. τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς, ὁ καὶ ἡ λιμώδης καὶ τὸ λιμῶδες, τοῦ λιμώδεος λιμώδους.

6. Et in ρης: vt ὁ ἄρρης τοῦ ἄρρεος, ὁ διάρρης διάρρεος, ἡ τειήρης τειήρεος

7. In νὴς ὀξύτονα: vt σαφὴνὴς σαφηνέος σαφηνῆς.

8. Composita à nominibus in υς, vt ab ὠκὺς, ποδώκης ποδώκεος ποδώκους.

In ις.

1. Ις breue tam masculina quàm fœminina, in genitiuo retinent breuem penultimam, & declinantur modò per ιος, modò per εος: vt πόλις πόλιος & πόλεος.

2. Propria in ις etiam contrahunt penultimam, sed per δος flectuntur: vt πάρις πάριδος, χώρις χώριδος.

3. Et quædam composita: παρήμαντις παρημάντιδος.

4. Et quæ masculina penultimam producunt: vt δῖνις δίνιδος, λάτεις λάτειδος,

κεφῆς κεφάλδος.

Sed fœminina vel ὀξύτονα vel circunflexa, penultimam in ῖδος producunt: vt ἀηδὼν ἀηδῖς, σφηκός, βενδῖδος, σφηκῖδος.

Et quæ duas immutabiles ante ις habent: genitiuum enim formant in ιθος penultima longa: vt ὄρνις ὄρνιθος, μέρμις μέρμῑθος.

In υς.

Partim substantiua, partim adiectiua penultimã contrahunt in obliquis: eãm que modò puram per υος vel εος, modò impuram per θος & δος: vt μῦς μυὸς, ὁ πῆχυς πήχεος, πέλεκυς πελέκεος, vel εως Atticè, βραχὺς βραχέος, ἡ κῶμυς κώμυδος, ἡ κόρυς κόρυθος, ἡ χλαμὺς χλαμύδος.

Sed participia masculina positione producunt penultimam, vt neutra: vt ὁ ζυγνὺς ζυγνύτος.

In ος.

In ος contrahuntur in obliquis: vt τὸ τεῖχος, τείχεος, τείχους.

Notabis Participia in ὼς, per ὄτος varia-

ri: vt τιτυφὸς τιτυφότος.

In ες.

Neutra sunt, & sic se habent vt cõmunia in ης: vt ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ τὸ ἀληθές, ἀληθέος ἀληθοῦς.

In ως.

Masculina sunt, & corripiuntur in ὼς: vt βὼς, βοός. πους tamen ποδὸς habet per δ, cum cõpositis: vt πολύπους πολύποδος.

Participia tertiæ coniugationis verborum in μι, per ους habent: vt δοὺς δόντος. Sic nomen ὀδοὺς ὀδόντος.

Ους contractum ex όεις, in οῦς: vt σιμόεις σιμοῦς, σιμόεντος σιμοῦντος.

In αυς.

Duo tantùm sunt, eaque fœminina, quæ in obliquis contrahunt penultimam per α: vt ἡ ναῦς νεώς, γραῦς γραός.

In ευς.

Masculina ferè sunt, & si sint monosyllaba, εὺς in ενος mutant in genitiuo: vt κλεὶς κλενὸς, ὁ εἷς ἑνός, cum cõpositis, οὐδεὶς οὐδενός. fœmininũ κλεὶς, κλεῖδὸς format.

Quæ nō vnius tantùm sunt syllabæ, flectuntur per εντος: vt σιμόεις σιμόεντος, ὁ χαείεις χαείεντος. Sic & participia: ὁ πθὺς πθέντος.

In υς.

1. Contracta sunt omnia, & masculina, atque penultimam in obliquis corripiunt: vt βασιλεύς βασιλέος.

In λς.

1. Vnicum est quod in obliquis contrahit, ἅλς ἁλός.

In νς & ρς.

1. In νς vel ρς finita α præcedente, habēt genitiuum per αντος: vt μάκαρς μάκαρτος: ι vel υ præcedente, per τ & per δ: vt ὁ ἔλμινς ἕλμινθος.

In ων,

Quæ retinent ω in obliquis, partim sunt ὀξύτονα, partim προπερισπώμενα.

Hæc ὀξύτονα retinent ω.

1. Monosyllaba: vt κλὼν κλωνός.

2. Πεμπτικὰ: vt κοιτὼν, ἀκμὼν, ὦνος. Excipe χθὼν χθονός, vnde Μελάγχθων μελάγ-

ἥδονος.

3. Ὡς παρεκπιπτὰ: vt αἰὼν αἰῶνος, ἀγὼν ἀγῶνος. tolle καινὼν καινόνος.

4. Mensium nomina: vt βοηδρομιὼν βοηδρομιῶνος, Augustus.

5. In ὼν purum, quæ plures duabus syllabis habent, penultima tamen breui: vt ἡρακλεὼν ὧνος, πυγμαλιὼν πυγμαλιῶνος.

Hæc βαρύτονα retinent ω.

1. In ων βαρύτονα denominatiua: vt ἡδὼν ἡδωνος, à ἡδὺς ἡδύ, πύφων πύφωνος, πλάτων πλάτωνος, ἀκταίων ἀκταίωνος.

2. In ων Gentilia: vt ἡυτων ἡυτωνος. κύκων κύκνος excipitur.

3. In βων: vt γράβων γράβωνος.

4. In γων tam dissyllaba quàm polysyllaba: vt λήγων λήγωνος, ἀρήγων ἀρήγωνος.

5. In δων denominatiua: vt à κορυδὶς, κορύδων κορύδωνος, φαίδων φαίδωνος.

6. In ζων ξων σων dissyllaba & propria: vt ῥίζων ῥίζωνος, ἄξων ἄξωνος, ἡράσων ἡράσωνος. Excipe ἰάσων ἰάσονος.

7. Dissyllaba in πων κων των, & φων χων

δων: vt δούπων δούπωνος, γλαύκων γλαύκωνος, πλούτων πλούτωνος, τρύφων τρύφωνος, κεύθων κεύθωνος, γλήχων γλήχωνος.

8. Et in quibus liquida pura præcedit ων: vt γέλων γέλωνος, τίμων τίμωνος, σίνων σίνωνος, χιχέρων χιχέρωνος.

9. Hyperdissyllaba quæ ante ων purum ancipitem habent correptam: vt ὀνδυμίων ὀνδυμίωνος, ἠφεσίων ἠφεσίωνος, δδκαλίων δδκαλίωνος, ὠείων penultima communi, ὠείωνος.

10. Ciuitatum nomina in δων: vt σιδών σιδῶνος. Excipe ἐλεατών ἐλεατόνος, & ἀντιδών ἀντιδόνος.

11. In ων Circunflexa habent ῶνος: vt Ξενοφῶν Ξενοφῶντος: præter ποσειδῶν ποσειδῶνος sine τ, & ταῶν ταῶνος, & τυφῶν τυφῶνος.

12. Patronymica in ων: vt πηλείων πηλείωνος.

13. Deriuatiua: vt μωμείων μωμείωνος, σίμων σίμωνος.

Hæc ὀξύτονα mutant ω per ο in obliquis.

1. Finita in ὼν purum, ancipiti quæ longa fit, præcedente: vt ἀλεκτρυών ἀλεκτρυόνος, ἀμφυκτυών ἀφυκτυόνος, τριχλιών τριχλιόνος.

2. Fœminina omnia: vt εἰκών, εἰκόνος.

3. Finita in δών: vt ζαπηδών ζαπηδόνος. Sic μαχεδών μαχεδόνος.

4. Duo propria Καλυδών & Αμυδών habent ῶνος.

Hæc βαρύτονα mutant ω per ο in obliquis.

1. Quæ proueniunt à compositis nominibus in ος: vt ἀναίμων ἀναίμονος, ab ἄναιμος composito ex α τερητικῷ & nomine αἷμα.

2. Verbalia, cæteráque nomina cõmunia: vt à φιλῶ, φιλήμων φιλήμονος, à νοῶ, νοήμων νοήμονος, ab ἐλεῶ, ἐλεήμων ἐλεήμονος. Sic ὁ ἡ σώφρων σώφρονος, ὁ ἡ γείτων γείτωνος. Excipies ὁ ἡ αἴθων αἴθωνος, ὁ ἡ εἴρων εἴρωνος.

3. In ων purum penultima longa, modò tribus vt minimum syllabis constent:

vt παιήων παιήονος, μαχάων μαχάονος.

4. In ων dissyllaba, modò denominatiua non sint, habeántque diuersas consonantes simul cum ων iunctas: vt τέκτων τέκτονος, ἴδμων ἴδμονος, ἄκμων ἄκμονος

5. Composita cum nomine φρήν φρενός: vt ἄφρων ἄφρονος, δαίφρων δαίφρονος.

6. In ων cõparatiua: vt βελτίων βελτίονος.

In ωρ.

In λωρ vel μωρ retinent ω in obliquis, vt ἔλωρ ἔλωρος, τέκμωρ τέκμωρος.

In ωρ finita, si nullum vel λ vel μ adsit ω mutant in ο: vt νέστωρ νέστορος, ἀπάτωρ ἀπάτορος, ἀμήτωρ ἀμήτορος.

In ως

Tam purè quàm per τ declinata, retinẽt ω: vt ἥρως ἥρωος, ἱδρὼς ἱδρῶτος, φῶς φωτός.

In ωψ finita retinent ω: vt ὤψ ὠπός, μέρωψ μέρωπος.

PENVLTIMA DATIVI pluralis qualis sit in quinta declinatione.

Eadem est cum datiuo singulari, si ab eo formetur: vt ἀπᾶνι πᾶσι: ἀ τύπλουπι, τύ

πᾶσι, ἀ τυφθείη τυφθεῖσι, ἀ λέοντι λέουσι, ἀ παλλαδι παλλάδι.

Excipies ῥήτορι ῥήτορσι & ἄρσαβι ἄρσαψι, & similia quæ positu producuntur, quũ singulare breue sit.

POSITIONE.

Positione fit syllaba longa Græcis, quum sequũtur duæ consonantes vel vna duplex post vocalem breuem, siue ea sit dictionis extrema litera, siue non sit: vt Iliad. α,

Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε.

Plurale τὰ brue natura, hîc producitur positione: excipitur enim duabus consonis πρ. Et eodem,

Τίς τ' ἄρσφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Obliqui quintæ declinationis desinũt in vocalem breuem, vt ἔριδι: tamen hîc δι illud longũ est positu: sequitur enim litera duplex ξ. Rursus,

Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ' ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, Κίλλαν τε ζαθέην.

Hîc ἀργυρόπεξε, ζ natura breue, positione productum habet: quia sequitur duplex ξ: πε extenditur ζ sequente, etiam in diuersa dictione. Idem,

Ἦ μὴν μοι πρὸ φρονέοντιν ἐγὼ χερσὶν ἀρήξειν.

Longum est μὴν positione, quia post ε sequitur ν μ: longum est πρὸ, sequitur enim φρ: lōgū est σιν in ἐόντεσιν, quia post ν sequitur κ.

DE SYLLABA communi.

Syllaba est communis si post vocalē minimè lōgam, in eadem cum ipsa vocali dictione, aut in alia sequatur muta cum liquida, ea lege vt muta & liquida pertineant ad eandem syllabā: vt κατὰ præpositio desinit in α breue, post quod φρένα positum, Iliad. β. ab Homero, inceptūque à muta & liquida, facit vt etiam longum sit illud,

Ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα ὃν κατὰ θυμόν.

Sic κύκλωψ eadem ratione modò priorem contrahit, modò producit: vt apud Theocritum,

Οὕτω γ' οἰῶραϊσα δέξῃ γ' ὁ κύκλωψ ὁ πρὶ ἡμῖν.

Et Odyss. ι.

Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑλοφιάλων ἀθεμίστων Ικόμεθα.

Aliquando quæ natura corripiuntur, sequente vnica liquida reperias produci positione. Iliad. α.

Ηρώων. αὐτοὺς δ' ἕλωρια τεῦχε κύνεσσιν.

Ελώρια enim ε breue natura, hîc positione producit, quia sequitur λ. Et apud Theocritum,

-ὦ Πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Κτ, μν, & πτ syllabã breuem si excipiãt, non necessario illa erit lõga, sed cõmunis cẽsebitur: vt κτ in βατραχομυομαχία, Αλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω. Nam δα in δάκτυλον contrahitur sequẽtibus κτ. Heliod. μν,

Η'τε καὶ ἀπάλαμνον ὥρ, ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐλαύνει. τὸ ἀπάλαμνον ante μν, λα breue habet. πτ, Homer. Οδυσ. λ.

Κύπρον, Φοινίκην τε, καὶ Αἰγυπτίους ἐπαλήτας.

τὸ ἀιγυπιόυς secundam contrahit, etsi non sequantur.

In fine dictionis omnis vocalis longa, vt diphtongus omnis, erit etiam breuis, non tantùm longa, si quæ sequitur dictio, non incipiat à consonante. Vbi notabis, in metiendis versibus græcis nullas vocales quæ scriptæ sint, è fine elidēdas esse ob alterā vocalem initio dictionis sequentis positam. Nam quicquid reiici oportuit, id indicat apostrophus reiectum esse: vt Iliad. β,

Πέμψαι ἐπ' Ατρείδῃ Αγαμέμνονι οὖλον ὄνειδος. Obserua in hoc versu αι in πέμψαι contrahi sequente ε in ἐπ', cuius extremam elisam indicat apostrophus: δῃ in Ατρείδῃ longum etiam esse, sequente α in Αγαμέμνοι, cuius ι sequente vocali non perimitur, quia scriptum est. Id quod imitatus est Virgilius, dum in Vale contraxit e sequente vocali,

Et lōgū formose Vale vale, inquit, Iola.

Et diphthongum in illo, Insulæ Ionio in magno.

Solent etiam poetæ Græci in eadem dictione aliquando syllabam communem vsurpare: vt ἄρες apud Homerum Ιλιαδ. ε,

Ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.

Et ἐαεινὸν penultima communi. Qua de re sic ad Earinum lusit Martialis,

Nomen nobile, molle, delicatum,
Versu dicere non rudi volebam:
Sed tu syllaba contumax repugnas.
Dicunt ἐαεινὸν tamen poetæ:
Sed Græci, quibus est nihil negatum:
Et quos ἄρες ἄρες decet sonare:
Nobis non licet esse tam disertis,
Qui musas colimus seueriores.

Magis sibi placent in illa libertate Epici poetæ, quàm Tragici aut Comici, qui etiam non amant frequentem concursum vocalium, sed ferè apostropho notata hiatum illum vitant. Qua in re mo destia magis sunt pueris imitandi.

Aliquando Tragici & Comici, præsertim in choris, dictionis partem initio versus sequentis reponunt: sed non tam frequenter quàm Lyrici.

In fine versus vltima est communis: quare de illa nihil laborandum est.

Annotatio.

Syllaba natura breuis in fine dictionis sic posita, vt initium sit pedis in carmine heroico, magnis authoribus habetur etiam longa, cùm post alios pedes, tum vel maximè post duos primos: vt Iliad. γ.

Στῆσαν γὰρ ἐπὶ ἔπος ἐρέξειν χαρυσοπάλος Ἕκτωρ.

Duo primi pedes finiunt in priore syllaba τῷ ἔπος: propterea πος scriptum per ο quia quasi à priore syllaba pedéque auulsum est, producitur. id quod etiam Virgilius expressit, dum dixit,

Omnia vincit amor: & nos cedamus amori.

Obseruabis id fieri etiã initio secundi, tertii, quarti, & quinti pedis, sed non

perinde frequenter.

Reliqua quæ pueris sũt vitia, in authoribus magnis sic excusantur, vt figura aliqua innouata fuisse dicãtur: vt quũ versus aliquot ab ὅτι & ἐπεὶ incipit Homerus, dicatur esse ἔκθλιψις: vt Diana, Italia apud Virgil. prima longa: Hoc in posteriore necessitate quadam, nimirum quum breuium multarum sit concursus, vnà necessario producitur, vt in ἀθάνατος: aut contrà quum longæ syllabæ contrahuntur: vt βάλεαι Iliad. μ. prima breui,

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφαυδάνει ἀλλὰ βάλεαι.

Id apellant συστολήν.

In summa siquid vel additum, vel detractum syllabæ aut dictioni, aut dialecto aliqua, aut figura erit ex iis quas antè exposuimus: sed puero erit vitium.

ἀβάνατος βάλεαι. Sic Homerus Odyss. Μνησάρχης δ' ἐν νηῒ παλίμπλωτες ἀπονέονται. Ciuatur hic versus in Thes. H. St. in voce πίθηκος.

OBSERVATIO.

Deinde sunt certa quædam monosyllaba, quorum accessione modò syllabæ præcedentes producuntur, modò breues remanent: perinde atque si liques-

cerẽt monosyllaba: quæ sunt τε, κε, δὲ, μὴν γὰρ, τὴς, & similes, quas in Homero obser uabis: vt Iliad. ψ,

Δευτέρῳ δ' αὖ ἵππων θῆκε μέγαν κῦδος ἀέθλου.

Vbi vides ῳ breue esse sequente αὖ, quasi δὲ particula interiecta uon sit.

Rursus ne pueri discrucientur in excutiendis vocis alicuius syllabis, eas tã quæ secundæ à fine sunt, quàm quæ citra secundam, κατὰ στοιχεῖον quasi tabulis quibusdam explicatas hîc ascribemus.

Regula. Si de vis, quæ citra secundam syllabam à fine sint.

Ancipites vocales α ι & υ quibuscunque vocalibus reperiantur præfixæ citra secundam à fine, corripiendæ erunt.

Exceptiones duæ:

Prior.

I ante γ in tertia à fine producitur: vt ῥῖγιον, σῖγάω.

I ante ρ tam in tertia quàm in secunda à fine lõgum est: vt μῖραμις, ἱερωσύνη, ἵερος, ἱρὸς, ἵρηες.

Posterior exceptio.

υ ante σ vtrobique producitur: vt χεύ- Exempla τοῦ υ syllaba tertia à fine.
στος, λύσθυδρος, μύσιος, φυσάω. Præter
ἠλύσιος, ἠύσανος, ἠλυσις, τκύσιος.

Ex cõpositis à λύω siue λύσις, alia pro
ducunt υ, vt λυσίπονος, λυσιμελής, λυσιμέ-
ειμνος, λυσίζωνος: alia contrahunt, vt λυσι-
πήμων.

φύσα, χρυσὸς, διόνυσος, καμβύσης. Exempla τοῦ υ syllaba secunda à fine.

Sed verbalia in υσις, vt λύσις, φύσις, χύ-
σις, corripiunt penultimam.

Regula.

A ante vocales breue.

ἄαπαι, ἀείδω, ἀήτης, ἀΐω, ἀοιδὸς, σαώτερος,
ἀείδω etiam producitur. Ενθ ἀείδω primam habet anadipinem.

Excipe

ἀέναος, Λαέρτης, & similia à λαὸς cõposita
ἀέθλιος, ἄϊδιος, ἀΐσσω, ϛαγαΐος, ἀϊκὴ, ἀϊκὲς, ἀχαϊ
κὸς, καταΐγδην, ἀόνες, ἰάομαι, τετράορος, ϛαΐ
γεον.

I ante vocales breue.

ἀγιαλὸς, διερὸς, ἐλλοπιβύω, ἰότης, μηλιόω.

Excipe

βιάζομαι, ἰάσιος, ἰάσιμος, κιάθω, παίνω, πιέ-

εως, οἶομαι, ἰοβόλος, & cætera ab ἰὸς compo-
sita, ἰύγη, φθιώτης, ἀφίωξις.

Communes sunt primæ in ἀϊάζω, ἀϊ-
άω, ἀϊαρὸς, ἰάνω, ἱερὸς, ἵημι, & ἵεμαι, ἵημι mit
to, ἵεμαι cupio.

Υ ante vocales breue.

κυανὸς, κυανῶπις, ὕαινα, γηρυονὺς, μυοκτόνος,
ὑιόδης.

Excipe μυελὸς, πυελὸς, πυετὸς, ὑετὸς, ἀμυ-
ήτης, μύωψ, μυοδόκος, & σῦαλίος.

Obseruatio.

Quoties pluribus syllabis breuibus bre
uis item adiicitur, poetis necessariò pri
ma produci solet: vt à κυανὸς breui, κυά-
νεος prima longa.

ANCIPITES vocales corripi-
untur ante cõsonãtes citra penultimã.

A ante B

ἄβυδος, ἀλάβαστρον, ἀραβέω.

A ante Γ.

ἀγαθὸς, λαγωὸς, πάγυρος.

Excipe ἰθαγενὴς, σφραγίζω, ναυαγέω, ναυ-
άγων.

A ante Δ.

ἀδηνός, γάδηρα, χερμάδιον.

Excipe

ἀδικῶς contractum quasi ex ἀδικοῦς: nã ῥᾴδιος volunt scribi per ᾱ, vt ῥᾷον, ῥᾷστος, & ῥάθυμος propterea produci etiã sine ι.

A ante Θ.

καθαρός, ῥᾳθάμιγξ.

Excipe γαθυλλὶς, & ῥάθυμος.

A ante K.

ἀκέομαι, ἀκύω.

Notabis quædam quæ contractione longa sunt, ἀκύσιος, διάκτνος, quasi ab ἀεκυσίος, διαέκτνος, λᾱκέω, μᾱκεδανός, συρᾱκόσιος, φᾱμακία: & numeralia in ἀκόσιος: vt ἑᾱκόσιος, τριακόσιος.

A ante Λ.

βαλήτης, δαιδάλεος, κεφαλῖνος, μᾱλακὸς, πηδάλιον.

A ante M.

ἄμιλλα, ἀμείβομαι.

Excipe ἀπᾱμοιβή, δᾱμοίτας, βδάμιππος, ἄμητος, & ἀμητός. ἀμάω commune est.

A ante N.

ἄνεμος, θάνατος.

Excipe δάναβις flu. κρανέϊνος, κρᾶνα, κρᾶνιον, μανικὸς, νεανίας, παχνιδὰ, & aliquã do ἀνέψιος.

A ante Π.

ἀπάτη, δαπανάω.

Excipe ἀπιδανὸς ἀπεννῖνος, ἄπειρος pro ἤπειρος, δραπέδης, δραπετίδης, νάπεια.

Nam ἀπόλλων Homero α commune habet: reliquis ferè breue.

A ante P.

ἄειτος, ἱππάειον, & cætera diminutiua in άειον, κλάειος, χαράπλω.

Excipe ἀμάρακος, ἀράομαι, ἀρήτη, ἄρητος, ἀρητὴρ, ἀρήτειρα, ἀρίων vrbs. κλείων flu. κάραβος, μαρύομαι.

A ante Σ.

κασίγνητος, ἀσίη.

Excipe ἄσιος, ἀσιάδης, ἀσωπὸς flu. ἀπασίμως, ἰάσιος, κρᾶσιον, πασιφάη, πασιφάης, θὴκρασία à κεράω κερῶ: sed ἀκρασία κρᾶ breue habet, quia à κρατέω κρατῶ, vt do

cet Moſcopulus.

A ante T.

ἀκρόλιθον, ἀπραπὸς, κρατέω.

Excipe βατήριον.

ἄπρηξ contractum eſſe admonuimus ex ὁ & ἔπρηξ, ἅπρηξ ex τὸ & ἔπρηξ: ob idque α in vtroque produci.

A λᾶς quoque compoſita, id eſt à lapide α longũ habẽt: vt λαβύρινθος, λατύπος.

A ante Φ. X.

γλαφυρὸς, σαφυλὴ, Αχιλλεὺς, Αχαιοί.

Excipe duo ἐπάφιος, & πάχιρος piſcis nomen.

I ante B

λιβύη, σιβαρὸς, ἴβυκος.

Excipe πίθυρις vel πίθυρι, vibis nomẽ.

I ante Δ.

ἐιδαίνω, σίδηρος, κυρίδιος, γραμίδιον, & ſimilia: nam deriuata in ίδιον tres extremas corripiunt.

Excipe ἀκιδάλιος, ἰδᾶος, ἰδάλιον, ἰδομενεὺς, πιδύω, πιδύτης, σιδώνιος χελιδόνιον.

I ante Θ.

κίθαρος, ψιθυρίζω, ζιθηνός.

Excipe βιθυνία, ἰθύω, ἰθύπτωρ, σιθωνία, πιθωνός.

I ante K.

ἰκέτης, σικελός.

Excipe Αεικίνη, ἰκεσίη, ἰκέσιος, ἴκαρος, ἰκάριος, κικάω, κίκαμα, νικάω, νικίας, νίκανδρος, σικανίη, σικιλίη, Φοινίκεος, Φεικάλεος, Φεικώδης. commune est ἴκελος.

I ante Λ.

λιλύβη, φιλέω.

Excipe ἰλεός, ἰλυός, ἰλιαδὸν, ἴλαδόν, ἴλιος, ἰλασμός, μίλητος, μελίλωθον, ὁμιλαδὸν, ὁμιλέω, πιλέω, σιλλωὸς, Φιλητεύω, φίλομμι, χιλεύω, χίλια, χιλιὰς, χίλιοι, χίλωθον. Communia sunt ἴλαος, & ἴλαμαι.

I ante M.

χίμαιρος, ἰμάσθλη, σιμός.

Excipe βεμάω, βεμιδὸν, δριμύλος, ἰμέρα & vrbs & flu. ἵμερος, ἰμερός, ἰμείρω, μιμοῦμαι, μίμημα, μιμηλὸς, σιμαίθα.

Quæ à ζυμὴ sunt siue composita, siue deriuata: vt πίμος, πίμπλημι, ζυμαίτης, adde

φιμώδης.

I ante N.

κεπίνσσα, κινύεθμη, μινύεθμη.

Excipe γίνομαι, vt γιγνώσκω, δίνησις, δίνήεις, ἐεινεός, θφιναχίη, ἰναχὸς, ἰνωπὸς, ἰνίον, κινέω, κίνυμι, κινύφιος flu. ἀκροθίνια, τεινακρία, λακίνιος, λακινίας, μινωΐος, πινύσκω, σίνομαι, δελφίνιος.

I ante Π

λιπαρός.

Excipe ἠνίπαπε, λιπαρῶ supplico. δίπτε τὴς, Ευεμπίδης, εἰπίζω, εἰπᾶον mons.

I ante Σ.

κλισία, πισίδαι.

Excipe βισάλτης, βισαλτία, βεισπίς, ἴσθμφος, ἰσοφοείζω ἰσᾶος, ἰσάζω, κνίσαλος, μισαεὸς, μισέω, νίσυεος, πισιδικὸς, πισιδὴς, σισύμβια σίσυφος, σισυφίδης, πισφόη, φθισήνωρ, χαείσιος.

I ante T.

μιτυλιώη. λιλαίνευω, ἴτυλος.

Excipe ἰτέα, πίτυεος, τειτωνὶς, τειθγένεια, τειτογενὴς, ἰπμονβύς.

I ante Φ.

Νιφετὸς, νιφόεις.

Excipe νιφάω, νιφήτωρ, ἴφιθος, ἴφιος, ἰφιγένεια, Ιφιδάμας, ἰφίνοος, cæteráque ab ἴφι, & τειφυλλίς. Sed commune est πιπαύσκω.

I ante X.

κιχέω. Sed κιχάνω producitur.

Υ ante B.

Ταλθύβιος, κυβιστάω.

Υ ante Γ.

ὑγιὴς, συγερὸς, ὠγυγίη.

Excipe γυγάϊος, μυγαλέη, πυγίζω, θυγάτηρ aliquando in obliquis.

Υ ante Δ.

κυδιμός.

Excipe κυδάλιμος, μυδαλέος, κύδιμος, κυδαίνω, κυδιόω, πυδάω.

Υ ante Θ.

ἐρυθαίνω, κυθέρεια.

Excipe ἐρυθιόω, Πυθαγόρας, πυθεδών, πύθιος, μυθοῦμαι & ab eo deriuata: vt ὠδεμύθιον, ψυμμύθιον.

Υ ante Κ.

πυκινὸς, μυκήναι, γλυκερὸς.

Excipe ἐρυκακέω, ἐρυκανάω, μυκάομαι, μυκηθμός, φυκιόφς, φυκίον.

Υ ante Λ

ὑλακτέω, ὑλάω, φυλάττω.

Excipe θυλακίτης, θύλακος, θυλακώδης, κεφαλίον, παμφυλία, σκύλθμα, συλάω, συλεύω, σφονδύλφον herba, ὑλαῖος, ὑλακή, ὑλακόμωρος, ὑλακίδης, φυλείδης, φύλαττις.

Υ ante M

κύμινδις, πύμαθος.

Excipe ὑμέες, ὑμέας, ὑμέων, ὑμέτερος, ἀμυμάων, θυμούμαι, ἐνθύμημα, θυμώδης, θυμῆρες, θυμαίνω, κυμαθος, κυμαίνω, κρυμώδης, λυμαίνω.

Υ ante N.

δυώδμαι, πτωικὸς, κυνέη.

Excipe βιθυνία, χθωνίος, & aliquando composita à ξυὼ vel σκυὼ: sic tamen vt liquida positionem faciat: vt ξυνήϊον, ξυνίημι, σκυνεχὲς, ξυνόω.

Υ ante Π

κύπελλον, κυπάρισσος.

Excipe λυπέομαι, πτυπάω, πτύπανον.

Inuenio tm Υυσῶνα plur. num. pro vanis rotunda species, qbꝫ Ψ nondum sunt vsi. Αἰγίτρα. marum pullos vocant.

Υ ante P

ὑμέναιος, ὑμεῖον, μῦρτυεία, ψιθύεισμα.

Excipe ὑγρός, ὑγρᾶιος, κυρίων, κύειος, κυεῖνος, μύειος, μύεια μύεσινα, πλημμυρέω, συείζω, σφυρίνα, τυρεῖς, φυράω. Composita à πῦρ alia habent υ longum ante ρ: vt πυραμίς, πύραμος & πυράγχμης: alia breue, vt πυρὰ, πυράκμων, πυράγρα: alia variãt, vt πυρίων, πυραγής.

Μύρος: Μυτίς sed Μάτις, Μίσεις, quæ et Σμύρος dicit, edit. Εἰδος ἁμάμα Δίκτυον Μύραινα sive Σμύραινα, Μύτιλος

Υ ante T

ὑτρύτερος, σκυτάλη, φυταλεύω.

Excipe ἀτρυτώνη, ἀϋτέω, φυτάλμιος, φυταλιά.

Υ ante Φ

τυφάλφα, τυφωδής.

Excipe εἰλυφάζω, κωλύφιον, τύφομαι.

Υ ante X.

κύχλος, ἰσοτρύχιος. βρυχανάω longũ est.

REGVLA III.

A, I, & Υ, in secunda à fine, vt in tertia, corripiuntur ante quamlibet vocalem.

A.

Vide supra 171. sub finem.

ἀγλαὸς, ἀεὶ, ναυσικλαὶ ἰμάω, κεραὸς, & similia adiectiua in αος.

Excipe κρᾶας, λᾶας, ἀθεραὰς, ἀχεραὰς, δαὴρ, λαὶνξ, ναὰς, σιραὰς, λαὰς, πολεμιστὰς, θαὰς, χαὸν, λυκάων, μαχάων, & cætera in άων, quorum genitiuus in ονος penultima breui: vt λικάονος, μαχάονος. Nam quæ ω etiam in obliquis retinent, α breue habent: λαὸς ναὸς, & similia substantiua dissyllaba ὀξύτονα in άος.

Composita ab ἄω spiro, ζᾶὴς, ἁλιᾶὴς, ἀὔκρᾶὴς. Et ab αἴατω, vt πολυαΐξ.

Verba finita in άω præcedẽte vel ρ vel vocali: vt περάω, ἐάω. præter ἐψιάω & ἀμφιάω. Nam præcedente consonante volunt in αω finita α producere.

κλάω autẽ & κλιάω quia fiũt à κλάω & κλιαίω, producuntur.

I.

χοχλίας, λυσίας, & cætera βαρύτονα masculina in ιας: ι enim corripiunt.

φιλία, πενία, vt alia fœminina προξύτονα

in ια habent etiam ι breue ante α longũ: sed μία & ἵα omnino corripiuntur, & ἀνία producitur.

βίος, φίλιος, ὅλβιος, & similia tũ πρόξυνα, tum τὰ πρόξυτονα in ιος: vt χίος, φίλιος: nam primitiuũ χίος, breue est vt ἵος. Sic Διὸς genitiuus: nã δῖος nominatiuus producitur contractione pro δίϊος.

θηεῖον, γραμμάριον, & id genus diminutiua in ιον siue accentum habeant in secunda à fine, siue in tertia.

Excipe ἀνίη, αἰχίη, κνίη, καλιή, Ionica quæ etiam in α desinunt, vt ὁρμίη, δρῦον, μνῆον, πῆαρ, πῖαρ siue πίαρ πῖον: & cætera dis syllaba appellatiua in ίων. βελτίων, & similia comparatiua ίων tertiã à fine producentia. nam neutra in ιον corripiunt penultimam, vt τὸ βέλτιον, ἥδιον.

Et masculina quorum antepenultima correpta est: vt κακίων, ταχίων. Sic λυκίων breui penultima.

δυκαλίων, ζωπυρίων, & similia quorum genitiuus in ωνος penultima longa, δυκα

λίωνος, ζωπυρίωνος. Nam finita in ιων quæ ων mutant in ονος per o, longum habent ι: vt ἀμφίων ἀμφίονος, βραχίων βραχίονος.

Compositum ϖεκπών breue est. Φλήν, φλῆνος χῖος gentilia. Et propria Θρῖος, κρῖος, κῖος, πῖος, φλίας, δῖος, δία, σῦδλος pro meridiano.

Διογένης & similia ob breuium multarū concursionem.

Et Dissyllaba ὀξύτονα in ἰὸς, vt κριὸς, ἰὸς venenū, præter ἰὸς æqualis, μεθίω, ϖρίω, φλίω, χρίω.

Communia sunt ἴξ, ἶοι, ἶε, ἴξ, ἰόμην, & similia cum compositis.

λίαν, οἷον, πίω, ῥία, δῦδιος, σῦδιος.

Nam ὠκίων, κρονίων variant.

Υ ante vocales breue in penultima: vt Ἀμφιβύων ἀφιτρύονος, Ἀμφίων ἀμφίονος, δύκτυον, κρύος, μεθύω, πανύω. Υ

Quanquam pleraque in ύω υ commune habent in præsenti, sed in futuro, futuríque formationibus, longum.

Excipe ἐνύω, θυὰς, κύαξ, μύω, μυών, μύ-

ωλ, πῦος, σῦαξ, ὕω.

Item verba in ύω duabus cõsonis præcedentibus, vel certè duplice:
πλύω, ποιπνύω, ξύω, ἱδρύω.
Et quæ in ύω tertiam à fine lõgã habẽt.
ἐρητύω, ἰμύω, μαρύομαι, ὠρύομαι.

Hæc tamen sunt communia.
θύω, λύω, ῥύομαι, δακρύω, κωκύω, δύω, φύω, ἐρύω, ἀρύω, βρύω, ἀνύω, μηνύω.

A, I, & Υ in penultimis corripiuntur ante omnes consonantes.

A ante B.

ἐκάβη.

A ante Γ.

ἄγω, πράγος.

Excipe ἀαγής, ἆγις, δαγύς, τρᾶγμα, σφαγίς, παγύς.

A ante Δ.

βραδύς, κλάδος, μεροπάδης, & similia Patronymica, in quibus Poetæ interponunt i breue, si precedat η: vt πηλιάδης pro πηλάδης.

Excipe ἆδος, λάδας, λάδων, ὀπαδός,

ααάδιξ.

A ante Θ.

βαθὺς, πάθος.

Excipe κεφᾶθις, ἄθλον contractum pro ἀέθλον.

A ante K.

κακὸς, πολλάκις.

A ante Λ.

μάλα, ἁπαλός.

Excipe ἀμάλη, & ἅλες contractum ex ἀολέες, δαλὸς, Σαρδανάπαλος, σύμφαλος.

Nam ὀμφάλη a vtrinque longis cinctum longum cogitur habere in heroico versu. sic τειχέφαλος, primis duabus cõtractis, necessariò penultimã producit, quam Primitiuũ κεφαλὴ contrahit.

A ante M.

θάλαμος, πλοκαμὶς.

Excipe ἀμὸς, pro ἡμέτερος, δᾶμις, δάμιον, Φρασίδαμος, & verbalia in αμα, vt νᾶμα, θυμίαμα.

A ante N.

κωνὼν, οὐρανὸς, ἀνδάνω, & cætera Polysylla-

ba in ἄνω, ὠκεανός.

Excipe ἀγάναξ, ἀγαθάνωρ, βιάνωρ, ἐρανός, ἰᾶνος, ἰκάνω, κιχάνω, νεᾶνις, νικάνωρ, φθάνω, δανός, & similia disyllada in ανὸς· βρέταν ὸς καρμανός, βρέτανις, καρμανις, reliquaque id genus gētilia in ανὸς & ανὶς, Ιουλιανὸς Ηρωδιανός, Λουκιανὸς, & alia in ανὸς, quæ vt minimum quatuor syllabis constant: quanquã in exametro versu etiam contrahuntur.

Commune est ἐανὸς, & ἄνω pro ἀνύω expedio.

A ante Π.

ἀλλοδαπὸς, ἅπας, ἅπαν, Att. τἄπης.

Excipe ἆπις, ἄναπος, flu. ἰάπυξ, νᾶπυ, τρίαπος, τἄραπις.

A ante P.

καθαρὸς, σιβαρὸς, χάρις.

Excipe ἆρα interrogādi: nã pro Itaq; vel ergo, ἄρα magis vtrinque breue est. βᾶρις, ἄσαρος flu. δύμάρας, ὑμαρὶς, καρὶς piscis, καλάρα, νάρων flu. πάραρος, φαρὶς, πάρα. In αρὸς disyllaba ὀξύτονα, vt λαρὸς. Item polysyllaba in αρὸς, modò tertiam

à fine producant: vt μισᾱθής.

Variant ἄεις, ἀρής, & φάεος pro veſte.

A ante Σ.

δασύς, θάσσος.

Excipe ἀσίς, ἆασον, θᾶασον, ἴαλσος, ἰάσων, κεᾶσις, μάσης vrbs, πεφάσω, πεφᾶσις, φᾶσις.

A ante T.

θάνατος, δίκαλος, & ſimilia βαρύτονα in ατος vel αλον polyſyllaba, vt φίλταλος, ἀγραμματος, πήμαλον, ἔχαλον.

Excipe nomina lapillorum in άτης, vt ἀχάτης γαγάτης, & gentilia maſculina in άτης, & fœminina in ᾶτις, vt σαρπάτης, σαρπᾶτις, ᾶλος & ᾶτη contracta ex ἄαλος & ἀάτη, ἀθέατος, ἄεθλος, ἀπεσόεθλος ἀόεθλος, κεατὴρ, Φεάτωρ, Φεάτηρ, διΦεάτης flu. θᾶττον, θέατον, θεᾶλος, ἰαθὴς, κάεθλος, flu ἑεατὸς, πεφάτω.

A ante Φ.

γεάφω, σάφα.

A ante X.

θάχα, ἐάχυς.

Excipe ταχύς cum compositis. Ταχυ α commune habet.

I ante B.

λιβάς.

Excipe ἀκριβής, ἐκεισίβη, θλίβω, ἴβις, στίβη, πίβαρ.

I ante Γ.

λιγύς, ὀλίγος γίγας.

Excipe μίγω, πτῖγος, ῥῖγος, σιγή. πτίγω variat.

I ante Δ

ἰδέ, κνημιδή.

Excipe δίδω, εἰλιδόν, ἴδη, γνίδη, πῖδαξ πολύϊδος, σίδη, χελιδών, χλίδη.

I ante Θ.

λίθος, σίθος.

Excipe βεῖθος, βειθής, βείθω, ἐρυθρύς, ἰθύς, κριθή, λῖθος proprium, σιδών.

I ante K

δίκη, γραμματικός, & possessiua reliqua ὀξύτονα in ικός & in ικὴ ικὸν: vt μουσικὴ, τελικὸν.

Excipe ἄκικυς, γρήνικος flu. κίκυς, νίκη, φοινίκη, φείκη. μυείκη variat.

I ante Λ.

ποικίλος.

Excipe ἀγίλος, ἄργιλος, ἶλος, ἰλύς, κονίλη, νεογιλὸς, ὄμιλος, ὀϊλύς, πέδιλον, πῶλος, σμίλαξ σμίλη, σμῖλος, σπῖλος, χιλὸς, χίλων.

Nam in barytonis in ιλος vt υλος, anceps breuis est in penultima.

I ante M.

λιμὸς, ἄλκιμος. quia deriuata polysyllaba in ιμος breuem habent penultimam, modò simplicia sint.

Excipe βείμη, βειμὼ, δριμὺς, κλῖμαξ, λιμὸς, μῖμος, σιμὸς, ὕμὴ, Φιμὸς ἄτιμος, ἴφθιμος, & cætera composita in ιμος.

Item verbalia in ιμα à præteritis penultimā producētibus, μήνιμα, χρῖμα. ἴμὰς variat.

I ante N.

ἀκλινὴς, πίναξ, ξαινὸς.

Nam adiectiua polysyllaba ὀξύτονα in ινὸς quæ temporis habent aliquam significationem, contrahunt penultimā: vt βαρύτονα quæ significant materiam,

vt κέδρινος. Sic καρκίνος, κόπινος, κόφινος κεί
νου, λίνου, λίνος, νίνος, σίνος.

Excipe Αἰχίνης, ἀπεχθὴς, ἐχθὰς θαμινός,
θεῖναξ, θεῖδακῖνις, ἰνὼ, κλίνη, μίνως, ῥινός, φι-
νδός, χαλινός.

In ινος & in ινον Καρύινα quæ materiã
non significãt: vt δῖνος, γυεῖνος, λατῖνος, κώ
μινος, σέλινον.

Fœminina in ίνη, modò sint quatuor
vt minimum syllabarum: vt αἰδρασίνη,
ἡρωΐνη. Sed εἰλατίνη penultimam habe
breuem.

Item trissyllaba, quæ vtrasque extre-
mas breues habent, vt ἀξίνη ὑσμίνη.

Et dissyllaba duo ῥίνη, δίνη.

Propria etiam, maximè locorum: vt
αἴγινα, καμαίνα.

Et verba in ίνω aut ίνομαι, vt κλίνω, κρίνω,
σίνω, γίνομαι, σίνομαι.

I ante Π.

λίπος

Excipe χρῖπεις, ἐνῖπεις, ἄλειπος, ἐνίπω,
πρᾳηνοπίθης, ῥῖπή, εἶπεις, εἶπη vrbs, σῖπος

κριτὸς, σκίπων.

variant σκίπη & σκίπω.

I ante Σ.

ἥμισυ, ἴσως fortè, κλίσις, κρίσις, μίσος piaculũ, σφίσι datiuꝰ pluralis tertiæ personæ.

Excipe ἀγχίσης, ἀμφισὸς ἀμπισὸς, ἐξεσιὺς, ἡμίσω, ἴσως, μῖσος odium, ῖσος, σῖσα vrbs, ἶσις, σῖσος vbertas, πισὴς vber, πλμισὸς.

Commune est ἴσος æqualis cum compositis. Sic & κρίσις. Nonn. pag. 42. Ver. 1. & pag. 43. 3.

I ante T.

ἀλφίτα, ἀκρίτος, ἴτυς.

Excipe ἀκέρτος, ἴτων vrbs, ἴφτος, κλιτὺς, λῖτος, λιτὸς, παλίμπτος, σῖτος, πτελὼ, πῖφυς, πεύτων, φῖτυς, φείτω, vnde πέφεικα.

Et nomina finita in ίτη: vt ἀφροδίτη, μελίτη.

Et in ίτης vel ῖτις: vt ἱππλίτης, πολίτης, μακαρίτης, ὀνῖτις.

Notentur verbalia quæ cum primitiuis vnde formãtur peuultimam corripiunt: vt κριτὸς à κέκριται, etiam in compositione δικασικρίτης.

I ante Φ.

ξίφος, ἔγχιφος, Ἀντίφος.

Excipe χῖφος, ἶφι cum compositis & deriuatiuis, σῖφος, σέγχιφος, σίφων, ἰφθύς, ἶφις. νίφω variat.

I ante X.

σίχω, δουλιχός.

Excipe ἴχωρ.

Υ ante B.

ἀλύβη, κύβος.

Excipe ὑβός.

Υ ante Γ.

ζυγόν, μαρμαρυγή, φυγή.

Excipe ἀμαρυγή, γύγης, ἰϋγή, λαιστρύγων, ὀλολυγών, ὀλολυγή, πυγή, τρυγών.

Υ ante Δ.

κλύδων, ἄμυδις.

Excipe ἄβυδος, βοτρυδών, ἐγκυδής, κῦδος, λυδός, τυδεύς, φερεκύδης. ὕδωρ variat.

Υ ante Θ.

σκύθης, ἐγγύθι.

Excipe βῦθος, μῦθος, ζῦθος, πύθω verbū, πυθώ nomen.

Υ ante Κ.

γλυκὺς, μύκης.

Excipe βρυκὸς, βρύκω, κέρκωρα, σύκῃ, σῦκον, φυκὶς, φῦκος.

Commune est ἐρύκω.

Υ ante Λ.

σκύλαξ, πῦλος, μορμύλος.

Excipe ἄσυλον, ἐξυφύλη, κέδυλα, ξῦλος, τύλη, φυλὴ, μυλὰς, ὕλαξ, ὕλη, φύλαξ, φυλὰς, φυλῶ, χυλός.

Et Substãtiua Disyllaba in υλον, vt σκῦλον, φῦλον: præter ξύλον.

Υ ante Μ.

θύμος βαρύτονον, πολυώνυμος, & similia ab ὄνομα, ὑμῖν, & verbalia in υμα, vt χύμα, πλύμα.

Excipe θῦμα, κῦμα, & aliquando λῦμα, ἀμύμων, θυμὼν, κύμη aceruus, τρυμών.

Et disyllaba in υμὸς, & ab ipsis compo sita, vt θυμὸς, ῥυμὸς, πρόθυμος, χυμὸς, & cæ tera verbalia masculina in υμος, à prima perfecti deducta, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς, ὑμέτερος, & ὑμὸς.

In verbis in μι penultima thematis numero tantùm singulari præsentis imperfecti, & posterioris indefiniti actiui producitur: vt ζεύγνυμι, ἐζεύγνυν, ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ. Numero verò duali & plurali & in infinitiuis inde formatis penultima illa corripitur, ζεύγνυτον, ἐζεύγνυμεν, ζευγνύναι.

Sed disyllaborum indefinitum secũdum omnino contrahit penultimam, etiam numero duali & Plurali: vt ἐδύτην & ἔδυτε apud Homerum.

Υ ante N.

δικαιοσυνη, κερωνη, & similia polysyllaba in ωνη: γωνη etiam cum compositis, vt ἀνδρόγυνος.

Excipe dissyllaba in ωος & ωνη: φρῦνος, ὄνος, μωνη, φρωνη.

Et hæc polysyllaba.

ἀηδόνιος, κίνδυνος, λάγυνος, ὀρκῦνος, πάχυνος, βιβυνὺς, τερυνδὺς, γορτυνὶς, δίκτυνα, μαρυανδυνος, τύνη pro συ Doricè, ὦνις, Φορκυνίς.

Verba item polysyllaba in ωω: vt μο-

λιώω, ὀτριώω.

ξιωός, à ξιω, sic ν liquida vim positionis habet. Nam κύων, κυνὸς facit, penultima breui.

Υ ante Π.

κτύπος, ῥύπος

Excipe γυπὸς, λύπη.

Υ ante P.

λύρα, μύρον, πορφύρα.

Excipe ἀγκύρα, ἀλιμυρὴς, γέφυρα, γυρὴ, γυρὸς, κυνήρη, χέρκυρα, κῦρος, λάφυρα, μελίγυρις, νίσυρος, ὄλυρα, ὀνόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημμυρὶς, τυρὸς, σκῦρος insula, σύριγξ, σφῦρα malleus (nam σφυρὸν pro parte pedis corripitur, etiam in compositione, vt καλλίσφυρος) τυρῶ, τυρὸς, & cætera ὀξύτονα in υρὸς, vt ἰχυρός.

Et verba in ὑρω vel ὑρομαι: vt φύρω, σύρω, μύρομαι, κύρομαι.

Υ ante T

κλυτὸς, φυτὸν, πῦτε.

Excipe tam deriuata quàm verbalia in υτης, υτὶς, & υτηρ, modò proueniant à

verbis penultimam producentibus: vt μηνυτὴς, μηνυτὴρ, πρεσβύτης, πρεσβῦτις.

Item ἀδάκρυτος, ἀλίτρυζος, ἀΰτη, βλυτὸς, ϐηρυτὸς, γαρυζὸς, καινυζὸς, ῥῦτωρ, ῥύτη, λύτωρ, μηνύτωρ, & similia ῥυτὸς, σκῦτος.

Υ ante Φ.

τευφὴ, κῦφος vrbs, χαρυφή.

Excipe σίτυφος, κέλυφος, κυφὸς incuru⁹, κύφων, σύφω, σῦφος, τῦφος.

Υ ante Χ.

τύχη, βρύχα, ἐπιβρύχα aduerbium.

Excipe verba finita in ύχω: vt δύχω, φύχω, βρύχω, & βρύχη, ψυχὴ, ξῦφος, ἐμβρύχης, σαμψῦχος.

Item nomina ad ὀρύτω formata, vt τυμβωρῦχος, διχωρῦχος.

FINIS.

NVMERALIA

Εἷς, μία, ἕν.	Πρῶτος.
Δύο.	Δεύτερος.
Τεῖς & τρία.	Τρίτος.
Τέσσαρες & τέσσαρα.	Τέταρτος.
Πέντε.	Πέμπτος.
Ἕξ.	Ἕκτος.
Ἑπτά.	Ἕβδομος.
Ὀκτώ.	Ὄγδοος.
Ἐννέα.	Ἔνατος.
Δέκα.	Δέκατος.

Obserua in numeralibus compositis maiorem numerum præferri minori sine coniunctione, vt δεκάτρια: contrà minorem maiori accedente copula καὶ: vt τριακαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, &c.

Ἕνδεκα.	Ἑνδέκατος.
Δώδεκα.	Δυοκαιδέκατος.
Δεκάτρια.	Τριακαιδέκατος.
Δεκατέσσαρα.	Τεσσαρεσκαιδέκατος.
Δεκαπέντε.	Πεντεκαιδέκατος.
Δεκαέξ.	Ἑκκαιδέκατος.
Δεκαεπτά.	Ἑπτακαιδέκατος.

Δεκαοκτώ.	Ὀκτωκαιδέκατος.
Δεκαεννέα.	Ἐννεακαιδέκατος.
Εἴκοσι.	Εἰκοστός.
Εἰκοσιεἷς.	Εἰκοστὸς πρῶτος.
Εἰκοσιδύο	Εἰκοστὸς δεύτερος.
Τριάκοντα.	Τριακοστός.
Τεσσαράκοντα.	Τεσσαρακοστός.

Post τεσσαράκοντα reliqui numeri finiunt in ήκοντα per η: deinde κοντα prioris ordinis in secundo mutatur in κοστός.

Πεντήκοντα.	Πεντηκοστός.
Ἑξήκοντα.	Ἑξηκοστός.
Ἑβδομήκοντα.	Ἑβδομηκοστός.
Ὀγδοήκοντα.	Ὀγδοηκοστός.
Ἐννενήκοντα.	Ἐννενηκοστός.

Ἑκατόν.	Ἑκατοστός.
Διακόσιοι.	Διακοσιοστός.
Τριακόσιοι.	Τριακοσιοστός.
Τετρακόσιοι.	Τετρακοσιοστός.
Πεντακόσιοι.	Πεντακοσιοστός.
Ἑξακόσιοι.	Ἑξακοσιοστός.
Ἑπτακόσιοι ...	Ἑπτακοσιοστός.

Ὀκτακόσιοι. Ὀκτακοσιοστός.
Ἐννεακόσιοι. Ἐννεακοσιοστός.

Vide in secundo hoc ordine vt secunda syllaba scribitur per α, non per η.

Χίλιοι. Χιλιοστός.
Διςχίλιοι. Διςχιλιοστός.
Τρισχίλιοι. Τρισχιλιοστός.

Post τρισχίλιοι & τρισχιλιοστὸς hi numeri desinunt in ακισχίλιοι & ακισχιλιοστός.

Τετρακισχίλιοι. Τετρακισχιλιοστός.
Πεντακισχίλιοι. Πεντακισχιλιοστός.
Ἑξακισχίλιοι. Ἑξακισχιλιοστός.
Ἑπτακισχίλιοι. Ἑπτακισχιλιοστός.
Ὀκτακισχίλιοι. Ὀκτακισχιλιοστός.
Ἐννεακισχίλιοι. Ἐννεακισχιλιαστός.

Μύριοι. Μυριοστός.
Δισμύριοι Δισμυριοστός.
Τρισμύριοι. Τρισμυριοστός.

Hæc etiam post τρισμύριοι & τρισμυριοστὸς numeralia desinunt in ακισμύριοι & ακισμυριοστός.

Τετρακισμύριοι. Τετρακισμυριοστός.

Πενταχισμύριοι.	Πενταχισμυριοστός.
Ἑξακισμύριοι.	Ἑξακισμυριοστός.
Ἑπτακισμύριοι.	Ἑπτακισμυριοστός.
Ὀκτωδακισμύριοι.	Ὀγδοακισμυριοστός.
Ἐννεακισμύριοι.	Ἐννεακισμυριοστός.

Sunt & alia in πλοῦς.

Διπλοῦς.	Ἑπτάπλους.
Τριπλοῦς.	Ὀκτάπλους.
Τετραπλοῦς.	Ἐννεάπλους.
Πενταπλοῦς.	Δεκαπλοῦς.
Ἑξαπλοῦς.	Ἑνδεκαπλοῦς.

Sunt & alia in πλάσιος.

Διπλάσιος.	Ἑπτάπλασιος.
Τριπλάσιος.	Ὀκτάπλασιος.
Τετραπλάσιος.	Ἐννεάπλασιος.
Πενταπλάσιος.	Δεκαπλάσιος.
Ἑξαπλάσιος.	Ἑνδεκαπλάσιος.

Et in as fœminina.

Μονάς.	Ἑπτάς.
Διάς.	Ὀγδοάς.
Τριάς.	Ἐννεάς.
Τετράς.	Δεκάς.
Πεμπτάς.	Χιλιάς.
Ἑκτάς.	Μυριάς.

RATIO DIERVM VNIuſcuiuſque menſis dinumerandorum. Numeraliũ fœminina vſurpant Græci in datiuo, in dinumerandis diebus vniuſcuiuſque menſis, quẽ diuidũt in tres dedecas ſequentes.

1. Νουμηνίᾳ Σκιῤῥοφοριῶνος.
2. Δευτέρᾳ
3. Τρίτῃ
4. Τετάρτῃ
5. Πέμπτῃ ἰσαμοῦς
6. Ἕκτῃ μηνὸς
7. Ἑβδόμῃ Θαργηλιῶ
8. Ὀγδόῃ νος.
9. Ἐνάτῃ
10. Δεκάτῃ

Hîc ſubauditur ἡμέρᾳ, vt ſit ἡμέρᾳ δευτέρᾳ ἰσαμοῦς μηνὸς, id eſt die ſecunda mẽſis ineuntis.

11. Πρώτη
12. Δευτέρα
13. Τρίτη
14. Τετάρτη
15. Πέμπτη
16. Ἕκτη
17. Ἑβδόμη
18. Ὀγδόη
19. Ἐνάτη
20. Δεκάτη

} ὑπὲρ δέκα μιλίους ἀπὸ γηλιώνος.

Sic πρώτη ἡμέρα ὑπὲρ δέκα sub. ἡμέρας, primo die supra decem dies, id est vndecimo.

30. Ἑνὴ καὶ νέα Ἑκατομ-
29. Δευτέρα βαιὸς.
28. Τρίτη
27. Τετάρτη
26. Πέμπτη φθίνοντος
25. Ἕκτη μηνὸς
24. Ἑβδόμη Ἑκαδε-
23. Ὀγδόη βαιὸς.
22. Ἐνάτη
21. Δεκάτη

Sic δεκάτη sub. ἡμέρᾳ φθίνοντος decimo die mẽsis finiẽtis, id est vicesimo primo. Nam tricesimum diem ἑνὶ καὶ νέαν appellant, voce σελήνην subaudita, quasi veterem nouámque lunam, seu intermestrem lunam: quod est confinium desinentis lunæ & renascentis. Primum autẽ νεομηνίαν & νουμηνίαν quasi nouã nascentémque lunã (μήνη enim lunam significat, & νέος recentem) appellãt Græci: quòd menses non à Calendis vt Romani, sed à lunæ initio auspicantur.

MENSIVM NOMINA

Ἑκατομβαιών,		Iunius.
Μεταγειτνιών,		Iulius.
Βοηδρομιών,		Auguſtus.
Μαιμακτηριών,		September.
Πυανεψιών,		October.
Ἀνθεστηριών,	ἔτους.	Nouember.
Ποσειδεών,		December.
Γαμηλιών,		Ianuarius.
Ἐλαφηβολιών,		Februarius.
Μουνυχιών,		Martius.
Θαργηλιών,		Aprilis.
Σκιροφοριών,		Maius.

ERRATA.

Fol.	Vers.				
7.a.	2.	Quinque in ως	87.b.	19.	tantùm
10.a.	16.	ὀλιγοπαθῆ	cod.b.	20.	ἐχάροντο, κεχά-
cod.b.	8.	ὀλιγοπαθὲς			ροντο.
11.b.	6.	μείζονα, οα, ω.	eod.	21.	ἐκαδοντο κεκά-
eod.	20.	ὁλοπαθῆ			δοντο.
25.b.	22.	προφάπω, &c.	97.a.	4.	proiiciunt.
28.b.	13.	αστῖρε	eod.a.	5.	ἰάσι
30.b.	3.	habent.	98.a.	7.	literæ
32.b.	9.	ἀνδίζοκαι, &c.	72.b.	20.	ἵνα ὅπως vt
38.b.	4.	ἐπιθόμαν.	122..b	22.	ἑαυτῶν
54.a.	6.	ὦται	124.b	17.	ταχύς
55.a.	6.	ἀναδίπλωσιν.	126.a.	13.	παρεστώτων
64.b.	10.	οι.	127.b		ὀρθῆς
66.a.	16.	ἐσάμαν.	eod.a.	7.	θειόταπον.
eod.b.	3.	Subiunctiui.	131.b.	6.	συνδέπνων
67.b.	5.	uerbalia.	141.a.	17.	ἐπιμέλει' ὑθηται.
68.a.	11.	ξαι, κται,	157.a.	15.	ἐγκυκλίων
eod.b.	17.	προθέξις	183.b.	20.	13. Diminutiua
69.a.	5.	ἔφθογγα	184.a.	19.	σώφρων
76.a.	21.	dissyllabum.	eod.a.	20.	γέιτονος
77.a.	22.	præter dissylla-	eod.b.	7.	δεῖφρων
		bos προσεπιπωμένως	eod.	20.	quanta sit.

Ob. 6, II. 3440